

Evangelia după Matei

Capitolul 21

21:1-9 – Intrarea în Ierusalim

Capitolele 21-25 par să formeze o singură secțiune. În cap. 21-23 are loc confruntarea publică dintre Isus și autoritățile de la Ierusalim. Accentul nu mai pare să cadă așa de mult pe formarea ucenicilor (ca în capitolele precedente) ci pe discuțiile cu autoritățile de la Ierusalim și pe avertismentul legat de lepădarea lui Israel. Confruntarea cuprinde mai mulți pași și este progresivă. Au loc diferite discuții. Isus folosește la început pildele. Isus este luat la rost de autorități. Dar apoi devine mai ofensiv. El este Cel care îi întreabă și confruntarea culminează cu discursul lui Isus din capitolul 23. Este un discurs direct, public, împotriva autorităților lui Israel. Este un discurs rostit la ei acasă. Isus demască aceste autorități începând cu predica de pe munte. O face deci inițial în Nord, în Galileea, și nu o face atât de direct. În cap. 23 însă Isus face același lucru, dar mult mai direct și la ei acasă, în Ierusalim. Isus îi învinge în deplasare cum s-ar spune. Autoritățile sunt făcute de rușine. Se tem de Isus. Nu îndrăznesc să îi mai pună vreo întrebare. Victoria lui Isus este publică, înaintea întregului popor care pare să țină de la început partea lui Isus. **În lumina lucrării lui Ilie**, aceste zile de la Ierusalim reprezintă *Carmelul* lui Isus. Ilie, după 3,5 ani de zile în care a oprit ploaia și a evitat o confruntare publică cu autoritățile lui Israel, la Carmel, în fața întregului popor face de rușine proorocii mincinoși ai lui Baal. La fel face și Isus după 3,5 ani de lucrare. Dar după Carmelul lui Ilie a urmat un ultim atac. Împăratul și poporul nu s-au pocăit, Izabela și-a păstrat autoritatea și Ilie a fost amenințat cu moartea. Ilie nu s-a așteptat la acest lucru. A fost luat prin surprindere. A intrat în depresie și și-a dorit să moară. Spre deosebire de Ilie, Isus nu a avut așteptări prea mari de la popor. El a știut că poporul nu se va pocăi în mod autentic și că apoi se va întoarce împotriva Sa. Condamnarea Sa la moarte după marele succes public de pe *Carmelul telogic* din cap.21-23 nu a fost o surpriză pentru Isus. El a luat testul pe care nu-l luase premergătorul său Ilie, și care-l l-a zdruncinat și pe cel ce-i pregătise calea, adică Ioan. În cap.24-25 Isus își reîndreaptă atenția către ucenici, noile autorități ale lui Israel. Isus le descoperă căderea viitoare a Ierusalimului și apoi îi învață să vegheze necurmat în așteptarea venirii Sale în slavă.

Ne dăm seama mai bine acum că evenimentele din Matei 20 au loc puțin înainte de săptămâna Patimilor. Deci Isus vindecă pe cei doi orbi înainte de marea confruntare cu fariseii și cu câteva zile înainte de răstignire. Strălucește și mai mult gestul său. Când ne pregătim pentru un examen greu toate energiile noastre, toată atenția noastră ne este îndreptată către acel examen. Acel examen înseamnă un pericol pentru noi, o amenințare pentru noi. Suntem orinetați spre noi, spre siguranța noastră. Isus în fața celor mai mari examene ale vieții Sale, are timp și atenție pentru cei doi orbi. El este orientat spre ceilalți și îi slujește chiar ÎNAINTE de cele mai mari provocări și suferințe ale lucrării Sale.

De asemenea și reacția ucenicilor din cap.20 ne apare acum într-o lumină nouă. Iată că erau la sfârșitul formării și încă păreau atât de departe de spiritul Împărăției. După 3,5 ani de stat în prezența lui Isus, la finalul cursului ei par atât de departe de căile Împărăției. Nu este oare dezamăgitor acest lucru pentru orice Învățător? Dar Isus continuă să investească în ei cu acea dragoste care nădăjduiește totul. Isus crede că va veni un moment al iluminării când ucenicii vor pricepe în sfârșit. Acum nu se văd rezultatele, dar El știe că al Său Cuvânt a zdrobit mii de stânci și de spini din inima lor. Când vrei să dărâmi un zid trebuie să dai multe lovituri. Chiar cu câteva zile înainte de dărâmare, zidul pare puternic și impenetrabil. Nu se văd fisurile din interior, nu se poate prevedea cu ochiul liber că peste câteva zile va cădea jos. Așa era și cu piatra de pe inimile ucenicilor. Ea părea că stă încă în picioare. Părea că nimic nu s-a schimbat, că sunt la fel de împietriți ca la început. Dar nu era așa. Zidul de pe inima lor era plin de fisuri cauzate de Lumina răspândită de Hristos. Peste câteva zile, după ultimul șoc al răstignirii și al învierii zidul de apărare în fața harului din inima ucenicilor avea să cadă. Paradigma împărăției avea să pună stăpânire pe inimile lor, iar paradigma sinelui avea să fie demascată și condamnată spre răstignire pentru tot restul vieții lor. Apostolii aveau să trăiască prin HAR tot restul vieții lor. Trăirea prin Lege și prin neprihănirea personală avea să îi ispitească desigur până la moarte. Dar va avea loc acea schimbare de macaz care va duce la o luptă conștientă cu paradigma legii **și o îmbrățișare lucidă a paradigmei harului**. În toți acei 3,5 ani ei au băjbăit între paradigma legii și cea a harului (și așa făcuseră și înainte să Îl cunoască pe Isus). Dar după cei 3,5 ani aveau să se lase călăuziți zilnic de HAR și aveau să lupte zilnic și conștient cu ispita neprihănirii personale. Lupa va continua. Dat va fi o luptă conștientă. Până atunci nici nu fuseseră conștienți de lupta aceasta. Deci surparea zidului neprihănirii personale era aproape, în pofida semnelor care aratau contrariul. Cu cât se apropie de finalul cursului cu atât parcă ucenicii greșesc mai mult, sunt mai străini de Isus, sunt mai purtați de propriul sine. Despre ce e vorba? Lupta se apropie de final. E normal să se întetească. Sinele simte că i se apropie înmormântarea. Și atunci se zvârcolește și se zbate și cu mai multă putere. Urletele lui sunt mai puternice, atacurile lui mai clare și deci și greșelile ucenicilor mai vizibile și mai dese. Dar în mod paradoxal aceste greșeli sunt în avantajul lor și spre vindecarea lor. Căci până să apară aceste greșeli, aceste disonanțe atât de mari între ei și Isus, ei nici nu le conștientizau și nici maleficul sine care le conducea viața din umbră. Prin aceste greșeli rușinoase, sinele este scos la iveală, este făcut vizibil. Aici este marele câștig. Sinele păcătos ne conduce viețile din umbră. El vrea să rămână în umbră. Șoaptele lui sunt atât de subtile încât ani de zile, multe dintre ele nici nu le băgăm în seamă. Le urmăm fără să ne punem problema că ele vin de la cel rău și ne conduc spre pierzanie. Decidem să ne căsătorim, să ne implicăm în lucrarea din Biserică, să studiem Biblia centrați pe noi și nu pe Cel care merită toată slavă. Luptăm cu păcatele mari, vizibile, centrați tot pe noi. Șoapta sinelui ne ajută să învingem anumite păcate. Cum ar putea fi ceva greșit în această șoaptă care ne îndeamnă să urmăm binele și fericirea noastră? Cu toate acestea caracteristica esențială și cel mai greu de detectat a sinelui nostru păcătos este centrarea pe noi înșine. Dumnezeu nu este exclus. Noi chiar Îl iubim și vrem sincer să Îl urmăm. Dar o facem mai întâi pentru noi înșine și apoi de dragul Lui și pentru gloria Lui. Și cu această perspectivă ceva fundamental este strâmb în relația noastră cu

El. Apoi cultivarea neprihănirii personale vine ca ceva natural. Pur și simplu nu vedem marele rău care ne infectează continuu viața, care în mod permanent ne afectează relația cu Domnul și care limitează lucrarea harului în noi. Ne speriem de păcatele mari vizibile, dar acestea sunt mai puțin grave decât Rădăcina ascunsă a răului din noi. Și această Rădăcină știe că are un mare atu: este subtilă, ascunsă. Și ar vrea să rămână așa. Dar Duhul vrea să o scoată la iveală. Și va veni cu asaltul Luminii. Răul ascuns va riposta. Și ripostând se va manifesta mai vizibil în noi. Vom face greșeli vizibile mai mari și mai dese. Nu vom înțelege ce se întâmplă. Nu vom ști ce se petrece cu noi. Ne vom vedea mai păcătoși ca înainte. Dar suntem pe drumul cel bun. Înainte persistam într-o greșală fundamentală dar ascunsă și ne consideram neprihăniți. Acum comitem ca și ucenicii multe greșeli vizibile. Nouă ni se pare că eram mai bine înainte. Dar nu este așa. În mod paradoxal, acum când numărul greșelilor a crescut suntem mai aproape de vindecare. Căci ele scot la iveală marele rău al sinelui ascuns în noi. Așa a fost cu ucenicii. Așa a avut loc vindecarea și iluminarea lor. Oare cu noi va fi altfel? Oare cum s-au simțit ucenicii după răstignire amintindu-și că, cu câteva ore și zile înainte de ea ei se certau care este cel mai mare? Oare cum s-au simțit față de aceste greșeli când I-a mustrat Isus sau când s-au întâlnit cu El după înviere? S-au simțit ultimii oameni. Au aflat de fapt adevărul despre ei. Au văzut marea urâciune ascunsă a sinelui. Au fost puși în poziția de a lupta prin har. Au intrat într-o luptă conștientă cu sinele care-i vătăma în permanență fără ca ei să își dea seama de acest lucru.

Revenim la intrarea în Ierusalim. Isus trimite pe doi din ucenicii săi să-i aducă un măgăruș. Desigur Isus dorește să intre în Ierusalim pe un măgăruș pentru a împlini profețiile mesianice. Dar de ce alege măgărușul în acest mod? De ce îi trimite pe acești doi ucenici să-i aducă dintr-un sat apropiat un măgăruș de la un necunoscut? De ce îi pune în această situație dificilă, și anume să se ducă la casa unui om și necunoscut și fără să vorbească cu el să-i ia măgărușul pur și simplu? A fost un test pentru ucenici. Nu a fost o experiență chiar ușoară. Dar ei au ascultat. Au riscat să se facă de râs și să fie acuzați ca și hoți de dragul lui Isus. Nu știu cât de mult au crezut ei, totuși au ascultat de Isus. Și pentru că au ascultat, au avut parte de o experiență minunată: iată că măgărușul era acolo unde le spusese Isus că va fi, și când au spus: *Domnul are nevoie de el*, proprietarii măgărușului i-au dat voie să-l ia. Nu s-au făcut de râs. Și-au îndeplinit cu bine misiunea și au descoperit că Isus ȘTIA MAI DINAINTE ce are să se întâmple. Și oare nu tocmai de acest adevăr despre Isus avea inima lor nevoie acum în săptămâna Patimilor, și anume că Isus ȘTIE în amănunt mai dinainte ce se va întâmpla? Ucenicii trebuiau să înțeleagă că Isus ȘTIE MAI DINAINTE ce se va întâmpla în acele zile. Și dacă știe mai dinainte niște detalii despre un măgăruș, oare nu știe mai dinainte și că va suferi și va muri la Ierusalim? Această experiență este menită să îi ajute pe ucenici să ia în serios profețiile lui Isus despre moartea Sa din Ierusalim. Isus nu greșeste când prevede viitorul. Isus ȘTIE mai dinainte. El ȘTIE toate detaliile. Era esențial ca ucenicii să ia în serios profețiile lui Isus care le stricau planurile. De asemenea era crucial ca să înțeleagă că Isus Își asumă destinul CONȘTIENT. Isus nu era o victimă ce a căzut în mâna dușmanilor Lui din pricina unei nevegheri sau neatenții. Isus S-a dus conștient către cruce. Și-a asumat-o. Știa mai dinainte drumul și L-a ales. Lui Isus nu I s-a dat crucea, ci El Și-a luat-o de bunăvoie. De asemenea ei mai învață că Cel care știe mai

dinainte ce se va întâmpla nu se poate să piardă. Misiunea de a lua un măgăruș din curtea unui necunoscut părea ciudată și sortită rușinii și eșecului. Dar ea s-a dovedit un succes. Nu doar că Isus știa mai dinainte ce se va întâmpla, dar prin Tatăl și deținea controlul asupra ceea ce se va întâmpla. Prin intervenția Tatălui, acei oameni au fost binevoitori să le dea măgărușul. Și astfel misiunea lor a avut succes. Dar nu va fi oare la fel cu misiunea lui Isus? Aparent este sorită eșecului și rușinii. Dar acesta să fie finalul? Isus mergea către curce, dar nu mergea spre eșec ci spre victorie. Isus pornise spre Ierusalim spre a birui, spre a mântui, spre a fi proslăvit. Cât de atent este Isus cu ucenicii. Înainte de Săptămâna Patimilor le dă exact experiențele de care ei aveau nevoie.

Tema împlinirii profețiilor este foarte vizibilă în prima secțiune a Evangheliei. Tema este prezentă și în celelalte secțiuni dar nu este la fel de accentuată. Acum însă la finalul lucrării ea revine ca o temă centrală și foarte vizibilă. În cap. 21 Matei consemnează deja multe referiri directe la scripturile Vechiului Testament.

Prima este profeția din **Zaharia 9:9**, cea legată de măgăruș. Nu este o profeție ușoară și contextul este dificil. Din păcate nu am aprofundat încă pe profetul Zaharia și mai ales ultima parte a cărții (cap.9-14) este una dificilă, enigmatică, plină de multe imagini profetice distincte ce curg fluviu una după alta. Măcar nu mai încadrăm profeția din 9:9 la prima venire a lui Mesia. Cele două arătări ale lui Mesia sunt puse una lângă alta tocmai pentru a ne arăta că este vorba despre o singură lucrare și tocmai pentru a ni se aținti privirile spre finalul lucrării: înnoirea tuturor lucrurilor prin arătarea în slavă a lui Mesia. Astfel când citim Zaharia 9 nu ne mai mirăm că 9:9 este pus într-un context care dezvoltă mai degrabă a doua arătare a lui Mesia și finalul lucrării Sale. Dacă mai adăugăm ideea că cele două arătări au și fost menite să se succedă în istorie repede una după alta nu ne mai mirăm deloc. Nu mai lăsăm ca cei 2000 de ani de istorie ai Bisericii să fie un obstacol în exegeza profețiilor.

Profeția anunță intarea lui Mesia în Ierusalim. Sionul este îndemnat să salte de veselie și Ierusalimul îndemnat să strige de bucurie, pentru că **Împăratul tău vine la tine!** Dar de ce să te bucuri că Împăratul tău vine la tine? În Zaharia 11 ni se descrie că Păstorul (care este tot una cu Împăratul) Domnului a venit în Israel când starea spirituală a poporului și a celorlalți păstori sufletești ai lui Israel era jalnică. Deci de ce să te bucuri? Împăratul este și judecătorul! El poate veni să te judece! Vestea cea bună este că Împăratul nu a venit să judece Ierusalimul cel necredincios. El vine BLÂND pe mânzul unei măgărițe. El nu a venit să judece ci a venit să cheme la pocăință atât pe oile pierdute cât și pe păstorii care și-au părăsit oile. În Zaharia 9 se anunță finalul: Mesia va domni peste tot pământul și va răscumpăra pe Israel. Însă în capitolele următoare din Zaharia, Domnul ne descoperă CUM se va ajunge la acest final: Păstorul va fi vândut de Israel și străpuns de către acesta. Dar apoi, în urma unor mari presiuni, Israel îl va plânge pe Cel pe care L-a străpuns și în urma pocăinței lor Mesia îi va răscumpăra dintre popoare. Ceea ce Israel nu a înțeles a fost tocmai faptul că izbăvirea adusă de Mesia depindea de pocăința lor. Venirea lui Mesia nu reprezenta și izbăvirea lor! Ei asociau în mod automat venirea lui Mesia cu izbăvirea lor. Pentru ei venirea lui Mesia era EGAL cu izbăvirea lui Israel. Dar nu

era așa. Venirea lui Mesia și pocăința lui Israel aveau să ducă la izbăvirea lui Israel. Mesia a venit. I-ar fi răscumpărat așa cum le-a promis. Dar Israel nu s-a pocăit. Mesia a venit biruitor. El i-ar izbăvit oricând pe evrei. Așteaptă însă pocăința lor. Ce straniu! Să aștepti MÂNTUIREA atât de mult. Ea să VINĂ dar tu să nu intri în ea. Ea să fi venit de mult și să aștepte să intri în ea, dar tu să nu intri pentru că nu te smerești și nu te pocăiești. Să treacă 2000 de ani. Tu să continui să aștepti MÂNTUIREA TA care a venit atât de demult și te așteaptă de 2000 de ani. Să rămâi blocat în ideea că Dumnezeu ÎNCĂ nu a împlinit ce a promis, dar să nu vezi că tu, din pricina mândriei tale, nu intri în ceea ce Dumnezeu a promis și a împlinit deja de 2000 de ani! Promisiunile divine sunt condiționate. Diavolul mereu ne va face să ne îndoim de credințioșia lui Dumnezeu în a-și împlini promisiunea pentru a ne distra atenția de la partea noastră, de la credințioșia noastră. În mod paradoxal nu venirea lui Mesia a însemnat împlinirea promisiunii față de ei. Venirea lui Mesia *și pocăința lor* va face posibilă împlinirea promisiunii lui Dumnezeu față de Israel. Mesia a venit. Dumnezeu Și-a făcut partea. Israel încă nu. Israel încă nu se trezește să își facă partea ci așteaptă cu răbdare ca Dumnezeu să își facă partea pe care deja a făcut-o! Israel se chinuie să rabde și că creadă că Mesia totuși va veni. Este o credință și o răbdare pe care Dumnezeu nu o cere. Soluția este alta: să-L plângă pe Cel pe care L-au străpuns, să se întoarcă la Cel care a venit deja.

În Zaharia versetul din 9:9 începe cu un îndemn la bucurie care nu este menționat de Matei. Este un îndemn la bucurie. De ce o așa mare bucurie? Păi, Mesia a venit în sfârșit! A sosit în sfârșit Mirele! Pe de altă parte, cum spuneam și mai devreme, nu a venit să judece mireasa infidelă, ci să o vindece și să-i dea harul iertării. Pentru aceasta, Sionul este îndemnat să strige de bucurie, să salte de veselie! Și aparent, Sionul face acest lucru.

Mă gândesc că avem de învățat din greșeala lui Israel. Venirea lui Mesia în viața noastră înseamnă nașterea din nou, întâlnirea cu Hristos! Mirele a venit deja! El este cu noi! În fiecare zi avem harul să Îl cunoaștem mai mult, să umblăm cu El, să ÎL slujim! Avem zilnic motive să strigăm de bucurie și să săltăm de veselie! Unde este deci bucuria noastră, cei la care Mesia a venit deja? Oare diavolul nu încearcă mereu să ne facă să uităm ceea ce avem deja și apoi să ne convingă să tânjim după alte lucruri din această lume, să ne facă să așteptăm ca Israel, o nouă venire a lui Mesia? Ce mai poți aștepta dacă Mirele a venit deja? Dacă Mirele a venit deja, strigă de bucurie și saltă de veselie! Singurul lucru după care sufletul nostru mai poate tânji în mod legitim (dar fără să fie umbră prin această tângire bucuria prezentă a părtășiei cu Mirele!) este contopirea cu Mirele în slavă, înnoirea tuturor lucrurilor! Dar diavolul ne seduce să așteptăm altceva. Unii așteaptă să fie vindecați de o boală, alții un serviciu mai bun, alții o casă, alții un copil, alții o familie, alții o experiență mistică specială, alții intrarea într-o lucrare publică mare, alții reabilitarea în fața dușmanilor lor. Deci, deși Hristos locuiește în noi și avem cale liberă în Sfânta Sfintelor prin El, adesea sufletul nostru este chinat de așteptări false. Așteptăm o schimbare, o înălțare, un context mai ușor, încheierea unui context dificil. În parte este legitim să așteptăm încheierea unei perioade de ispitire, dar fără să uităm că vor sosi altele mai târziu și fără să fie umbră bucuria părtășiei prezente cu Mirele. Îndemnul: „Strigă de bucurie! Saltă de

veselie!” este valabil pentru noi acum și aici. Adevărul trist este că nu știm ce avem, nu prețuim ce avem și de aceea, cel rău ne momește sufletul să aștepte acele IZBĂVIRI iluzorii care, de fapt, nu vor veni niciodată. Căci chiar dacă problemele financiare se vor rezolva, chiar dacă mă voi muta la casă nouă etc., acel eveniment nu va fi ACEA MARE și FINALĂ IZBĂVIRE și ÎMPLINIRE pe care sufletul meu credul a așteptat-o! Sufletul se va obișnui cu acea izbăvire, firea va dori alte lucruri, problemele vieții vor continua. La fel ca Israel, adesea așteptăm un alt Mesia, și o altfel de izbăvire. Așteptăm ceva vizibil, ceva impresionant, ceva legat de această lume, o reabilitare aici și acum. Dar Mesia a venit blând, pe mînzul unei măgărite. **El a venit deja în viața noastră, dar gîngăș și smerit, discret și tăcut. Noi trebuie să Îl descoperim și să ne găsim desfătarea în El!** El a venit deja! Nu mai este nevoie de un eveniment special în viața noastră ca să ne aducă ceva mai deosebit, sau acea izbăvire miraculoasă. Mesia a venit deja! Saltă de bucurie acum și aici! Strigă de veselie acum și aici. Și fă-o în ciuda lipsurilor și a greutăților. **Ele sunt atât de mici față de o comoară atât de mare reprezentată de Isus Hristos!** Mesia a venit! Nu mai ai ce să aștepti! Nu mai ai pentru ce tînji! Singurul lucru pe care îl poți face este să descoperi și să te cufunzi mai mult în ceea ce ai deja! Și singurul eveniment care va fi cu adevărat semnificativ și va reprezenta o izbăvire mai mare în viitorul tău este DOAR întâlnirea cu El în slavă! Tînjește deci doar pentru mai mult din Mesia care deja a venit și așteaptă doar contopirea finală cu El în slavă.

La fel ca Israel trebuie să ne pocăim. Trebuie să ne pocăim de așteptările false, de speranțele idolatre pe care ni le-am pus în tot felul de izbăviri pămîntești. Semănăm atât de mult cu Israel. Ce așteptau ei de la Mesia? Ce așteptăm noi de fapt de la Mesia? Mesia a venit la ei blând și cu Cuvîntul vieții. Dar ei nu au fost mulțumiți. Ei așteptau altceva. Unii l-au uitat, alții l-au răstignit. Isus a venit și în viața noastră. Suntem pe deplin mulțumitori, stigăm noi de bucurie, săltăm noi de veselie? Sau așteptăm ALTCEVA ca evreii pentru a striga și a sălta de bucurie? Măsura bucuriei și a mulțumirii care există deja în viața ta arată cât de mult prețuiești ceea ce ai deja, cât de mult te desfeți în Mesia care a venit deja! În măsura în care gîndim în paradigma: „...voi striga cu adevărat de bucurie și voi sălta cu adevărat de veselie de-abia cînd în viața mea să ve întîmpla cutare sau cutare izbăvire, lucru, eveniment...”, ca și Israel de altă dată nu știm ceea ce deja avem în Hristos! Nu aceasta era și problema Colosenilor? Ei îl aveau pe Hristos dar mai doreau și altceva și erau foarte atrași în sine de diferite practici iudaice, păgâne, de anumite doctrine filosofice, de religiile misterelor, de experiențe spirituale speciale, de întîlnirile cu îngerii, etc. Răspunsul lui Pavel este simplu: „Nu știți ce aveți!”. Și Pavel nu începe să incrimineze lucrurile de care ei erau atrași, ci mai degrabă Pavel Îl înalță pe Hristos în ochii lor. El nu argumentează prin negare, ci prin afirmare. El le aduce aminte CINE este Hristos și că în El sunt ascunse TOATE comorile înțelepciunii și ale științei. În El locuiește trupește TOATĂ plinătatea dumnezeirii. Noi avem DEJA TOTUL DEPLIN în El, care este Capul oricărei domnii și stăpîniri. În ce privește iertarea păcatelor, sfințirea, mîntuirea finală, proslăvirea, cunoașterea, înțelepciunea, autoritatea, împlinirea, fericirea, avem TOTUL deplin în El. Deci, nu mai avem, nevoie ÎN SINE de nimic altceva în afară de Hristos. A spune Hristos și X, înseamnă o ofensă adusă la adresa lui Hristos. A spune Hristos și tăierea împrejur, Hristos și filosofia, Hristos și

îngerii, Hristos și iudaismul, Hristos și cutare izbăvire pământească, este o ofensă adusă lui Hristos care ne va îndepărta de Hristos. Aceasta nu înseamnă să aruncăm la coș filosofia, iudaismul, pe îngeri. Dar să îi punem acolo unde le este locul: la picioarele lui Hristos și să descoperim pe Hristos în filosofie, iudaism, angeologie, religiile lumii. Și Îl putem descoperi acolo pe Hristos fie prin revelația generală a lui Dumnezeu, fie prin CONTRASTUL dintre minciuna din afara lui Hristos și Adevărul care este Hristos! În lumea pragmatică a sec XXI nu mai avem preocupări profunde de cunoaștere. Nu filosofia, iudaismul, îngerii ne stârnesc căutări în sine făcându-ne să nu mai prețuim ceea ce avem deja în Hristos. O casă, o familie, un venit mai mare, plățirea datoriilor, o carieră, o diplomă, o poziție socială, succesul în lucrare, iată lucrurile prin care suntem noi distrași de la Mărețul Domn Isus Hristos! Și ce să facem? Să le aruncăm la coș? Nu! Ci să le așezăm la picioarele lui Hristos, acolo unde le este locul și să le percepem ca pe niște experiențe formative prin care să aprofundăm ceea ce avem deja. Cum Îl putem descoperi mai mult pe Hristos printr-o carieră? Prin ceea ce El ne va revela despre El prin acea experiență, dar și prin CONTRAST, prin dezamăgirile și neîmplinirile aduse de profesie, prin contrastul dintre hrana vie care satură ce vine de la Hristos și mâncarea înșelătoare și iluzorie pe care ne-o dă o profesie. Deci când ai totul în Hristos, nu arunci restul lumii la coșul de gunoi, ci o așezi la picioarele lui Hristos. Marea problemă este să nu pui ceva din această lume alături de Hristos. Să nu spui Hristos ȘI X. E doar Hristos! Poate fi Hristos înălțat și prin X care-I slujește, dar la fel de bine poate fi și Hristos fără X! Mai este vreun X pe care îl așteaptă sufletul tău? Sau câți ani ai așteptat acel X? În dinamica așteptărilor, unde se află inima ta? Poate că la fel ca Israel nu trebuie să mai aștepti un Mesia și o izbăvire care nu va veni niciodată, ci să-L redescoperi pe Cel care a venit deja, să Îl plângi pe Cel pe care L-ai uitat, ignorat, ofensat, întristat și străpuns cu așteptările Tale idolatre. Ne gândim la ucenici. Ei tot așteptau marele MOMENT. Dar Isus era deja cu ei! Ce să mai aștepte! Era momentul bucuriei, al sărbătorii! Dar ei așteptau încă... De-abia când Isus le-a fost luat au înțeles ce au pierdut și a izvorât o altă așteptare: cea a reîntâlnirii cu El în slavă. Oare ucenicii au mai așteptat ceva de la pământul acesta atâta vreme cât au păstrat vie amintirea lui Isus în inimile lor? **Cum poți să aștepti altceva când L-ai cunoscut pe Isus?** Iată de ce apostolii au fost liberi, dedicați, focalizați și constanți în slujirea lor. Ei nu mai așteptau ȘI ALTCEVA. Ei nu mai tânjeau și după ALTCEVA din această lume. Mesia venise deja! Și va reveni! Nu mai poți aștepta ceva ce a venit deja ci poți aștepta doar o revenire mai vie a ceea ce a venit deja. Isus a venit și va reveni! Iată pilonii așteptărilor legitime ale sufletului nostru. Între prima arătare și a doua arătare a lui Mesia, ce eveniment mai putem înălța ca să merite să tânjim după el sau să îl așteptăm în sine. În Zaharia 12:10-13 este un pasaj tulburător despre pocăința finală a lui Israel:

10. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.

11. În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon, în valea Meghidonului.

12. Țara se va jeli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, și femeile ei,

deosebit; familia casei lui Natan, deosebit, și femeile ei, deosebit;

13. familia casei lui Levi, deosebit, și femeile ei, deosebit; familia lui Șimei, deosebit, și femeile ei, deosebit;

14. toate celelalte familii, fiecare familie, deosebit, și femeile ei, deosebit.

Da, este un pasaj pentru Israel. Așa l-am văzut dintotdeauna. Dar oare nu este și pentru Biserică? Oare nu este în primul rând pentru mine? Oare nu trebuie mai întâi eu să mă pocăiesc față de Cel care DEJA a venit și pe care eu nu am reușit să Îl prețuiesc cu adevărat? Oare nu din pocăința Bisericii va izvorî și pocăința lui Israel?

Este absolut de necrezut că poporul care L-a întâmpinat cu atâta bucurie în Ierusalim, apoi a fost de acord cu răstgnirea Lui sau pur și simplu L-a uitat atât de repede după răstignire. Desigur cu toții vorbim despre așteptarea lor idolatră față de Mesia. Ei așteptau o izbăvire fizică. Dar greșeau? Oare profețiile nu anunțau și o izbăvire fizică adusă de Mesia? Ba da, dar izbăvirea fizică era precedată de izbăvirea spirituală. Israel trebuia mai întâi să se pocăiască, să renunțe la îndumnezeire, să învețe să trăiască pentru slava Creatorului. Iar izbăvirea fizică însemna înnoirea tuturor lucrurilor, un pământ nou în care toate dorințele și poftele lor aveau să dispară, în care inima se va adăpa doar din Dumnezeu și în care doar Dumnezeu va fi proslăvit! Da, ei avea o înțelegere greșită și asupra izbăvirii fizice. Ei doreau de fapt ca Mesia să îi ajute în îndumnezeirea lor, să îi ajute să trăiască cu adevărat pentru ei înșiși pe acest pământ, să li se împlinească dorințele, să dispară suferințele, să aibe bogăție, confort, să fie răzbunați față de vrăjmași. Mesia trebuia să izbească privirile și să vină în slavă. Dar Mesia i-a dezamăgit. Isus nu a ripostat, nu Și-a folosit puterea împotriva romanilor, ci S-a lăsat răstignit de ei. Ce fel de Mesia este acesta care nici măcar pe El nu se poate izbăvi? Dacă nu S-a izbăvit pe Sine din mâna romanilor oare cum ne va izbăvi pe noi? Ei au nădăjduit că El este Acela. Dar au greșit. Nu era El. S-au înșelat. Trebuie să aștepte pe Altceva. Ei nu L-au primit pe Isus ci L-au idolatrizat pe Isus. Și este o mare diferență. Isus a făcut această diferență. De aceea nu a fost luat prin surprindere ca Ilie de turnura evenimentelor. În alte evanghelii ni se relatează că ucenicii s-au întors bucuroși după ce au fost trimiși de Isus să predice, să scoată demoni, etc. Ei au fost primiți de oameni, au făcut vindecări, au rostit predici. Oamenii i-au primit în casele lor, i-au aprobat, i-au apreciat, i-au urmat. Dacă acest lucru nu înseamnă SUCCES în lucrare, atunci ce mai înseamnă succes în lucrare? Dar Isus vede lucrurile altfel. După întoarcerea lor, jalește, oftează pentru cetățile în cauză, le vorbește de judecata viitoare. Ce vedea Isus? Ce nu vedeau ucenicii? Isus vedea că oamenii nu se pocăiseră. Mare atenție deci la falsul succes în lucrare. Dacă milioane de oameni îți ascultă predicile și le apreciază, nu înseamnă și că te poți bucura de succes. S-au căit ei în inimile lor în urma predicilor tale? – iată marea întrebare. Mulțimile L-au idolatrizat pe Isus. Dar cei care AZI te idolatrizează, MÂINE te pot răstigni. Când nu le vei mai împlini așteptările idolatre, se vor simți înșelați, trădați, și se vor întoarce împotriva ta. Spuneam

că observăm bine așteptările idolatre ale lui Israel față de Isus. Dar observăm oare la fel de bine așteptările noastre idolatre față de Isus? Ce aștepti tu de fapt de la Isus? Dacă ai înțeles cine este Isus, poți aștepta de la Isus, doar pe Isus, doar mai mult din El pentru a-l sluji mai mult și ATÂT! Restul este secundar, neimportant, nesemnificativ, neglijabil.

21:10-17 Izgonirea vânzătorilor din Templu

Intrarea lui Isus în Ierusalim a fost una publică. Isus accepta să fie vizibil înaintea poporului. Nu a vrut să intre pe ascuns. A vrut ca poporul să știe că El venise la Ierusalim. Și poporul a aflat. Ei L-au numit fiul lui David, dar nimeni nu l-a numit Mesia, Hristosul. Pentru ei era **Isus, Proorocul din Nazaretul Galileii**. Poporul se bucura de sosirea lui Isus. Isus însă venise să îi mustre și să îi cheme la pocăință. Primul lucru pe care-l consemnează Matei după intrarea în Ierusalim este curățirea Templului. Într-adevăr, în vechime, împărații lui Iuda, fiii lui David erau cei ce făceau curățirea Templului și a țării. Înainte de a le aduce izbăvire de vrăjmașii lor, împăratul credincios și ales de Dumnezeu chema poporul la pocăință. El era sprijinit de diverși profeti. Și mai întâi de toate realiza curățirea țării de idolatrie. Curățirea începea cu Templul și apoi continua cu toată țara. Împăratul se folosea de AUTORITATEA sa și puterea sa de împărat pentru a opera curățirea și o făcea chiar împotriva voinței poporului. Curățirea exterioară a Templului și a țării era un prilej, o provocare pentru curățirea interioară a inimilor și a vieților evreilor. Dar aici împăratul nu mai putea să își impună voința. Aici inima fiecărui evreu alegea sau nu căința. Mari curățiri exterioare (de exemplu cea făcându-o împăratul Iosia) erau acompaniate cu un dualism din partea poporului. Poporul s-a conformat reformei lui Iosia dar nu s-a lăsat tranformat de ea. Isus, fiul lui David, împăratul lui Israel face la Ierusalim ceea ce ar fi făcut orice împărat credincios. Primul lucru pe care îl făcea orice împărat credincios când se suia pe tron era să curățească Templul. Împăratul era un slujitor al Templului. De fapt, prima grijă, prioritatea împăratului era protejarea, curățirea, susținerea slujirii de la Templu. Știm acest lucru foarte clar din cartea 1,2 Împărați. Visul lui David este zidirea Templului. Solomon realizează acest vis. Urmașii lui necredincioși neglijează Templul dar urmașii lui credincioși curățesc, renovează, reasează slujba de la Templu. Între Împărat și Templu este o legătură fundamentală. Împăratul este umilul rob al marelui Împărat care șade în Templu între heruvimi. Ca rob umil al Acestuia se îngrijește cu mare devotament pentru îngrijirea Casei Acestuia. Isus intră în Ierusalim, pe un măgăruș, ca fiu al lui David, ca Împărat. Faptul că urmează curățirea Templului este logic, firesc și deloc surprinzător. Împărații care l-au precedat și l-au prefigurat curățau Templu de idoli și îl renovau în urma neglijenței precedesorilor săi. Dar în Templul de la Ierusalim nu mai erau idoli vizibili, ca în vremea lui Ieremia. De asemenea, Templul era în stare bună, era îngrijit și se împlinieau toate ritualurile după Lege. De ce anume curățește Isus Templul de la Ierusalim? Ilie incrimina închinarea vizibilă la Baal, dar în vremea lui Isus, lucrurile sunt mai ascunse, mai subtile mai complicate. E vorba de o idolatrie ascunsă a inimii care este protejată de o religiozitate și neprihănire exterioară absolut impresionantă.

Isus dă afară din Templu pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu. Despre ce era vorba? Datele istorice ne ajută să înțelegem. Era mare sărbătoare la Ierusalim. Evrei din tot

Israelul dar și din tot Imperiul Roman veneau la Ierusalim să se închine, să aducă jertfe. Din pricina distanțelor mari, nu cărau cu ei animalele. Le cumpărau de la Ierusalim. Afaceriștii evrei profitau de situație și ridicau prețurile. Trebuiau schimbați bani, trebuiau cumpărate animale. Evreii ridicau prețurile. Se consemnează pe cei care vindeau porumbei. Porumbeii erau pentru cei mai săraci din popor care nu-și permiteau să aducă ca jertfă un animal. Dumnezeu vrea să îi ajute pe cei săraci oferindu-le posibilitatea să aducă un porumbel ca jertfă, dar evreii pun prețuri mari și la porumbei. Care era consecința? Evreii aduceau jertfe pentru iertarea păcatelor. Iertarea era un har, trebuia percepută ca un mare har. Acest mare har îi făcea să iubească mult și deci să nu mai repete greșelile. Dar dacă îi costa foarte mult să aducă jertfele, atunci ei nu mai percepeau iertarea ca pe un dar, ci ca pe ceva pe care ei l-au cumpărat, ca pe o datorie pe care au plătit-o ei. Au păcătuit prin ei înșiși și și-au soluționat problema păcatului prin ei înșiși. Plecau de la Templu fără să își schimbe viețile. Viețile erau schimbate dacă înțelegeau la Templu cât de mare și grav este păcatul și cât de mare este îndurarea lui Dumnezeu care este gata să îi ierte și să îi ajute să înceapă o viață nouă. Dar Templul ajunsese să facă exact opusul. Prin faptul că ei împlineau ritualurile costisitoare de la Templu se convingeau pe ei înșiși că sunt pe un drum bun și continuau viața lor duală. Împlinirea ritualurilor costisitoare de la Templu îi făcea să se vadă buni, plăcuți, ascultători Domnului. Chemarea de a-și curăți vasul inimii era înlocuită cu atenția în a împlini toate ritualurile de la Templu. Și cu cât împlinirea acestor ritualuri costa mai scump cu atât focalizarea lor pe ritual și nu pe schimbarea inimii era mai mare. Iată cum vânzătorii din Templu făceau ca Templu să devină o peșteră de tâlhari. Isus citează din Ieremia. Ieremia, cu aproximativ 40 de ani înainte de dărâmarea Templului de către Babilonieni numește Templul o peșteră de tâlhari. Isus cu aproximativ 40 de ani înainte de dărâmarea Templului de romani pune Templului același diagnostic. Să citim pasajul din Ieremia, care explică atât de bine expresia: ***peșteră de tâlhari.***

1. Iată cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului:
2. „Sezi la poarta Casei Domnului, vestește acolo cuvântul acesta și spune: „Ascultați cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda care intrați pe aceste porți ca să vă închinați înaintea Domnului!
3. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta.
4. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare zicând: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!”
5. Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții,
6. dacă nu veți asupri pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră,
7. numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie.

8. Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare care nu slujesc la nimic.
9. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți!...
10. Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, și ziceți: „Suntem izbăviți!”... ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!
11. Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu o peșteră de tâlhari înaintea voastră? Eu însumi văd lucrul acesta, zice Domnul!
12. Duceți-vă, dar, la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut din pricina răutății poporului Meu, Israel!
13. Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte, zice Domnul, fiindcă v-am vorbit dis-de-dimineată, și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat, și n-ați răspuns,
14. voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo.
15. Și vă voi lepăda de la fața Mea cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sămânța lui Efraim! –
16. Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei și nu stăruie pe lângă Mine; căci nu te voi asculta!
17. Nu vezi ce fac ei în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului?
18. Copiii strâng lemne, părinții aprind focul, și femeile frământă plămădeala ca să pregătească turte împărătesei cerului și să toarne jertfe de băutură altor dumnezei ca să Mă mânie.
19. Pe Mine Mă mânie ei oare, zice Domnul; nu pe ei înșiși, spre rușinea lor?”
20. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, mânia și urgia Mea se vor vărsa peste locul acesta, peste oameni și dobitoace, peste copacii de pe câmp și peste roadele pământului; și va arde și nu se va stinge.”
21. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Adăugați arderile voastre de tot la jertfele voastre și mâncați-le carnea!
22. Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nicio poruncă cu privire la arderi de tot și jertfe, în ziua când i-am scos din țara Egiptului.
23. Ci iată porunca pe care le-am dat-o: „Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți.”

24. Dar ei n-au ascultat și n-au luat aminte, ci au urmat sfaturile și pornirile inimii lor rele, au dat înapoi și n-au mers înainte.

25. Din ziua când au ieșit părinții voștri din Egipt până în ziua de azi, v-am trimis pe toți slujitorii Mei, prorocii, i-am trimis în fiecare zi de dimineață.

26. Dar ei nu M-au ascultat, n-au luat aminte; și-au înțepenit gâtul și au făcut mai rău decât părinții lor.

27. Și chiar dacă le vei spune toate aceste lucruri, tot nu te vor asculta; și dacă vei striga la ei, nu-ți vor răspunde.

28. De aceea spune-le: „Acesta este poporul care n-ascultă glasul Domnului Dumnezeului său și care nu vrea să ia învățătură; s-a dus adevărul, a fugit din gura lor.” –

29. Acum, tunde-ți părul, Ierusalime, și aruncă-l departe; suie-te pe înălțimi și fă o cântare de jale! Căci Domnul leapădă și îndepărtează neamul de oameni care I-a ațâțat urgia.

30. Căci copiii lui Iuda au făcut ce este rău înaintea Mea, zice Domnul; și-au așezat urâciunile lor în Casa peste care este chemat Numele Meu ca s-o spurce.

31. Au zidit și locuri înalte la Tofet, în valea Ben-Hinom, ca să-și ardă în foc pe fiii și fiicele lor: lucru pe care Eu nu-l poruncisem și nici nu-Mi trecuse prin minte.

32. De aceea iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice Tofet și valea Ben-Hinom, ci se va zice Valea Măcelului și se vor îngropa morții la Tofet din lipsă de loc.

33. Trupurile moarte ale acestui popor vor fi hrana păsărilor cerului și a fiarelor pământului; și nimeni nu le va speria.

34. Voi face astfel să înceteze în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele marelui și cântecele miresei, căci țara va ajunge un pustiu!

(Jeremia 7:1-32)

Când Domnul a scos pe Israel din Egipt nu i-a spus nimic de jertfe, de Cort, de ritualurile din Levitic. Primul lucru pe care i l-a spus a fost să păzească poruncile Sale (Exod 19) ca să fie poporul Lui. Apoi le-a dat prin gura Sa poruncile Sale, cele 10 porunci. (Exod 20). Apoi a detaliat prin Moise cele 10 porunci (Exod 21-23), și apoi pe baza acestor lucruri a pecetluit cu sânge în Exod 24 legământul cu Israel. Deci nu le-a spus încă nimic de Cort. De-abia apoi din Exod 25 Dumnezeu îi vorbește lui Moise de Cort și apoi, DUPĂ incidentul cu vitelul de aur (Exod 32-33) și DUPĂ reînnoirea legământului bazat tot pe împlinirea poruncilor Domnului (Exod 34), Dumnezeu prin Moise vorbește poporului despre Cortul Întâlnirii, și are loc zidirea Cortului (Exod 35-40). Apoi în Levitic sunt date poruncile pentru Cortul Întâlnirii, orânduielele apropierei de Dumnezeu care coborâse în Cort. Și tot în Levitic, Dumnezeu vine cu noi porunci

pentru evrei atât morale cât și ceremoniale. Standardele sunt și mai ridicate acum că Dumnezeu coborâse în mijlocul lor! Deci mesajul pentru evrei este atât de clar:

- Esența legământului este păzirea poruncilor Domnului rezumate în cele 10 porunci, adică în iubirea totală de Dumnezeu și iubirea aproapelui ca pe tine însuși.
- Dar standardele poruncilor sunt atât de înalte încât împlinirea lor înseamnă un proces continuu de transformare lăuntrică spre desăvârșire.
- În acest proces de sfințire este nevoie pe de o parte de o cunoaștere permanentă și profundă a lui Dumnezeu, iar pe de altă parte de o iertare continuă de păcat.
- Cortul Întâlnirii le-a fost dăruit tocmai pentru a-L cunoaște mai mult pe Domnul și pentru a căpăta iertare pentru păcat.
- Frumusețea și sfințenia Domnului din Cort îi ajuta să vadă resturile din viețile lor și cât de departe sunt încă de împlinirea standardelor absolute. Îi ajuta să ceară harul de care aveau nevoie: harul pentru iertarea resturilor din păzirea poruncilor și harul pentru transformarea lor spre împlinirea poruncilor divine. Cortul a fost dat pentru a-i feri de pericolul neprihănirii personale și pentru a-i ajuta să înțeleagă și să accepte harul!
- Deci Cortul Întâlnirii nu a fost dat pentru a înlocui esența legământului (păzirea poruncilor Domnului), ci pentru a sprijini, a face posibilă împlinirea poruncilor.
- Apoi Cortul Întâlnirii a dus la adăugarea de noi porunci, la ridicarea standardelor și nu la coborârea lor! (vezi comentariul pe cartea Levitic – mesajul cărții Levitic nu este: avem Cortul, deci putem fi iertați, ci avem Cortul, deci trebuie să fim mai sfinți!)

Observăm cu câtă grijă a dăruit Domnul poporului Cortul Întâlnirii. Dumnezeu știa marele pericol al religiozității. Știa că tendința inimii bolnave a poporului va fi să pervertească funcția Cortului. Cortul fusese dat ca Resursă esențială pentru împlinirea legii iubirii de Dumnezeu și de semenii. Dumnezeu știa că poporul va avea tendința să scadă standardele legii, să reducă legea la împlinirea unor porunci exterioare. Dumnezeu știa că poporul va avea tendința să substituie esența legii cu împlinirea mecanică a ritualurilor de la Cort. Dumnezeu știa că evreii vor percepe Cortul ca pe o mașină de spălat prin care să se curețe de păcat. *Țelul de neatins al iubirii totale de Dumnezeu și de semenii spre care poporul trebuia să se transforme mereu, avea să fie înlocuit cu împlinirea unor porunci exterioare, accesibile. Și cele mai accesibile erau cele de la Cort, cele ce țineau de ritual și nu de viața trăită printre semenii. Și totuși ei aveau nevoie de Cort. Cortul era mare Resursă prin care ei puteau împlini Legea. Dar Cortul avea să devină și marea capcană prin care ei se vor abate de la Lege. Și atunci Domnul dă Cortul nu oricum, ci cu*

atâta grijă. Când, cum, prin cine, ce face înainte, ce face după, toate detaliile contează, și prin toate, El le arată adevărata funcție a Cortului și vrea să îi păzească de păcatul pervertirii funcției Cortului. Ce paradox: același lucru poate aduce viață și moarte. Ne aducem aminte de Romani 7 și de porunca din Genesa 2. Prin tocmai porunca care trebuia să dea viața a intrat păcatul care a adus moartea. Și aceasta pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos (vezi Romani 7:7-13). Diavolul s-a folosit în Genesa 3 de porunca menită să dea viața pentru a aduce moartea. Diavolul s-a folosit apoi de Cortul Domnului (Templul Domnului) care era menit să dea viața pentru a da moartea. Cortul a fost dat spre împlinirea Legii, iar diavolul s-a folosit de el pentru complacerea poporului în încălcarea Legii. Templul a devenit o peșteră de tâlhari. Ce este o peșteră de tâlhari? Este un loc în care după un jaf tâlharii se ascund pe ei înșiși și bogățiile furate. Stau acolo o vreme, ca apoi să iasă din nou la pradă. Deci peștera de tâlhari îi păzește pe tâlhari de pedeapsa Legii pentru ca apoi să poată încălca din nou Legea! Înțelegem acum cât de dramatică și de tulburătoare este afirmația: „Ați făcut din Casa Mea o peșteră de tâlhari.” Casa Domnului a devenit un sprijin nu pentru păzirea Legii ci pentru încălcarea Legii. La fel cum pentru o bandă de tâlhari peștera lor era SOLUȚIA prin care puteau continua să jefuiască, la fel și pentru păcătoși Casa Domnului devenise SOLUȚIA prin care puteau să se complacă în continuare în păcat. Cum? Prin mai multe căi complementare:

- transformarea harului în desfrânare,
- substituirea păzirii poruncilor cu împlinirea ritualurilor,
- sentimentul apartenenței religioase,
- ancorarea în mitul că Domnul nu-și poate distruge propria casă.

Toate aceste căi sunt explicate în Ieremia 7. Templul Domnului devenise principalul lor obstacol în calea pocăinței și a schimbării. Ce trist! Ce dramatic! Ce tulburător! Resursa pentru pocăință și transformare a devenit principalul obstacol în calea pocăinței. Așa era pe vremea lui Ieremia, așa era și pe vremea lui Isus. Chiar dacă nu erau idoli vizibili, Israel era plin de idoli inimi: neprihănirea personală, centrarea pe sine, meritele personale, îndumnezeirea, afirmarea de sine, egoismul, dreptatea personală, lipsa iubirii, a milei, încrederea în sine, iubirea de bani, de confort, siguranța finaciară etc. Toți acești idoli erau la fel de urâcioși ca Baal, Astartea, jertfirea copiilor pe altarul lui Moloh. Și toți aceștia erau ascunși prin ritualurile de la Templu.

Isus vine să restabilească adevărata funcție a Templului. El nu doar că incriminează pervertirea funcției Casei Domnului, dar îndreaptă privirile oamenilor **spre adevărata funcție**. Înainte de a cita din Ieremia 7 El citează din Isaia 56:7:

- **Casa Mea se va chema o casă de rugăciune!**

De ce Isus citează tocmai din **Isaia 56**? De ce un citat despre rugăciune pentru a indica adevărata funcție a Casei Domnului?

1. Așa vorbește Domnul: „Păziți ce este drept și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină, și neprihănirea Mea este aproape să se arate.
2. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească, și stăpânindu-și mâna ca să nu facă niciun rău!
3. Străinul care se alipește de Domnul să nu zică: „Domnul mă va despărți de poporul Său!” Și famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!”
4. Căci așa vorbește Domnul: „Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut și vor stăruî în legământul Meu,
5. le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge.
6. Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăruî în legământul Meu,
7. îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.”
8. Așa vorbește Domnul Dumnezeu care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: „Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el.”

(Isaia 56:1-8)

Este un pasaj în care se insistă mai întâi pe păzirea poruncilor Domnului (vezi 56:1-2) și pe aspectul viu, personal al relației cu Domnul: cel ce se alipește de Domnul, păzește Sabatul (56:2-3), se lipește de Domnul ca să-L iubească și să-L slujească (56:6). În urma păzirii poruncilor, a păzirii sabatului, a alipirii de Domnul, OMUL primește harul de a locui în Casa Domnului. Este primit chiar și cel dintre neamuri și chiar și famenul! Și este primit în Casa Domnului unde:

- Capătă un nume mai bun decât cel de fiu sau fiică
- Se poate închina Domnului
- Se poate ruga Domnului.

Cu alte cuvinte avem următorii pași:

1. Alipirea, iubirea, slujirea Domnului, păzirea sabatului și a tuturor poruncilor Lui.

2. Primirea în Casa Domnului
3. Închinarea, rugăciunea în Casa Domnului.

Oricine împlinește CONDIȚIA 1 este primit. Deci nu apartenența la poporul evreu, ci păzirea poruncilor este cea care face diferența. Casa Domnului înseamnă prezența lui Dumnezeu. Spre prezența lui Dumnezeu se pășește prin ascultare. Iar Cel ce este primit în prezența lui Dumnezeu se închină, se roagă, are părtășie cu Dumnezeu și CONTINUĂ DECI să îi slujească. Iubesc pe Domnul, intru în Casa Lui, am părtășie cu El, iubesc și mai mult pe Domnul și tot așa. Acesta este traseul spiritual pe care ni-l sugerează Isaia 56. Casa Domnului este locul în care sunt primiți cei ce iubesc pe Domnul. Și este un loc al rugăciunii, al comunicării, părtășiei, al comuniunii cu Dumnezeu. Rugăciunea pare să puncteze acest element VIU, relațional pe care Israel din vremea lui Isus îl pierduse. Dumnezeu devenise un CONCEPT și relația cu El, împlinirea mecanică a unor ritualuri. Marele pericol este deci diminuarea părtășiei VII cu Domnul și definirea păzirii poruncilor Sale prin conformare la un set de reguli (morale și ceremoniale) accesibile și nu prin transformarea interioară fără sfârșit după chipul desăvârșit al Celui care ne-a creat. Casa Domnului a fost dată lui Israel tocmai pentru a păstra **VIUL din relația cu Dumnezeu** (viu arătat atât de bine de RUGĂCIUNE!) și pentru a defini ascultarea de Domnul **printr-o transformare continuă prin HARUL divin** (Fiți sfinți căci Eu sunt sfânt! Fiți sfinți după cum Eu sunt Sfânt! - iată mesajul Cortului către evrei!). Poți fi sfânt ca Domnul peste noapte? Poți fi sfânt ca El chiar după 20 de ani de schimbare? Poți deveni sfânt ca El fără harul divin care te iartă în permanență, te susține și te schimbă în permanență?

Isaia 56 insistă și pe faptul că toate neamurile vor fi primite în Casa Lui. Matei citează doar prima parte a propoziției. De ce? De ce se oprește Matei și nu continuă: o casă de rugăciune pentru TOATE Neamurile. Marcu 11:17 ne învață că Mântuitorul a citat întreaga propoziție. Matei, în mod surprinzător, este cel care scoate cuvintele **TOATE NEAMURILE**. De ce? Un posibil răspuns: în acest pasaj Matei se concentrează pe boala lui Israel și nu pe Neamuri. Este un pasaj dedicat lui Israel, și vrea ca atenția cititorului să nu fie distrasă de alte elemente. Nu Neamurile sunt în discuție aici, ci boala lui Israel. Această boală trebuie bine înțeleasă, căci ea va fi și marea capcană cu care se va confrunta Biserica dintre Neamuri.

Isus vrea să reabiliteze funcția Casei Domnului. Face o curățire, incriminează pervertirea funcției Casei Domnului și îndreaptă privirile oamenilor către adevărata funcție a Casei Domnului. El avea autoritatea să facă acest lucru: era Fiul lui Dumnezeu și Casa era deci a Lui și a Tatălui Său, iar râvna pentru Casa Sa îl mistuia. El era fiul lui David, împăratul și avea datoria și porunca de la Dumnezeu să facă acest lucru. Isus nu face curățirea ca un fanatic, ca un descreierat, ci cu autoritate, sfințenie, și demnitate. Din El emana o asemenea sfințenie, pasiune și autoritate încât nimeni nu i se opune, nimeni nu ripostează, nici măcar gărzile Templului. Și El face curățirea nu de dragul clădirii ci de dragul oamenilor. Clădirea nu era ceva în sine. Ea trebuia să slujească oamenilor. El face curățirea din iubire. În 21:12 Matei precizează: „Isus a intrat în Templul **lui Dumnezeu**.” Nu de multe ori se consemnează în Evangheliile această

expresie cu privire la Templul de la Ierusalim. De regulă e vorba de Templu. Dar acum se insistă că era Templul lui Dumnezeu. Era încă Templul lui Dumnezeu. Vechiul Legământ încă funcționa. Și Isus, deși va aduce un nou Legământ, este preocupat de funcționarea corectă a Vechiului Legământ.

După curățire, niște orbi și șchiopi s-au apropiat de El în Templu și El i-a vindecat! Paradoxal! Cine s-ar mai apropia de cineva care ar răsturna mesele vânzătorilor și ar alunga cu biciul afară pe atâția oameni? Dar în urma gestului Său, cei sărmani se apropie de El, iar copiii nu Se sperie ci strigă și cântă: „Osana, fiul lui David!” Curățirea pe care o face Isus atrage oamenii către El. Oamenii nu sunt speriați. Isus redă funcția Casei Domnului. Oamenii vin așa cum sunt către El, iar El îi vindecă fără să le ceară vreo plată. Oamenii sunt atrași către Proprietarul Casei (Fiul în care locuia Tatăl!) și cer de la Acesta har, vindecare, tămăduire. Și Acesta o dă cu generozitate, fără plată, fără a ridica prețul. Reabilitarea funcției Casei Domnului continuă în v.14.

Ce înseamnă pentru noi Casa Domnului? Ce înseamnă pervertirea funcției Casei Domnului? Ce reprezintă reabilitarea acestei funcții? Cum se face ea? În Noul Legământ Isus Hristos Cortuiește printre noi. El este Cortul Întâlnirii, locul în care locuiește slava dumnezeirii și în care omul se poate întâlni și apropia de Dumnezeu. De asemenea trupul este Templul Duhului Sfânt. De asemenea, Biserica, trupul Lui, este Casa lui Dumnezeu. Cel mai adesea în Noul Testament termenul de Casa sau Templu al lui Dumnezeu este asociat cu Biserica. Ne apropiem de Dumnezeu prin Hristos. Hristos ni se revelează prin Cuvânt în Biserică. Biserica devine astfel locul fundamental de apropiere de Dumnezeu, cadrul de protecție și creștere spirituală. Dar ceea ce este menit să îmi aducă viața îmi poate aduce moartea. Corintenii se întâlneau pentru a deveni mai răi și nu mai buni. Biserica din Efes devenise o cale către pierzanie. Percepția mea greșită față de Hristos și Biserica Sa, poate face ca și în Noul Legământ Casa Domnului să devină o peșteră de tâlhari și principalul obstacol în calea pocăinței mele. Mecanismele ce duc la pervertirea funcției Casei Domnului sunt aceleași: sentimentul apartenenței la comunitatea celor sfinți, supraestimarea importanței practicilor religioase dezirabile, transformarea harului în desfrânare și mitul că Domnul nu poate lepăda pe cei care sunt ai Săi.

Isus face curățirea în Templu. Primii care reacționează sunt cei bolnavi și apoi copiii. Cei bolnavi vin către El pentru a fi vindecați iar copiii cântă: „Osana, fiul lui David!” Copiii.... din nou copiii. Este a treia oară când sunt aduși în scenă. Ne-am întâlnit cu ei la începutul cap.18, apoi în cap.19 înainte de discuția cu tânărul bogat și acum din nou în Templu. Se repetă și expresia: **fiul lui David**. Evanghelia începe cu creionarea descendenței lui Isus din David. Orbii din cap.9:27 strigă: *Ai milă de noi, fiul lui David!* În 12:23 noroadele se întreabă: *Nu este acesta fiul lui David?* Femeia Cananeancă îl numește pe Isus tot *fiul lui David*. (15:22). Și acum în cap.20b-21a se repetă de trei ori expresia **fiul lui David**:

- În drum spre Ierusalim doi orbi îl numesc *fiul lui David*.

- Când intră în Ierusalim mulțimea strigă: *Osana fiul lui David*.
- În Templu, după curățirea lui, copiii strigă: *Osana, fiul lui David!*

Și finalul disputei teologice cu mai marii lui Israel se încheie cu o întrebare pusă de Isus tot cu privire la descendența davidică a lui Mesia (22:41-46). Semnele făcute de Isus au fost clare. Iată că orbii, oamenii simpli din popor și chiar niște copii l-au numit *fiul lui David*. Dar nu și mai marii lui Israel. Aceștia s-au mâniat când au văzut minunile și când au auzit ce strigă copiii și i-au reproșat acest lucru lui Isus. Semnele mesianice erau evidente. Curățirea Templului era unul din ele. Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au umplut de mânie. De ce? Pentru că Isus creștea, iar ei se micșorau. Erau invidioși pe Isus, pe popularitatea lui, pe faptul că mulțimea merge după El. Mesajul lui le desconspira falsa neprihănire și acest lucru era făcut înaintea întregului popor. Ei erau pe cale să piardă tot: buna imagine despre ei înșiși, buna imagine înaintea poporului, gloria și aprecierea mulțimilor, pozițiile confortabile de la cârma lui Israel. De ce sunt supărați pe copii? De ce vin la Isus și îi întreabă: *Auzi ce zic aceștia?* Ei îi cer cumva lui Isus să-i oprească pe copii să mai strige că El este fiul lui David. Considerau acest lucru periculos în relația cu stăpânitorii romani? Considerau acest lucru o impietate? Porneau ei de la premisa că Isus NU este Mesia și că nici Isus nu pretinde acest lucru? Se pare că da. Ei nu puteau accepta, concepe că Isus este Mesia. Nu doreau un astfel de Mesia care să-i pună în umbră și să le ia toată slavă. Și erau atât de convinși că Isus nu poate fi Mesia încât se gândeau că nici Isus nu spune despre El că este Mesia. Ei considerau că mulțimile exagerează și că Isus știe acest lucru și-i va opri și pe copii să strige. Dar Isus nu face acest lucru. El vine în apărarea copiilor cum a mai venit și în 19:13-14. Ba mai mult citează din Scriptură: *Oare nu ați auzit NICIODATĂ cuvintele acestea: Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug?* Cuvântul niciodată ne indică faptul că pentru Isus era așa evident că și în acel moment, prin gura copiilor se împlineau Scripturile. Din perspectiva Lui era suficient să citești o singură dată Ps.8 pentru ca să îți dai seama că acei copii împlinesc o imagine profetică din Scriptură. Și cum poți opri împlinirea Scripturii? Cum poți fi supărat pe cineva care împlinește profețiile?

Capitolul 8

Către mai marele cântăreților. De cântat pe ghitit. Un psalm al lui David.

1. Doamne Dumnezeu nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri.

2. Din gura copiilor și a celor ce sug la țâtă, Ți-ai scos o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor tăi, ca să astupi gura vrăjmașului și omului cu dor de răzbunare.

3. Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut,

4. îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?

5. L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste.

6. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui:
7. oile și boii laolaltă, fiarele câmpului,
8. păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor.
9. Doamne Dumnezeu nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!

Să citim Ps.8. Ce era așa evident în Psalmul acesta și totuși mai marii lui Israel nu au văzut? Observăm mai întâi că Psalmul este scris de David. Acest lucru nu este întâmplător. Isus citează din David pentru a lua apărarea copiilor care strigau: *Osana, fiul lui David!* Întrezărim un alt motiv pentru supărarea mai marilor lui Israel. Atât poporul la intrarea în Ierusalim cât și acum copiii în Templu strigau Osana fiului lui David. Dar Osana se aducea doar lui Dumnezeu! Poporul strigă și Osana în cerurile preafnalte! Deci slavă lui Dumnezeu în ceruri, dar slavă și fiului lui David aici pe pământ. Învățătorii lui Israel știau foarte bine că doar Dumnezeu iartă păcatele și că doar Dumnezeu primește glorificare. Dar iată că după cum Isus dădea iertare, El acum primea și închinare. Și după cum s-au intrigat ei în 9:3 în domeniul iertării, acum se revoltă în domeniul închinării: *Bine, bine, fiul lui David! Și asta e foarte mult! Dar Osana fiului lui David?! Asta e prea de tot!* Într-adevăr aceasta pare să fie motivul întrebării lor: *auzi ce strigă aceștia?* Răspunsul lui Isus nu apără în primul rând descendența Sa davidică ci legitimitatea osanalelor copiilor.

Este primul dialog între Isus și mai marii Templului. Este primul contact între noul Ilie și profeții falși ai lui Israel de pe Carmelul teologic al Ierusalimului. Este dacă vreți prima atingere de săbii din duelul teologic descris în cap.21-23. Dar prima atingere de săbii rezonează cu ultima atingere de săbii din 22:41-46, dinaintea asaltului final din cap.23. Prima atingere de săbii din acest duel teologic scoate la iveală cele două mari fisuri, erori ale mai marilor lui Israel:

- O eroare fundamentală în TRĂIRE: ei iubeau lumea, îndumnezeirea, slava oamenilor, puterea și confortul pământesc; ei deci nu erau sinceri în căutările lor față de Dumnezeu; ei nu căutau Adevărul în Casa Domnului ci au transformat Casa Domnului într-un loc care să slujească adevărului lor.
- O eroare fundamentală în TEOLOGIE: nu au înțeles divinitatea lui Mesia. Ei îl așteptau pe Mesia. Dar vedeau în el un om mai deosebit. În pofida nenumăratelor pasaje din Vechiul Testament care indicau clar divinitatea lui Mesia, ei nu au primit acest lucru în teologia lor. Aceasta a și fost acuza care a dus la condamnarea lui Isus - că s-a numit pe Sine fiul lui Dumnezeu. Până în ziua de azi evreii religioși care îl așteaptă încă pe Mesia așteaptă un OM special, dar nu pe Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Revenim la Ps.8. Am mai comentat acest Psalm când am studiat umblarea pe mare din cap.14. Nu este un Psalm așa de simplu. La prima vedere David este uimit de OM care este cununa creației și-L laudă pe Dumnezeu pentru acest lucru. Dar lucrurile sunt mult mai profunde. El recunoaște că în prezent omul este lipsit de o strălucire vizibilă și pare un nimic în comparație cu măreția Universului. Dar apoi vorbește despre un moment în care toată creația îi va fi supusă, de un moment în care Dumnezeu va pune toate lucrurile sub picioarele lui. În mod cert acest lucru nu era încă împlinit în timpul lui David. El a fost odată o realitate în Eden, când Dumnezeu a supus toată creația lui Adam. Dar Adam s-a răzvrătit față de Dumnezeu și creația s-a răzvrătit față de Adam. Omul a devenit un rege care se teme de propriul regat (cutremure, furtuni) și de proprii supuși (fiare sălbatice etc.). Au fost supuse. Dar acum nu îi mai sunt supuse, iar omul nu mai este încununat cu slavă și cu cinste, ci zace în rușine, păcat și este lipsit de strălucire. Dar David privește în viitor și vede un moment când creația va fi din nou supusă omului. Dar acest viitor este anunțat încă din Gen.3:15. În contextul mai larg al Vechiului Testament reșezarea creației la picioarele omului se va face prin acel OM, Mesia, care va zdrobi capul șarpelui. El, Mesia, va recâștiga tronul pierdut al lui Adam. El, Sămânța promisă va biuri. Și datorită Lui, Sămânța lui Avraam, și cei ce cred (sămânța lui Avraam) vor moșteni noua creație la învierea din morți. Psalmul este deci un Psalm mesianic. David celebrează deja victoria lui Mesia. El spune: *Cât de minunat este Numele Tău peste tot pământul!* Dar spune acest lucru privind spre FINAL sau spre PREZENT sau spre amândouă! Finalul psalmului ne sugerează că David celebrează deja victoria finală și laudă deja pe Domnul pentru acel moment când slava Sa va umple tot pământul. El nu folosește termenul de Mesia, ci de OM. Mesia este OMUL prin care întreaga rasă umană va fi răscumpărată. Dacă Adam a fost OMUL prin care rasa umană a fost robită, Mesia este OMUL prin care rasa umană va fi reabilitată. Psalmul 8 subliniază deci mai degrabă umanitatea lui Mesia decât divinitatea Sa. Este interesant să observăm că Isus începe duelul teologic cu fariseii citând din Ps.8 și îl finalizează citând din Ps.110. Sunt doi Psalmi davidici. Primul pare să insiste mai mult pe UMANITATEA lui Mesia, iar al doilea pe divinitatea lui Mesia. În discuție este deci identitatea lui Mesia sau a fiului lui David. Isus intră în Ierusalim ca Fiul al lui David. Dar ce înseamnă oare că El este fiul lui David? Intrarea în Ierusalim este marcată de o ÎNTREBARE: **Cine este Acesta?** (vezi 21:10) Poporul răspunde: *Este Isus Proorocul*. Dar Isus era mai mult decât un Prooroc. Instinctiv mulțimile și copiii simt lucru acesta și rostesc cu îndrăzneală: **Osana fiului lui David!** Dar nu este cumva o exagerare? Oare se cade să-l proslăvim pe Mesia?

Aceasta este și obiecția mai marilor în Templu. Isus citează din Ps.8, din Psalmul lui David. Dar nu citează din a doua parte ci din prima parte pe care nu am comentat-o. Am meditat puțin asupra măreției teologice a psalmului care adună în câteva cuvinte traseul întregii umanități: slava dinainte, decăderea prin Adam, reabilitarea prin Mesia! Este absolut minunat. Dar de ce înainte de a vorbi despre acest traseu amețitor David scrie:

Din gura copiilor și

a celor ce sug la fântână,

Ți-ai scos o întăritură de apărare

împotriva potrivnicilor tăi,

ca să astupi gura vrăjmașului și

omului cu dor de răzbunare.

Acest Dumnezeu măreț a cărui slavă Se înalță mai presus de ceruri și al cărui Nume este minunat peste tot pământul și care a făcut cerurile, luna și stelele, are potrivnici, are vrăjmași. Dar absolut surprinzător este răspunsul acestui Măreț Creator față de potrivnicii și vrăjmașii lui. Ne-am aștepta ca Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu să își scoată fulgerul mâniei Sale și să-i nimicească pe vrăjmașii Lui. Dar în loc să facă acest lucru, El scoate din gura copiilor și a celor ce sug la sân o întăritură de apărare ca să astupe gura vrăjmașilor lui. Nu este o luptă a PUTERII directe, manifestate, ci este o luptă a CUVINTELOR, a vorbelor. Vrăjmașii Domnului VORBESC împotriva Domnului, se împotrivesc Domnului vorbind împotriva Sa, acuzându-L, contestându-L. Ei atacă pe Dumnezeu prin cuvintele și acuzele lor. Dumnezeu nu le răspunde cu fulgerul mâniei Sale nimicindu-i. Dumnezeu le răspunde tot prin cuvinte. Dar nu le răspunde direct, prin glasul Său, ci prin cuvintele copiilor. Și acest răspuns este eficient. Căci prin cuvintele copiilor, Dumnezeu Se apără împotriva acuzațiilor vrăjmașilor Săi. Ba mai mult, prin gura lor este astupată gura vrăjmașului cu dor de răzbunare. Dar ce glăsuiește gura acestor copii? Există două posibile variante de traducere. Prima este: TĂRIE pe care Cornilescu îl traduce prin ÎNTĂRITURĂ de APĂRARE. A doua LAUDĂ, cea pe care o folosește Isus când citează din Psalm. Cele două variante nu se exclud ci sunt complementare susținându-se reciproc.

Prima variantă (Cornilescu)	A doua varinată (traducerea literală)
Din gura copiilor și a celor ce sug la țâță Ți-ai scos o TĂRIE (întăritură de apărare) împotriva potrivnicilor Tăi ca să astupi gura vrăjmașului și a omului cu dor de răzbunare.	Din gura pruncilor și a sugarilor Ți-ai întemeiat LAUDĂ din cauza vrăjmașilor ca să amuțești pe vrăjmaș și pe răzbunător.

Tabloul creionat de Psalm este fascinant. Să încercăm să zugrăvim IMAGINEA pe care a văzut-o în minte psalmistul când a scris aceste versete. Să ne imaginăm deci ca într-un cadru de film: pe de o parte apare un Dumnezeu măreț, atotputernic, de necuprins. Creator al tuturor lucrurilor și a cărui slavă nu poate fi cuprinsă de ceruri: *Slava Ta se înalță mai presus de ceruri*. Pe de altă parte apar vrăjmașii. Cine sunt aceștia? Ce vor? Ce pot să-i facă unui Dumnezeu atotputernic? Vrăjmașul este diavolul, Șarpele cel vechi. El este urmat de îngerii răzvrățiți și de oamenii care i-au crezut minciunile. Ei vorbesc împotriva lui Dumnezeu. Îl acuză. Îl contestă. Pe de cealaltă parte Dumnezeu deocamdată TACE. Nu îi pârjolește cu focul mâniei Sale. Nici nu le răspunde cu tunetul vocii Sale. Între cele două tabere apar mărunței niște copii. Unii sunt încă

sugari. Și deodată gura lor se deschide și începe să laude pe Creator. Creatorul ia cu mâna Sa aceste laude și le direcționează spre vrăjmașii care-L contestă. Iată răspunsul Său față de acuzele aduse. În fața laudelor pruncilor, vrăjmașii Săi amuțesc. Rămân fără cuvinte. Fără replică. Se rușinează. Cad la pământ. Nu mai ridică al lor cap trufaș. Sunt învinși.

Tabloul e superb. Psalmistul inspirat vede probabil o astfel de viziune pe care o scrie repede. Dar ce să însemne ea? Și cum se leagă ea de restul Psalmului, de reabilitarea rasei umane? De ce Creatorul nu-i spulberă într-o clipită pe cei care-L contestă? De ce vrea să le răspundă? El se pare că vrea să îi învingă prin CUVINTE, prin argumente și nu prin putere. Într-adevăr, vrăjmașii Lui nu pier, ci amuțesc în fața replicii Creatorului. Dar de ce nu le răspunde El Însuși? De ce prin gura copiilor? De ce răspunsul Său prin gura copiilor pare a fi unul mai eficient, mai convingător? Și ce spun acești copii? În ce constau cuvintele lor care devin o întăritură de apărare în mâna Creatorului față de vrăjmașii Săi? Sunt cuvinte de laude. Apare un contrast între vrăjmașii care hulesc pe Domnul și copiii care laudă pe Domnul. În fața laudelor copiilor vrăjmașii se opresc, amuțesc, se rușinează. Nu mai au ce spune. De ce laudele copiilor închid gura răzbunătorului? Laudele copiilor par să desființeze acuzele aduse creatorului. Laudele copiilor dovedesc atât de clar că acuzele sunt false încât chiar acuzatorii închid gura și pleacă rușinați. Care este acuza? Cum anume laudele copiilor o dovedesc neîntemeiată? Cine sunt acești copii?

Să revedem din nou tainica secvență: Vrăjmașii vin cu acuzele lor împotriva Creatorului. Copiii vin cu laudele lor pentru Creator. Laudele sunt atât de frumoase și clare încât acuzele pălesc. Vrăjmașii se îndepărtează rușinați.

După această secvență psalmistul privește spre contrastul între PREZENTUL umanității (omul eclipsat de strălucirea și măreția Universului) și TRECUTUL edenic și mai ales VIITORUL MESIANIC (Omul încununat cu slavă și cu cinste și având toată creația sub picioarele lui). Ce legătură să fie între cele două secvențe de revelație divină?

Revenim la pruncii din v.2. Ce fel de prunci sunt aceștia? Cum poate un prunc sugar care nu știe să vorbească să laude Numele Domnului? Se referă strict la prunci fizici sau este o imagine ce are în vedere ideea de smerenie, acea stare de MICUȚ al Împărăției? Iată cum ne vorbește același David despre ce înseamnă a fi PRUNC:

Capitolul 131

O cântare a treptelor. Un psalm al lui David.

1. Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine.

2. ***Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit ca un copil înțărcat care stă lângă mama sa; da, sufletul meu este ca un copil înțărcat.***

3. Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!

Oare pruncii din v.2 nu sunt acei oameni care au o inimă smerită ca a lui David? Oare nu sunt cei care acceptă să fie MICUȚII Împărăției, să se smerească în fața Creatorului și să-i cânte laude? Când Satana se întâlnește cu Dumnezeu în ceruri, de ce Dumnezeu îi vorbește despre Iov? De ce în fața neprihănirii lui Iov Satana nu are contraargumente? De ce în fața smereniei și ascultării lui Iov singurul lucru pe care poate să îl facă Satana este să pună la îndoială autenticitatea iubirii lui Iov față de Dumnezeu? Satana L-a contestat pe Creator. Creatorul nu-l nimicește ci-i răspunde prin laudele din gura pruncului Iov. Satana nu poate decât să conteste autenticitatea laudelor. Dar dacă ele se dovedesc a fi autentice atunci el nu mai are ce spune. Oare despre această taină să fie vorba și în v.2? De ce iubirea lui Iov față de Dumnezeu eclipsa acuzele lui Lucifer? În ce constau acuzele lui Lucifer? Oare Lucifer a contestat dragostea lui Dumnezeu și credibilitatea ei? Cum poți numi iubire un Tiran care dacă nu-L asculți te nimicește? Cum poate fi iubirea Sa credibilă? Cum poate fi slujit din iubire? Da, poate fi slujit din teamă, din frică. Dar nu poate fi slujit din iubire. Căci iubirea Sa nu este credibilă. Dar iată că Iov fără să îl vadă pe Domnul și având glasul răzvrătirii în el și în lumea în care trăia, alege să-L iubească pe Domnul. Deci acuza diavolului nu stă în picioare, căci dacă ar sta cum se explică iubirea lui Iov față de Dumnezeu? Și aici diavolul contestă MOTIVAȚIA din inima lui Iov. Da, te slujește, dar o face oare din iubire, din încredere deplină în ce ești Tu? Sau o face pentru că l-ai binecuvântat? Ia atinge-te de tot ce are și sunt încredințat că te va blestema în față. Iov pierde tot, dar laudă pe Domnul. Iată, LAUDA care poate închide gura răzbunătorului!

David, prin Duhul, vede cum lauda celor care se smeresc și renunță de bunăvoie și în pofida suferinței la îndumnezeire, închide gura celor ce vorbesc împotriva Creatorului. El însuși a urmat acest drum. A ales să se smerească și să accepte prigoana lui Saul. A ales să se vadă un purice care nu merită nimic și a ales să se supună întru totul lui Dumnezeu și să accepte un destin de proscris. El a ales să laude pe Domnul în anii când era prigonit de Saul. Și apoi, Dumnezeu l-a înălțat și prin el a împlinit promisiunea dată lui Avraam. Gura vrăjmașilor care acuzau necredințioșia lui Dumnezeu în a-Și împlini promisiunile a fost închisă.

Pavel ne spune: nu știți că voi veți judeca lumea? Nu știți că voi veți judeca pe îngeri (demoni)? Vrăjmașii lui Dumnezeu (demonii și oamenii) vor fi judecați prin noi. Alegerea noastră de a fi prunci și de a lăuda pe Domnul va închide gura celor ce L-au contestat pe Creator. Ei au contestat identitatea Lui și credibilitatea ofertei Sale. Dar laudele noastre vor arăta contrariul. Și-l vor arăta cu atâta claritate încât gura tuturor vrăjmașilor va amuți.

Pruncul Isus, Sămânța, și apoi noi, MICUȚII Împărăției. Iată calea prin care Dumnezeu închide gura vrăjmașilor Săi. V.2 din Ps.8 nu este o profeție punctuală ci mai degrabă o imagine profetică ce radiografiază întreaga istorie: de la promisiunea din Gen.3:15, la discuția între Dumnezeu și Satana despre Iov, la intrarea lui Isus în Templu și până în ziua judecății finale.

Isus vede această imagine profetică împlinindu-se acolo în Templu: laudele copiilor Îi luau apărarea în fața vrăjmașilor Lui (mai marii poporului)! Dar apare o mică-mare problemă! Și e chiar problema ridicată de mai marii poporului. Despre ce să fie vorba? În Ps.8:2 copii laudă pe Creator, iar în Templu copii laudau pe Isus. Dar pentru Isus nu este nici o problemă. Citând din Ps.8:2 în acel context din Templu El nu face decât să se identifice cu Creatorul și să aprobe faptul că acei copii îi cântau osanale. Fariseii știau foarte bine Scripturile. Ei înțeleg mesajul lui Isus. Isus Se identifică cu Dumnezeu Însuși. Isus Își descoperă identitatea divină. Isus atacă de la început marea lor eroare teologică.

21:18-22 – Blestemarea smochinului

Era vremea când smochinii trebuiau să aducă rod. Altfel, Isus nu S-ar fi dus către acel smochin să îi caute roadele. Smochinul nu era uscat. Avea frunze. De la distanță părea un smochin roditor. Lui Isus I se face foame. Era a doua zi, dimineață când mergea către Ierusalim. Isus Se duce la smochin în speranța că va găsi rod. Dar nu găsește decât frunze. Smochinul a fost unul înșelător. De la distanță promitea roade. Dar când te apropiai de el îți dădea seama că te-a înșelat. Acest tablou ne vorbește mai întâi de toate de umanitatea lui Isus. Lui Isus i s-a făcut foame. Și a căutat de mâncare. De asemenea, ne putem întreba dacă Isus știa mai dinainte dacă smochinul are rod sau nu. Cred că răspunsul poate fi și Nu și Da. Deși era Fiul lui Dumnezeu, atâtștiința Sa putea fi limitată din pricina întrupării. În cap.24 Isus va mărturisi ucenicilor că El nu știe ziua și ceasul revenirii Sale. Tatăl Îl ținea ascuns. În mod asemănător, puteau fi și alte lucruri pe care Isus să nu le știe mai dinainte. Există bineînțeles și varianta că a știut mai dinainte ce era cu smochinul dar s-a comportat ca și cum nu ar fi știut sau că știa mai dinainte dar a făcut acest gest pentru ucenici. Indiferent de varianta pe care mergem, umanitatea lui Isus este subliniată prin acest tablou. Este deci interesant că într-o secțiune în care tema centrală pare a gravita în jurul divinității lui Isus, Matei introduce un tablou care evidențiază umanitatea lui Isus. Era Fiul lui Dumnezeu, dar să nu uităm că era și om, pare a ne șopti Matei.

Gestul lui Isus ne surprinde: *De acum încolo în veac să nu mai da rod în tine!* Și smochinul se usucă. Ce vină avea smochinul că era neroditor? Poate a mâncat altcineva rodul mai înainte sau poate nu a rodit din anumite motive. Și dacă tot Îi era foame și avea puterea să usuce smochinul, de ce nu a poruncit smochinului să aducă rod? Nu era mai bine atât pentru El cât și pentru smochin cât și pentru călătorii ce treceau pe acel drum către Ierusalim? De ce un blestem? Și de ce unul așa de aspru? Ne gândim la discuția ulterioară cu ucenicii despre puterea credinței ca posibil răspuns. Dar nu era tot o minune și poate una și mai mare dacă smochinul ar fi făcut rod peste noapte la porunca lui Isus? Nu este Isus pentru viață și nu pentru moarte? Nu este mai de dorit o minune a vieții decât una a morții? De fapt este SINGURA minune făcută de Isus care cheamă moartea, judecată, stingerea. Prin toate celelalte minuni este înălțată și binecuvântată viața: miile de vindecări, înmulțirea pâinilor, potolirea furtunii, mersul pe apă. Și acum o minune care duce la stingerea vieții dintr-un smochin neroditor.

Nu pot explica această minune decât în contextul lepădării lui Israel. Tema RODULUI apare în așa numita Pildă a vierilor de la finalul capitolului. Tot Rodul este pus în discuție. Smochinul îl simbolizează deci pe Israel. Foamea lui Isus oglindește dorința legitimă a lui Dumnezeu de a aștepta rod de la Israel (vezi Isaia 5a). Era vremea roadelor. Dumnezeu investise de 1500 de ani în acest popor. Și ce investiții, ce revelații, câte intervenții, câte noi șanse, câtă răbdare, câtă îngăduință și iertare, câți izbăvitori și profeți trimiși. Și Israel fusese alese și pregătit de Dumnezeu pentru acest moment cheie în izbăvirea umanității, și anume venirea lui Mesia. Israel trebuia să îl primească pe Mesia și Mesia să aducă restaurarea. Religiozitatea lui Israel era cea care sugera existența roadelor la fel cum o făceau frunzele smochinului. Când priveau de la distanță Templul și împlinirea ritualurilor de acolo, te gândeai: desigur, iată un popor credincios Dumnezeului său. Dar când Isus S-a apropiat de Templu și a intrat în Templu nu a găsit rodul iubirii de Dumnezeu și de aproapele. Nu a găsit nici un rod. Ba mai mult: rodul mult așteptat al recunoașterii lui Mesia lipsea și acesta. De aici supărarea lui Dumnezeu și a lui Isus față de Israelul neroditor. De aici și pedeapsa care va fi formulată în 22:43 și apoi în cap.23 și 24. Este și o diferență între pedepsirea smochinului și a lui Israel. Smochinul este pedepsit ca să nu mai aducă niciodată rod. Israel este tăiat din măsline, dar doar pentru o vreme. Va veni o vreme când Israel va rodi. Atunci va reveni Mesia să înnoiască toate lucrurile! (vezi Zaharia 12-14, Romani 11).

Mai înțelegem un lucru. Isus nu poate porunci rodului lui Israel să apară. Nu ține doar de Isus și de porunca Sa. Procesul rodirii ține și de popor, și de Israel. Isus nu poate forța procesul rodirii. Poate crea cadrul vindecării într-o rodire dar nu poate impune rodirea. Poate pedepsi nerodirea dar nu vrea să treacă peste alegerea lui Israel. Israel, prin credința sa, contribuie la procesul rodirii. Fără credință, Israel nu poate produce rod chiar dacă are de partea sa toate resursele cerului. Blestemarea smochinului ne ajută să înțelegem secțiunea în care suntem mai bine. La sfârșitul lucrării sale publice Isus vine la Templu, la Ierusalim și caută rodul mult așteptat. Acesta nu este. Va urma deci lepădarea și pedepsirea lui Israel.

Este surprinzător faptul că urmează o discuție între Isus și ucenici despre CREDINȚĂ. Ne-am aștepta la o discuție despre lepădarea lui Israel, despre mesajul minunii. Dar Isus discută cu ucenicii despre credință. Faptul că discută cu ucenicii, ne arată că ei rămân în centrul atenției lui Isus. Da, Isus a venit să confrunte în văzul tuturor, ca Ilie de altădată, proorocii mincinoși din Israel. Însă nu uită de ucenici. În cele din urmă, știe că proorocii nu se vor căi și că nu se va căi nici poporul. Dar ucenicii vor crede în El și-i vor duce mai departe lucrarea. Ei vor asista la toate discuțiile cu mai marii lui Israel. Ei pot învăța enorm. Și într-adevăr, după confruntarea cu Fariseii urmează o discuție lungă între Isus și ucenici (Matei 24-25). În această discuție Isus își avertizează ucenicii să nu repete greșela lui Israel. Deci etapa ultimă a confruntării și lepădării lui Israel reprezintă o lecție fundamentală pentru ucenici. Ei învață care sunt cauzele și consecințele nerodirii. Ei pot învăța din greșeala tragică a lui Israel. Pasajul ne vorbește despre bolile lui Israel, dar mesajul este pentru Biserică: *Nu te îngâmfa, ci teme-te. Poți foarte ușor să repeți tragedia lui Israel. Și Dumnezeu va rămâne la fel de intransigent.*

Ucenicii se miră de uscarea smochinului. Sunt la finalul lucrării lui Isus. Văzuseră atâtea minuni. Declaraseră divinitatea Sa. De ce s-ar mira de această minune? Din pricina necredinței lor. Dar aceasta era și cauza nerodirii lui Israel. Isus insistă în discuția cu ucenicii pe elementul care lipsea lui Israel: credința. Israel alege să umble prin vedere și nu prin credință. Alesese că caute o neprihănire vizibilă formată din faptele lor bune, alesese să caute o împlinire vizibilă pământească, alesese să se bazeze pe cele ce se văd: oameni, relații, bogății. Israel refuzase calea îngustă a trăirii prin credință. Isus le atrage atenția ucenicilor să facă ceea ce Israel nu făcuse: să creadă! Textul laudă puterea nemărginită a credinței. Totuși Isus nu a poruncit smochinului să facă rod și credința Sa nu a putut opera schimbarea în Israel. Există și limite ale credinței și ale puterii acesteia. Există o putere nemărginită a credinței, dar într-un anumit cadru. În acest cadru nu intră schimbarea celuilalt de lângă noi. Roadele credinței noastre pot cerceta, pot schimba pe cei de lângă noi, dar nu pot produce automat rodirea în viața lor. Isus a fost campionul credinței, dar Iuda l-a vândut, iar Israelul din vremea Sa a fost neroditor. Atunci care este cadrul în care puterea credinței este nemărginită? Dumnezeu ne promite că orice vom cere ne va da. Dar dacă cer mântuirea întregii lumi, oare va putea să îmi dea acest lucru? El a anunțat mai dinainte că cei mai mulți nu vor crede Evanghelia și chiar dintre cei din Împărăție puțini vor merge pe calea îngustă a harului până la capăt. Dacă îi cer cu credință o vindecare, ea va veni automat? Pavel s-a rugat (cu credință!) de trei ori pentru înlăturarea țepușului din trupul său dar Domnul nu l-a ascultat. Moise s-a rugat cu mare credință în îndurările fără margini ale Domnului să intre în țară și nu a intrat. În viața noastră ne rugăm cu credință pentru multe lucruri și totuși Dumnezeu nu ni le dă. Dar Isus laudă puterea nemărginită a credinței și ne promite: ***Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.*** Dar face promisiunea într-un cadru care arată clar limitele puterii credinței. Există deci un spațiu în care orice rugăciune este ascultată. Care este acest spațiu? Și cum va fi ascultată rugăciunea? Este și aceasta din urmă o întrebare bună. Să ne rugăm după voia Lui. Orice cerem după voia Lui în Numele Lui ni se va da, ne învață alte pasaje din Scriptură. Nu putem deci cere ceva împotriva voii Lui și să ni se dea. Este de înțeles, este de bun simț. Dar voia Lui... este un domeniu complex după cum am discutat deja cu alte ocazii. Dumnezeu voiește mântuirea întregii lumi și totuși voiește iluminarea doar acelor care sunt prunci. Dacă mă rog deci pentru mântuirea lumii, Dumnezeu mă va asculta sau nu? Va împlini cererea? Și da și nu. Da, pentru că va turna prin rugăciunea mea o măsură de har peste lume care va lucra pentru chemarea ei la pocăință. Nu, pentru că Dumnezeu nu va voi să mântuiască pe cei care nu se căiesc. Nu știm să ne rugăm, ne spune Pavel, și Duhul mijlocește pentru noi. El care cunoaște bine voia lui Dumnezeu, traduce rugăciunile noastre înaintea Lui. Deci orice rugăciune rostită cu credință are un element bun după voia Sa. Acel element este luat de Duhul, completat de El și adus înaintea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu ascultă rugăciunea. Ne rugăm pentru vindecarea de o boală. Dumnezeu nu ne ascultă, consideră că este un țepuș de care avem nevoie. Dar ne dă putere să răbdăm boala și ne vindecă prin ea adâncimile sufeltului. Și exemplele pot continua. Deci rugăciunile făcute după voia Lui cu credință sunt ascultate. Și modul în care sunt ascultate poate fi un altul decât cel așteptat de noi. Avem deci nevoie de credință ca să acceptăm că Dumnezeu ne ascultă rugăciunile. Cu toții avem multe rugăciuni rostite cu sinceritate și credință care

aparent nu au fost ascultate. Dumnezeu a tăcut și nu le-a împlinit. Și au fost rostite cu credință și pentru slava Lui. Nu au fost idolatre. Nu au fost acele rugăciuni izvorâte din poftele noastre care nu sunt de obicei ascultate. Ce facem în fața acestor evidențe vizibile: vom deznădăjdi în ce privește rugăciunea? Vom lăsa îndoiala să ne cuprindă sau vom crede împotriva oricărei nădejdi. Dacă Dumnezeu de fapt ne-a ascultat rugăciunea și doar o va împlini dar puțin mai târziu? Lui Daniel Domnul îi spune: rugăciunea ta a fost ascultată din cea dintâi zi.. dar împlinirea ei efectivă a avut loc ceva mai târziu. Dumnezeu ține cont de mulți factori când ne ascultă rugăciunile. Muntele se va arunca în mare dar poate puțin mai târziu. El va fi gata de plecare când am rostit rugăciunea, dar va aștepta să plecăm noi de pe munte pentru a nu pieri împreună cu el în mare! Căci am rostit rugăciunea când eram pe munte... Când Dumnezeu ne ascultă rugăciunile ține cont de mulți factori nevăzuți. Avraam s-a rugat pentru un fiu. I s-a dat. Dar ceva mai târziu. Dumnezeu dorea să-i dea mai mult decât un fiu. Dumnezeu i-a dat lui David împărăția, dar ceva mai târziu, dorea ca David să fie pregătit pentru Împărăție. Și exemplele pot continua. Deci dacă Dumnezeu a ascultat rugăciunea, dar nu a sosit vreme împlinirii ei? Sau dacă Domnul a împlinit-o deja dar altfel, după buna Sa voie? Știm așa de puține și suntem înconjurați de un univers spiritual, material, social atât de complex încât este greu să știi concret ce să ceri într-o anumită situație pentru tine sau pentru celălalt... Dar cerem ce credem de cuviință, ce intuim a fi voia lui Dumnezeu. Și trebuie să avem credința că Dumnezeu ne va asculta. Oare Isus nu se rugase cu credință pentru pocăința lui Israel? Aparent nu se întâmplase nimic. Dar în acest context al nerodirii lui Israel, Isus laudă puterea nemărginită a credinței. Dumnezeu ne cere mai multă credință decât ne închipuim. Ne întâlnim cu diverși MUNȚI. Și cerem de fiecare dată să se arunce în mare. Dar după ce cerem, de cele mai multe ori, Dumnezeu ne închide ochii. Nu vedem ce s-a întâmplat cu muntele. Uneori vedem cum se rostogolește în mare. Dar de cele mai multe ori nu vedem ce se întâmplă cu muntele. Ba adesea vedem cum muntele stă pe loc, nemișcat. Și Dumnezeu ne cere să credem, să nu ne îndoim, să mulțumim că muntele s-a mișcat din loc și că rugăciunea ne-a fost ascultată. Să îndrăznim în rugăciune. Să cerem cu credință spre slava Lui multe lucruri, cât mai concrete, cât mai îndrăznețe. Să-L lăsăm pe Duhul să le traducă și pe Domnul să le îplinească. Dar noi să cerem în continuare. Să facem cerul să zâmbească. Să-L punem pe Duhul în încurcătură: cum să traduc o astfel de rugăciune? Să-l pune pe Domnul în încurcătură: E făcută cu credință. Dar cum s-o împlinesc? Aceasta e nebunia credinței. Aceasta e frumusețea sublimă a rugăciunii. Acesta este farmecul irezistibil al credinței unui copilăș. Acum câteva zile, Filip, nepotul, era fascinat de un avion care zbura pe cer. După ce avionul a dispărut s-a întors spre noi și cu o îndrăzneală, insistentă și o naturalețe copleșitoare ne-a tot repetat: „Dă-mi! Dă-mi! Dă-mi!” Adică să-i dăm avionul. Noi am râs, am zâmbit. El era serios. Era un copil. Un micuț. Identitatea de micuț se oglindește și în viața de rugăciune. Cât de nebunești și copilărești sunt rugăciunile tale?

*Tot ce veți cere cu credință prin **rugăciune**.* Isus ține să pronunțe cuvântul rugăciune. El vorbește nu doar despre CREDINȚĂ, ci și despre RUGĂCIUNE. Ne amintim că în ziua curățirii Templului le-a adus aminte evreilor că Templul era menit să fie o Casă a rugăciunii. Rugăciunea este un aspect esențial al relației cu Dumnezeu. De calitatea rugăciunii depinde calitatea relației

noastre cu Domnul. De rugăciune depinde deci destinul nostru etern. Un atribut al rugăciunii autentice este CREDINȚA, este acea CREDINȚĂ de copil. Copiii apar și ei în Templu, rugându-se, aducând laude lui Isus și împlinind imaginea profetică din Ps.8:2. Tema MICUȚILOR este adusă deci a patra oară în atenția noastră de Matei. Viața noastră de rugăciune devine astfel o oglindă a sufletului nostru. Ea reprezintă o altă lentilă prin care putem să ne evaluăm apropierea sau îndepărtarea noastră de statutul de MICUȚ al Împărăției. Adeseori complicăm viața noastră de credință și de rugăciune. Ne pierdem simplitatea, naivitatea, prospețimea și naturalețea dragostei dintâi. Devenim, spunem noi, creștini mai maturi, care știm mai multe. Cunoștințele teologice acumulate ne fac să devenim niște creștini mai sofisticați și acest lucru se vede imediat în viața noastră de rugăciune. Ne rugăm mai prudent, mai înțelept, ne rugăm mai puțin, ne rugăm mai mecanic. Dar cunoașterea e menită nu să ne îndepărteze de statutul de copil ci se ne adâncească în el. Și să ne rugăm mai mult asemenea unui copil. Da, nu ne vom ruga idolatru și vom ști că rugăciunile noastre sunt traduse de Duhul și ascultate de Tatăl în felul Lui și la vremea Lui. De aceea, nu vom cădea în dezamăgire în fața rugăciunilor aparent neascultate, ci vom continua să cerem cu credință ce credem noi că este după voia Lui. Recunoaștem că este greu să deosebim ce este bine sau nu pentru noi și ceilalți în cele mai multe situații. Dar venim înaintea Domnului și-i spunem: *Doamne, din datele pe care le am eu asta văd că ar fi bine și asta îți ceri cu credință.... Iar Tu vei împlini din rugăciunea mea ADEVĂRATUL BINE. Eu îți mulțumesc de pe acum că m-ai ascultat.* Mare atenție la dezamăgirile din viața noastră de rugăciune sau din conștientizarea imposibilității noastre de a prinde voia complexă a lui Dumnezeu pentru noi și pentru semenii. Diavolul se poate folosi de cele două pentru a ne afecta în mod negativ viața de rugăciune. Care sunt rugăciunile pe care le-ai făcut sincer înaintea Domnului și pe care le percepi ca fiind neascultate? Poate e timpul să Îi mulțumești lui Dumnezeu care de mult le-a ascultat. De asemenea, de multe ori Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că nu ne-a ascultat rugăciunile. Noi cerem de fapt un șarpe și nu o pâine și El nu ne-a ascultat. Și din pricina aceasta, rușinați, nu prea mai avem curajul să cerem căci ne dăm seama că nu știm ce să cerem. Dar și acele rugăciuni au fost ascultate. Duhul le-a tradus, iar Tatăl a extras binele autentic din ele și le-a ascultat, în felul Lui și la vremea Lui. Deci dorința lui Dumnezeu este să CEREM ca un copil cu credință cât mai multe lucruri chiar dacă nu știm să ne rugăm. Pavel ne spune că într-adevăr nu știm să ne rugăm (vezi Romani 8:26-27), dar acest lucru nu-l împiedică să ne îndemne să ne rugăm neîncetat! Dumnezeu ca Tată se simte onorat când îi CEREM tot felul de lucruri. El vrea să fim sinceri, că cerem cu credință și să cerem nu pentru poftele noastre ci după voia Lui și pentru Numele Lui. Atâta timp cât suntem în acești parametrii El se simte onorat să îi cerem cât mai multe lucruri și cât mai des. Poate e timpul să cerem Duhului să ne reabiliteze viața noastră de rugăciune. Poate e timpul să ne vindece de falsele noastre dezamăgiri în rugăciune și de complexul că nu știm care este voia lui Dumnezeu.

În contextul lepădării lui Israel, Isus le vorbește ucenicilor despre viața de rugăciune. Israel era lepădat căci transformase casa rugăciunii într-o peșteră de tâlhari. Isus îi învață pe ucenici să se roage cu credință. Ne aducem aminte de Predica de pe munte, cum în inima ei este

rugăciunea domnească și cum soluția prediciei de pe munte este RUGĂCUNEA, insistența în rugăciune.

21:23-32 – Autoritatea lui Isus. Pilda celor doi fii

Nu ne surprinde că mai marii lui Israel Îl întreabă despre autoritatea Lui. Isus S-a manifestat în Templu cu o măreață autoritate. El a acționat ca și Împărat al lui Israel, căci Împărații erau cei ce făceau curățirea Templului. El a acționat ca și Fiu al Tatălui, ca și Proprietar și Stăpân al Templului. Nu oricine putea acționa astfel în Templu. Nici măcar profeții nu făceau aceste gesturi în Templu. Preoții aveau autoritatea de a acționa în Templu căci primiseră această autoritate de la Dumnezeu, prin lege, prin descendența leviticală. Dar Isus, de unde avea El autoritatea să acționeze astfel în Templu? Era El preot? Era El din Aaron? Cine era El? De unde avea o astfel de autoritate? Cine i-a dat-o și cum? Chiar dacă acțiunea de a curăți Templul era justificată, bună, morală, NU ORICINE putea face acest lucru. Deci ei nu contestă acțiunea lui Isus, ci dacă El avea autoritatea să întreprindă acea acțiune.

Isus le răspunde cu o întrebare. De ce? Sunt alte situații când Isus le răspunde la întrebare. Dar acum El alege să răspundă cu o întrebare. De ce? Eschivează Isus? Nu avea ce să le răspundă? Nicidecum! Sau nu le răspunde pentru că nu erau sinceri? E adevărat că nu erau sinceri. Cu toate acestea Isus nu refuză dialogul cu ei. Le rostește și pilde prin care să le dea viața. Deci nu nesinceritatea lor pare a fi motivul pentru care Isus refuză să le răspundă la întrebare. Da, Isus avea dreptul să nu le răspundă. Când oamenii vin cu întrebări la noi, avem dreptul să nu le răspundem. Nimeni nu are dreptul că ne interogheze. Avem dreptul să tăcem. Oamenii vor să profite de sinceritatea noastră, de faptul că nu avem voie să mințim și vor putea veni cu întrebări diabolice, jenante, tendențioase. Să nu ne temem. Nu suntem datori să răspundem nimănui ci doar Domnului. Suntem copiii Lui. Doar El are dreptul să ne întrebe, să ne tragă la răspundere. Oare acest lucru vrea să li-l comunice Isus aici? Sau oare prin întrebarea Lui El îi ghidează către răspuns?

Să analizăm întrebarea lui Isus: *Botezul lui Ioan de unde venea? Din cer sau de la oameni?* Întrebarea lui Isus are legătură cu întrebarea lor. Deci Isus nu caută o întrebare la care știe că ei nu vor să răspundă, pentru a evita răspunsul. Întrebarea Sa este direct legată de întrebarea lor. El îi întreabă de fapt despre autoritatea lui Ioan, dacă venea de la Dumnezeu sau de la oameni? Deci în discuție este tot tema autorității. Mai este și o altă asemănare. Isus întreabă punctual de BOTEZUL lui Ioan. De ce? Botezul lui Ioan era pentru iertarea păcatelor. Dar după lege iertarea păcatelor era doar la Templu, prin jertfă. Ioan propunea un ritual nou care nu se îndeplinea la Templu. De unde avea el această autoritate? De la sine sau de la Dumnezeu? Ne aducem aminte de Ilie. El a adus jertfe în afara Templului. Atât Ilie cât și Elisei au împlinit anumite funcții ale Templului în afara Templului. Erau situații de apostazie, de criză spirituală. Deci erau precedente în Lege când Dumnezeu dădea unor oameni autoritate să împlinească

funcția Templului în afara Templului. Autoritatea fiilor lui Levi nu era unică. Ea era pentru situația generală când Israel trăia în ascultare, dar când Israel era infidel, și când preoții erau infideli, Dumnezeu putea ridica noi autorități care să nu fie din Levi și care să împlinescă funcțiile Templului în afara Templului. Deci faptul că Isus nu era din Aaron nu era un argument copleșitor împotriva Lui. Isus făcuse curățire Templului care era în primul rând treaba preoților. Dar Ioan nu făcuse ceva asemănător? Și oare nu Ioan l-a validat pe Isus când a intrat în lucrare?

Mântuitorul insistă pe Ioan. Ioan este adus în discuție și după rostirea pildei în v.32. Isus le aduce aminte de Ioan pentru a-i ajuta să înțeleagă autoritatea Lui. Cum îi ajuta acest lucru? În primul rând le-a scos la iveală față de ei înșiși nesinceritatea lor. Ei nu erau sinceri în căutarea adevărului și în rostirea adevărului. Ei se temeau de norod și aleg să mintă spunând: NU ȘTIM! Dacă ești dominat de teama de oameni și cauți mai întâi confortul tău și ești gata să sacrifici adevărul de dragul imaginii tale, cum poți să te aștepti să înțelegi adevărul despre autoritatea lui Isus? Ei se lăudau că ei au autoritatea de la Dumnezeu: ei erau preoții Domnului și bătrânii poporului. Domnul le dădea prin lege autoritate. Dar ei se temeau de Domnul? Ce fel de autoritate este aceasta care se pleacă în fața mulțimii? Autoritatea de la Dumnezeu nu este un dat implacabil. Este un dar care se poate pierde. Mulți lideri în Israel și-au pierdut autoritatea primită de la Dumnezeu pentru că s-au temut de oameni mai mult decât de Domnul. Saul este un exemplu edificator în acest sens. Autoritatea pe care o primești de sus o poți pierde. Ei erau siguri pe sine când veneau la Isus căci ei se lăudau că au autoritate primită prin Lege. Cine era Isus pe lângă ei? Se putea compara autoritatea Lui cu cea primită de ei prin Lege? Isus, prin întrebarea lor, le arată că sunt infideli față de propria autoritate primită de Domnul. Semnul adevăratei autorități primite de sus este faptul că persoana în cauză acționează în sensul adevărului și voii divine fără să se teamă de oameni, în pofida ostilității acestora și chiar dacă acest lucru îi aduce suferință și pierderi. Autoritatea primită de sus ne împuternicește să învingem teama de mulțime. Mai marii lui Israel sunt însă dominați de teama de mulțime. Chiar dacă primiseră prin lege vreo autoritate, ei o pierduseră de mult din pricina infidelității lor. Nu poți apela la autoritatea primită doar când îți convine. Trebuie să ți-o asumi și când nu îți convine. Altfel o pierzi.

Ei nu răspund deci. Nici Isus nu răspunde. Dar continuă dialogul. El deci nu se eschivează și nici nu-i ignoră. Chiar dacă ei erau nesinceri, Isus vrea să le dăruiască adevărurile care le-ar fi putut aduce vindecarea. Rostește o pildă despre o vie. Apare din nou tema viei. Ea a apărut în cap.20. În cap.21 Isus rostește două pilde despre vie. Prima este scurtă și foarte simplă. O cunoaștem. Să o analizăm puțin. Tatăl le cere pe rând fiilor săi să-i lucreze via. Primul îl refuză pe față. Tatăl nu-i face nimic. Nu-l pedepsește. Nu-l închide în temniță. Deci nu avem de-a face cu un tată autoritar, mânios. Tatăl respectă alegerea fiilor. El dorește ca aceștia să meargă de bunăvoie în via sa. Nu le promite nici bani și nici nu-i amenință. Le cere ca tată să-l ajute în vie. Primul se simte liber să îl refuze. De ce îl refuză? Poate din lene sau comoditate sau poate avea alte planuri pentru acea zi. Tatăl i-a cerut un mic ajutor pentru acea zi. Era vorba de o zi. Tatăl nu le-a cerut mult. Și era tatăl care-i crescuse, care investise mult în ei. Se cuvenea ca fii,

să-l ajute. Era vorba de cinstirea părinților. Tatăl nu le-a cerut să-i lucreze via un an sau o lună. Nici măcar două zile. O zi, atât le-a cerut tatăl. Și cum spuneam era un tată bun, nu unul care abuza de poziția sa de autoritate. Fiii nu aveau nici un motiv să refuze. Era tatăl lor bun. Era vorba de o zi. Se cădea să îl ajute fără ezitare. Primul își necinstește tatăl și-l refuză în față. Tatăl tace, se întristează probabil, dar nu pune nici o presiune asupra fiului. Nu-i rostește nici un cuvânt de ocară, nu-l amenință. Îl lasă LIBER în decizia lui. Trece un timp și fiului îi pare rău. Era normal să-i pară rău. Tatăl avusese grijă de el și-l ajutase ani de zile. Îi dăduse poate și o moștenire. Pilda ne sugerează că e vorba de un tată bun. Și acum tatăl îi ceruse ajutorul pentru o zi și el îl refuzase. Era normal să îi pară rău, să regrete. Nu regretă că va pierde anumite beneficii pentru că nu și-a ajutat tatăl. Regretă din pricina tatălui și se duce la vie de dragul lui. Al doilea fiu este mai greu de înțeles. El spune DA! și totuși nu se duce. Avea de gând să nu se ducă de la început? A spus DA! Din rușine față de tată? Sau după ce a spus DA! a apărut ceva care l-a făcut să se schimbe. Pilda nu ne sugerează că a apărut vreo urgență care să justifice faptul că nu s-a mai dus în vie. Se pare că în inima sa de la început nu vroia să meargă în vie. Dar a fost ipocrit. Din jenă, din rușine față de tată și față de situație nu i-a spus ce era în inima sa. După ce tatăl pleacă, el se simte ușurat și nu se duce. Deci amândoi fiii erau nerecunoscători și nu vroiau să meargă în via tatălui. Primul însă are curajul să fie onest. Îi spune tatălui în față: „Asta sunt! Nu vreau să mă duc!” Al doilea însă ascunde faptul că nu vrea să se ducă și răspunde nesincer: „Da! Mă duc!” Și ascunde adevărata sa intenție și de tată, dar și de sine. După ce trece momentul mai delicat al dialogului cu tatăl său, adevărata sa intenție iese la iveală: *De fapt, nu vreau să mă duc*. De ce nu apare regretul și în al doilea fiu? În primul apare regretul pentru că el a fost onest. A recunoscut față de sine și față de tatăl ce vrea cu adevărat. Acest lucru l-a făcut apoi să se rușineze de sine și de tată și să se răzgândească. Al doilea fiu nu este așa de onest. E nu este onest față de tată, dar probabil nici față de sine. El spune: DA! ascunzând de tată și de sine adevărata sa intenție. El nu are de ce să se rușineze. El a spus: DA! El vrea să meargă în vie. Dar apare ceva neprevăzut, minor, nu atât de important. Dar când apare, iese la iveală și adevărata sa intenție: de fapt nu vreau să mă duc. Nu se simte rușinat. Gestionează mai ușor situația: *Am vrut să mă duc...dar a intervenit ceva...* se poate justifica el. Onestitatea primului îl ajută să ajungă la regret și la căință. Lipsa de onestitate a celui de al doilea îl face să rămână departe de regret și de căință. De ce să se rușineze de sine? El de fapt a vrut să meargă, dar a intervenit ceva și nu a mai putut ajunge. Dar, Doamne ferește, el nu este un fiu nerecunoscător care și-ar refuza tatăl când îi cere ajutorul. Ce pildă minunată! Ce bine seamănă vameșii și curvele cu primul fiu și fariseii cu al doilea. Vameșii și curvele nu au vrut să facă voia lui Dumnezeu, să trăiască pentru Dumnezeu. Dar nu au ascuns acest lucru. Au vrut să trăiască pentru ei înșiși, pentru viața aceasta, pentru lumea aceasta. Și nu au ascuns acest lucru nici față de ei înșiși, nici față de semenii, nici față de Dumnezeu. Nu au pretins că sunt neprihăniți care vor să îl iubească pe Domnul. Au spus fără să se ascundă: eu sunt un păcătos, un lumes, iubesc păcatul și mă bălăcesc în el. Fariseii însă au făcut altceva. La fel ca vameșii și păcătoșii, nici ei nu doreau să trăiască pentru Domnul și pentru Împărăția Sa. Și ei doreau să trăiască pentru ei înșiși, pentru plăcerile efemere ale lumii acesteia. Dar nu au fost la fel de onești ca primii. Ei au vrut să evite un CONFLICT DESCHIS, CLAR cu

propria conștiință, cu semenii și cu Dumnezeu. Ei nu au vrut să-l privească pe tată în ochi și să îi spună sincer: NU VREAU! Ei nu au vrut să se privească în oglindă și să vadă cum rostesc cuvintele: NU VREAU! Nu! Ei au încercat să ascundă răspunsul lor. Și s-au îmbrăcat cu masca religiozității și a sfințeniei. Au făcut și multe sacrificii. Chiar au renunțat la anumite plăceri păcătoase. Au devenit păcătoși sub acoperire. Da, au devenit curvari camuflați în sfinți. Lipsa de onestitate în schimb i-a îndepărtat de momentul regretului, al căinței și al rușinării. Și primii și ultimii erau păcătoși care se iubeau pe sine și nu pe Domnul. Primii recunoșteau acest lucru, dar ultimii îl negau cu îndârjire. Iată de ce primii au răspuns mesajului lui Ioan, iar ultimii nu. Ioan le-a adus aminte celor doi fii cine este tatăl și ce bun este el. Și primul fiu s-a rușinat și s-a căit. Al doilea fiu însă a reacționat altfel la mesajul lui Ioan: *Da, tatăl este foarte bun... eu sunt de partea lui. Am vrut să mă duc, dar a intervenit ceva... chiar aproape că m-am dus. Nu am de ce să mă rușinez și nici de ce să mă căiesc. De ce să mă duc și să mă botez public în Iordan spre iertarea păcatelor?*

În v.32 Mântuitorul ne spune clar că ei nu l-au crezut pe Ioan și deci că ei de fapt credeau că autoritatea sa nu vine din cer. Isus le arată față de ei înșiși dar și față de ceilalți că au mințit când au răspuns în v.27: *Nu știm!* Isus scoate la iveală dualitatea lor. Nu este o invenție a lui Isus că ei seamănă cu al doilea fiu. Chiar situația prezintă o demnitate. La fel ca al doilea fiu, ei sunt duali, lipsiți de onestitate, operează cu registre duble. După cum ei nu au avut tăria să spună: „NU! Botezul lui Ioan nu a venit din cer”, la fel și fiul din pildă nu a fost onest să spună: „Tată, nu vreau să mă duc!”. Dacă ar fi fost onest, ar fi avut șanse mai mari să se rușineze și să se căiască. Această dualitate, această lipsă de onestitate i-a împiedicat pe farisei să respingă mesajul lui Ioan. Ei jucau la dublu și se puteau deci înșela mai ușor pe ei înșiși. Vameșii și păcătoșii nu jucau la dublu. De aceea, au răspuns mesajului lui Ioan și au luat botezul pocăinței. Era normal pentru ei să vină să primească botezul pocăinței. Erau niște păcătoși și aveau nevoie de iertare. Dar Fariseii, cum să vină ei înaintea tuturor și să primească botezul pocăinței. Ei erau neprihăniți, ei îl iubeau pe Domnul. Să se pocăiască? Pentru ce?

Isus mai adaugă ceva: *Și măcar că ați văzut lucrul acesta (pocăința vameșilor și a păcătoșilor) nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.* Ioan, mesagerul harului, nu doar că vine cu mesajul pocăinței atât la primul fiu cât și la al doilea, dar el face ca cei doi fii să se întâlnească. În contextul pildei ar însemna că al doilea fiu vede că primul care a spus *NU*, regretă și apoi se duce. Căința primului fiu devine o resursă pentru vindecarea celui de-al doilea fiu. De ce? Primul fiu devine o oglindă pentru al doilea. Când privește spre primul fiu, al doilea poate vedea mai bine adevărul despre sine pe care încearcă să îl ascundă. Onestitatea primului fiu reliefează lipsa sa de onestitate. Faptul că primul fiu se duce în vie chiar dacă inițial a spus *NU* evidențiază mai bine faptul că el nu s-a dus și că este grav acest lucru. Onestitatea primului fiu este urmată de har din partea tatălui. Tatăl nu-l pedepsește. Îl primește în vie cu bucurie. Relația este refăcută. Acest final fericit, îl încurajează și pe al doilea fiu să fie onest. Dacă s-ar duce la tatăl și i-ar spune: *Motivul pentru care nu am venit nu a fost întemeiat... de fapt nu am vrut... nu am avut curaj să îți spun... dar iartă-mă... îmi pare rău acum... primește-mă în via ta*, oare nu l-ar primi tatăl și pe el?

Tatăl din vie este personajul pozitiv. El îl oglindește pe Domnul. Nu greșim dacă am lega cele trei pilde despre vie. De fapt, tatăl celor doi vii nu ar fi altcineva decât gospodarul din pilda din cap.20, și proprietarul viei din următoarea pildă. În această lumină este și mai bine reliefată vina celor doi fii. Oare ce fel de tată era gospodarul din cap.19? Dacă era atât de bun cu cei mai marginalizați, oare cum era cu cei din casa lui? Da, nu greșim deloc dacă ne gândim că tatăl viei era minunatul gospodar din cap.19.

Interesant să observăm că tot Israelul și întreaga umanitate se regăsește în cei doi. NU ESTE UN AL TREILEA FIU! Nu este un al treilea fiu care să fi spus: *Da*, și să fi făcut *DA*! La fel este și în pilda fiului risipitor. Doar cei doi fii. Amândoi sunt străini de inima tatălui. Primul recunoaște acest lucru, al doilea îl ascunde. Întreaga umanitate se regăsește în cei doi fii. Cu alte cuvinte după cum spune Romani 3 cu TOȚII îl urâm pe Domnul, nu facem voia Lui, nu căutăm binele cu adevărat. Singura diferență este că unii sunt mai onești și alții mai puțin onești. Unii scot la iveală ce este în inima lor, alții ascund. Iar cei care ascund... sunt într-un pericol mai mare.

Pilda este pentru noi. Mare atenție să nu judecăm lucrurile în alb și negru. Ne putem întreba: eu sunt onest ca primul fiu sau fățarnic ca al doilea? Sunt ca vameșii care s-au căit sau sunt ca fariseii ipocriți? E adevărat că Isus ne arată extremele. Dar în dinamica schimbării sunt esențiale NUANȚELE. E adevărat că, ca și creștini născuți din nou, nu suntem (nu putem fi) atât de fățarnici ca Fariseii. Și acest lucru ar putea să ne ușureze: deci nu sunt ipocrit, sunt onest. Dar în dinamica rodirii lucrurile trebuie analizate altfel. Sunt domenii de sfințire în care suntem mai onești și altele în care suntem mai puțin onești. Suntem între cele două extreme. Sunt în proces de vindecare. Suntem onești. Dar doar în parte, mai e mult de vindecă în noi. Onestitatea absolută este un ideal spre care mergem continuu. În acest proces sunt mereu ziduri ale negării care trebuie distruse. Zone de ipocrizie ce trebuie desconspirate, zone de lipsă de onestitate ce trebuie cucerite. În adâncul nostru locuiesc amândoi fiii. Viața noastră este o zbatere între cei doi fii. În fiecare zi suntem curțați de ambele paradigme. În fiecare zi facem alegeri.

Întru-un domeniu al vieții noastre adevărata vindecare începe când recunoaștem că de fapt am spus NU de la început. Nu există domeniu în care să fi spus *Da* și să ne fi răzgândit. De fapt am spus NU în toate domeniile de sfințire, dar am ascuns acest lucru față de noi înșine printr-un *Da* religios și moral. Al doilea fiu de fapt nici nu există. Există doar în imaginația noastră, ca o iluzie. Vindecarea se produce când din iulzia că suntem fiul al doilea care a spus *Da* de la început, recunoaștem că suntem de fapt al doilea fiu care a spus NU de la început. Vindecarea se produce când, în dinamica percepției de sine din al doilea fiu devenim primul. Sunt zone ale vieții noastre în care ne vedem mai neprihăniți, în care ni se pare că am spus *DA* de la început. Dar dacă ne cercetăm inimile în fața Adevărului vom descoperi că toate zonele vieții și inimii noastre sunt infectate atât de adânc de păcat, și că de la început am spus NU chemării divine și am ales calea noastră. Poate ne-am păcălit pe noi că am spus *DA* dar de fapt în spatele *Da*-ului era un NU clar. Ofer doar o ilustrație. A face ce este bine într-un domeniu al vieții înseamnă mult mai mult decât ne putem închipui. De exemplu hărnicie versus lene în

lucrurile practice. Cineva de mic este implicat în curățenie, în treburile casei etc. Face aceste lucruri cu bucurie de mic. Are o hărnicie debordantă. Peste timp se poate gândi că în domeniul LENII el nu este atât de falimentar căci de mic, în treburile casei a fost un campion al hărniciei. Și nu a făcut-o dintr-un interes anume ci cu bucurie, cu toată inima. Dar oare a făcut cu adevărat BINELE în acel domeniu? A face binele într-un domeniu înseamnă a face un bine teocentrat. O caracteristică indispensabilă a BINELUI absolut este că este din El, prin El și pentru El! Fără această caracteristică vorbim doar de un BINE aparent, dar în realitate este un mare faliment. Acel om a fost harnic din fire, pentru că a iubit curățenia de mic. Așa a fost firea lui, așa a fost educat. Dar nu a făcut performanță în acel domeniu gândindu-se mai întâi la gloria lui Dumnezeu, la faptul că lui Dumnezeu îi place curățenia și că El este proslăvit când un om rodește în domeniul hărniciei. Fără această motivație adâncă și centrală binele făcut de el nu poate fi considerat un bine. Este un mare faliment. În domeniul hărniciei el este la fel de falimentar ca leneșul care a spus: „dar moi sunt posmegii?” Doar conștientizarea acestui adevăr trist despre propriul faliment în domeniul hărniciei poate aduce la o adevărată vindecare în acel domeniu. Spre deosebire de leneșul evident, el a spus DA! În mod paradoxal leneșul are o șansă mai mare de vindecare. Căci el a spus NU de la început și lui îi este mai ușor să-și recunoască falimentul și să strige după har. Și când harul va veni, nu-i va da doar voința de a fi harnic, ci și motivația sfântă a hărniciei: ***solī glori deo!*** Mare atenție între vindecarea aparentă și adevărata vindecare. Dacă înlocuim o dependență condamnată social (jocurile de noroc) cu o dependență acceptată social (cea de muncă), e mai bine, dar nu înseamnă o vindecare profundă. Dacă studiez în fiecare dimineață din Biblie nu înseamnă neapărat că sunt și vindecat în domeniul relației cu Cuvântul. De ce studiez? Cum studiez? Etc. Vindecarea reală într-un domeniu începe când conștientizăm cât de mare este falimentul în acel domeniu. Apoi vindecarea nu se blochează atunci când vom accepta în lumina adâncimii bolii, că procesul vindecării va dura întreaga viață. Dau un exemplu din viața mea. Mă gândesc la studierea Scripturii. Este un domeniu forte din viața mea. Dacă mă compar cu semenii, pot spune că și Pavel am întrecut pe cei mai mulți din generația mea. Și nu mă refer doar la constanță, timp investit, cunoștințe acumulate, ci și la motivație, la atitudine, la rodul adus de studiu în viața mea, la părtășia vie cu Domnul prin studiu, la smerenie, la metoda de studiu, la calitatea celor descoperite, la bucuria de a dăruia și celorlalți, și la multe altele. Aș putea vorbi săptămâni în șir neîntrerupt despre diferitele fațete ale studierii Scripturii, pe care rând pe rând Domnul mi le-a descoperit. Și în acest domeniu în care aparent stau așa de bine și față de care mulți mă gelozesc și pe bună dreptate. Deci în acest domeniu ÎNCĂ m-ai învăț, încă sunt bolnav, încă mai am atâtea de schimbat. Și privind la modul în care Hristos studia Tora îmi dau seama că procesul vindecării mele în acest domeniu va dura toată viața. Mereu Domnul îmi descoperă noi secrete în studiu, noi atitudini și noi motivații în raportarea la Cuvântul Său. În domeniul studiului sunt bolnav de la ÎNCEPUT, și încă ce bolnav! Și vindecarea continuă. Ai milă de mine, Doamne! Și dacă într-un domeniu frunțas al rodirii mele sunt încă atât de bolnav, oare cum stau la celelalte domenii? Atenție la complacere în boală. Dacă doar recunoști: Doamne, ce bolnav sunt! Nu e suficient. E necesar, dar nu e suficient. Trebuie, în fiecare zi să te lași vindecat de har. În ce privește studierea Scripturii nu

doar că recunosc adâncimea bolii, dar zilnic caut la îndemnul Duhului harul care mă vindecă, care mă curățește. Când privesc înapoi văd vindecări porfunde și o reală creștere. Când privesc înainte, văd cât mai este de crescut și mă văd ca la început. Aici este echilibrul. Ai nevoie să vezi CÂT ai crescut prin Duhul ca să te bucuri și să lauzi lucrarea Sa în tine care-ți confirmă că ești pe un drum bun. Dar ai nevoie să vezi și cât mai ai de crescut pentru a nu te relaxa sau complace la nivelul prezent. Filipeni cap.3: alergarea lui Pavel prin har. Nu se oprește. În fiecare zi merge mai departe.

Îmi dau seama că o eroare fundamentală care mi-a afectat procesul rodirii este tendința de a judeca lucrurile în alb sau negru, de a nu vedea nuanțele, de a nu înțelege ascultarea de Dumnezeu ca un proces continuu de vindecare prin har. Psihologii arată că este o tendință puternică a adolescenței și a tinereții. Ea însă ne afectează foarte mult procesul rodirii. Cum stau în cutare domeniu: bine sau rău? Sunt vindecat sau bolnav? Iubesc pe Domnul cu toată inima sau nu? Iubesc pe oameni: da sau nu? Dacă răspunzi NU te simți pierdut, deznădăjduiești, paralizezi! Dacă răspunzi DA te simți mai bine dar procesul creșterii se blochează și de această dată. Ambele răspunsuri blochează, diminuează, îngreunează procesul rodirii. Primul prin deznădejde, vinovăție, dispreț de sine, disperarea de sine. Al doilea prin mândrie, autosuficiență, mulțumire de sine. Întrebarea este pusă greșit însă. Aici e problema. Și ambele răspunsuri MINT. Și noi simțim acest lucru. Când spunem despre noi: *Mai sunt lucruri la care țin pe lumea aceasta, deci nu-L iubesc pe Domnul*, simțim totuși că nu e adevărat. Totuși, Îl iubim sincer pe Domnul. Iarăși: când răspundem în dreptul nostru: *Da, Îl iubesc pe Domnul din toată inima!*, simțim că mințim, căci totuși sunt multe domenii încă nevinate. Răspunsul este: și Da și NU! Porunca să îl iubim pe Domnul cu toată inima este un ideal. Nu știm ce înseamnă cu TOATĂ inima. Nu conștientizăm nenumăratele cămeruțe ale inimii în care ne iubim pe noi și nu pe Domnul. Domnul vrea ca în domeniile în care El ne conștientizează că nu sunt date Lui, să acceptăm procesul vindecării, să nu refuzăm schimbarea. Și ne conștientizează de un domeniu, și apoi de altul, și tot așa. Aceasta înseamnă de fapt să păzim toate poruncile Lui și să umblăm în căile Lui. Înseamnă a împlini prin HAR fiecare poruncă: adică a curăți continuu vina, falimentul prin pocăință și a crește continuu spre vindecare prin har. Ne uităm la David. Oare nu în aceasta strălucește David? Că umbla prin har și creștea permanent prin har de la un capăt la altul al vieții sale. Nu aceasta înseamnă că David a păzit toate poruncile Domnului în toate zilele vieții lui (cu excepția întâmplării cu Urie-Hetitul)? Am auzit multe predici și eu însumi am predicat de multe ori în felul acesta:

- Trebuie să nu dăm nici o unghie diavolului! Să îl iubim pe Domnul cu toată inima! Să nu fie nici un lucru pământesc care să ne lege de acest pământ! Să fim în întregime al Domnului! Ori cu toată inima ori deloc! Nu se acceptă jumătăți de măsură!

Am predicat greșit? Și Da și Nu. În acest tip de predici radicale, am înălțat standardul absolut al Legii. Și asta face și Scriptura. Deci am predicat bine. Partea proastă este că nu am adăugat că acest standard este un ideal de neatins spre care tindem și pe care îl putem împlini doar PRIN HAR: harul care ne iartă și cel care ne vindecă! Am predicat despre acest standard absolut ca și

cum s-ar putea împlini de AZI. Am predicat în ALB și NEGRU fără a vorbi și de nuanțe, și de proces. Unul din cele mai eliberatoare adevăruri pe care mi le-a descoperit Domnul este dimensiunea de proces continuu de vindecare și creștere prin har. Să analizăm următorul pasaj:

3. Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.
4. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el.
5. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.
6. Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.

(1 Ioan 2:3-6)

Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus. Deci dovada că suntem în El este faptul că trăim cum a trăit Isus. Studiind Evanghelia după Matei mă întreb dacă am trăit o secundă cum a trăit Isus? Deci cum să interpretez acest pasaj? Contextul mă ajută. Să citim ce scrie în 1 Ioan 1:5-2:5:

5. Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.
6. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul.
7. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.
8. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.
9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.
10. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.

Capitolul 2

1. Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit.
2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.
3. Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.

4. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el.

5. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.

Ioan ne vorbește tocmai de acest echilibru al umblării prin har în care ne recunoaștem continuu resturile și ne pocăim, dar în care și primim mereu harul pentru a acoperi aceste resturi. Deci nici negarea: *Sunt sănătos, nu mai am boli*, dar nici complacerea: *Oricum sunt atât de bolnav și mântuirea e doar prin har!*

Pilda celor doi fii ne-a condus către o discuție despre ONESTITATE. Reținem deci că și în acest domeniu am nevoie de o vindecare continuă prin har. La nașterea din nou trăim un moment de onestitate, o dimensiune a onestității. E doar un început. Apoi începe lupta între negare și acceptare. Și învățăm cu greu să devenim mai onești cu noi înșine și față de noi înșine. Și tot așa. Dar adevărata onestitate o vom câștiga dincolo, când contopindu-ne TOTAL cu harul divin vom putea accepta adevărul despre noi înșine fără să ne mai temem, fără să ne mai simțim în pericol, fără să ne mai tulbure vreun mit. Până atunci vom continua drumul zbaterii noastre interioare între negare și acceptare.

21:33-46 – Pilda vierilor

Din nou este o pildă despre vie. Din nou un gospodar. Nu greșim dacă ne gândim că este vorba despre același gospodar din pilda din cap.20. Acest gospodar sădește o vie. Dar nu doar atât. O împrejurumiește cu un gard, sapă un teasc în ea și face și un turn. El face toate pregătirile pentru ca via să fie lucrată. Trebuie să plece în altă țară. Via o dă unor vierii. Vierii nu trebuie să mai investească nimic. Totul este pregătit. Nu li se cere eforturi suplimentare. De ce sădește gospodarul nostru via? Pentru că avea mare nevoie de rodul ei? Dacă e gospodarul din cap.20, știm că răspunsul este nu. Și într-adevăr detaliile din această pildă ne confirmă că este vorba despre același tip de gospodar, orientat spre semeni și nu spre rod. El sădește via pentru a oferi de lucru vierilor, o sădește de dragul lor. Nu-i pune robi și nu cere toate rodoale. Cere partea lui de rod. O parte este a vierilor. El este bun și generos. Le dă o bună parte din rod, mai mult decât le-ar fi dat orice alt proprietar de vie. Ei acceptă tocmeala. Nu le dă tot rodul, ci doar o parte. El vrea ca ei să știe că el rămâne proprietarul și că este drept și onest să-i dea și lui o parte din rod. Și de ce nu? Gospodarul iubea și rodul viei și dorea să se bucure de el.

Vine vremea roadelor. Îi trimite pe robii săi să îi aducă partea sa de rod. Observăm că al nostru gospodar era un om înstărit, bogat și cu mulți robi. El nu a sădit doar via, ci a făcut și gardul, și teasc, dar și un turn. De ce un turn? Ca depozit? Ca să poată locui în el vierii? Oricum este generos și bogat. Are și o grămadă de robi. Și ne întrebăm: de ce nu a lăsat o parte din robi să lucreze via sa? Oare nu avea suficienți robi? Oare nu se putea lipsi de câțiva din ei? Ba da! Căci după ce unii sunt omorâți, el trimite alți robi, mai mulți decât cei dintâi. Și pune în calcul că și aceștia pot fi omorâți. Deci riscă să își piardă o mulțime de robi când îi trimite la vierii. Deci nu era în criză de robi. Avea suficienți robi. Deci ar fi putut lăsa pe robii săi fideli să-i

lucreze via. De ce a încredințat-o acestor vieri? Oare nu știa de la început ce fel de oameni sunt? Oare gospodarul nostru care era preocupat mai întâi de toate de oameni și se pricepea atât de bine în a citi adâncul inimii acestora, nu și-a dat el seama de la început că vieri au un caracter îndoielnic? Oare nu a avut anumite bănuieli? Într-adevăr, ce fel de oameni erau vieri de au omorât cu sânge rece pe robii proprietarului? Erau hoți, tâlhari și criminali. Ce fel de oameni erau ei de au omorât pe fiul Binefăcătorului lor, care le dăduse de lucru? Deci, gospodarul refuză să își lase robii fideli să-i lucreze via și o dă în mod conștient unor vieri cu un caracter îndoielnic. Ce urmărește el? De ce riscă să piardă întreaga sa afacere, întreaga sa investiție? Este ca și cum gospodarul ar da via sa unei cete de tâlhari. Exact asta a făcut. Căci ce fel de oameni s-ar fi putut comporta ca vieri? Deci gospodarul riscă de la început. De ce? Dar el continuă să riște. El trimite o parte din robi. Nu-i trimite înarmați. Îi trimite neînarmați. Și aceștia se duc către acești vieri dubioși. Și sunt omorâți. Dacă în primă fază el a riscat pe rodul viei, acum riscă pe viața robilor săi fideli. Dar ce ne intrigă și mai mult, este ce face în continuare!!! Poate că în primă fază a sperat că ceata de tâlhari se va schimba în bine în urma încrederii și a generozității pe care el le-a acordat-o. Poate erau de-abia eliberați din închisoare și nu-i angaja nimeni. Gospodarul îi ia, le oferă și de lucru și un loc unde să locuiască, le acordă încredere, nu le lasă nici un supraveghetor, îi lasă singuri în via sa, să o stăpânească și să o lucreze cum cred de cuviință. Nu lasă nici un rob de-al lui sau un paznic. Îi lasă doar pe ei. El speră că acest gest îi va vindeca, îi va recupera ca oameni. Dar ei calcă în picioare binefacerea și încrederea acordată. Ei se gândesc: ce fraier! Să profităm de naivitatea lui! Sau se justifică: *Noi am lucrat cu greu via și acum vrea și el partea lui de rod! Partea lui de rod, auzi! Dar ce, suntem sclavii lui? Să-și fi lăsat și el câțiva robi să-i lucreze partea lui de rod! Dar noi am lucrat tot și acum vrea și el o parte? Noi am avut grijă de vie, noi am păzit-o, noi am lucrat-o! E ca si via noastră! El a plecat departe, a lăsat-o în paragină, și acum bine mersi vrea și partea lui de rod, auzi! Nerușinatul! Leneșul! Tâlharul! Căci dacă noi nu am fi păzit-o și lucrat-o, ea ar fi rămas în paragină și ar fi fost prădată și nu ar fi avut parte de nimic. Deci să nu aibă parte de nimic. Să se întoarcă să lucreze el via și noi vom pleca. Dar până atunci rodul e al nostru. Auzi stai bine mersi departe, nu miști nici un deget și vrei și rod!*

Gospodarul riscă de la început. El riscă rodul viei. Și apoi viața robilor săi. Dar de ce? Dorește atât de mult rodul viei? Cum spuneam, dacă până când a trimis primii robi mai înțelegem ceva din comportamentul său, ce face după aceea ne intrigă total. De ce nu a trimis o armată apoi? De ce nu a trimis robi înarmați? De ce nu a trimis o scrisoare? De ce a trimis și mai mulți robi dar nu ca să lupte ci ca să le transmită un mesaj vierilor? Acum era evident că sunt în mare pericol de a fi uciși. De ce riscă și viețile altor robi? Era atât de obsedat de partea lui de vie? Nicidecum! Căci putea să trimită o armată. În final va veni el însuși cu armata sa pentru a-i pedepsi pe vieri (vezi v.40, 41). Deci el avea de la început capacitatea de a trimite o armată. Dar nu o face. Dacă înarma toți robii uciși forma o armată redutabilă. Și putea trimite o armată imediat după ce au fost uciși primii robi. Sau putea lăsa de la început o armată lângă vie să-i supravegheze. Sau putea trimite mesagerii escortați de o armată. Dar el nu face așa. Nu trimite nici o armată, trimite robi neînarmați. Și apoi alții, mai mulți, tot neînarmați, neescortați,

neprotejați. Îi trimite ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Și după ce mulți, mulți robi sunt uciși, el recurge la un gest de neînțeles. Îl trimite pe fiul său. Și se pare că e vorba de singurul său fiu. Căci trimite pe fiul său, nu pe unul din fiii săi sau pe cel mai mare dintre fii. Vierii știu că e vorba de un singur fiu. E vorba de singurul moștenitor. Dacă îl vor ucide, nu va avea cine să moștenească via. Gospodarul va muri și el că e bătrân și o vor revendica ei căci o lucrează de atâția ani. Nimeni nu le-o va lua. Deci e vorba de singurul lui fiu. Și îl trimite singur, neînarmat, neprotejat. Și-l trimite nu ca să lupte ci ca să transmită un mesaj. Și speră că vor primi cu cinste pe fiul său. Pe ce mizează el? Cum poate spera că vor primi bine pe fiul său dacă i-au omorât înainte de aceasta zeci sau chiar sute de robi?

Gospodarul urmărește vindecarea profundă, autentică a vierilor. Vierii sunt de la început o ceată de tâlhari răi, egoiști, plini de răutate, suspicioși și neîncrezători. El vrea să îi vindece prin bunătatea și generozitatea sa, prin încrederea acordată. Dacă lăsa armata de la început, ei s-ar fi conformat poruncii, dar nu s-ar fi transformat în lăuntru lor. Gospodarul acesta urmărește: vindecarea profundă a lăuntru lor. Să devină onești, cinstiți, să recunoască ce nu este al lor, ce nu li se cuvine, să recunoască generozitatea, dreptul și proprietatea celuilalt. Să nu mai fure bunul altuia, ci să îl respecte și să îl prețuiască. Să așeze relația cu semenii, cu gospodarul, mai presus de câștigul material. De aceea gospodarul nu-i face proprietari pe vie. Putea să le dăruiască via, dar nu o face. De aceea, le cere o parte din rod. Putea să nu le ceară. Dar le cere. El le creează un cadru al vindecării, al testării, al reabilitării. Și mizează pe bunătatea Sa și pe încrederea acordată. De aceea trimite robii neînarmați: pentru ca ei să vadă bunătatea sa, bunele sale intenții, că nu este dușmanul lor, că nu le vrea răul, că nu vrea să îi pedepsească chiar dacă au greșit, că încă le acordă încredere. Vierii l-au văzut de la început pe gospodar un dușman, unul care le amenință câștigurile, profiturile, unul care râvnește la ce este al lor de drept. După ce au fost omorâți primii robi prăpastia dintre ei și gospodar s-a adâncit și mai mult. Acum s-au înverșunat și mai mult împotriva lui. *Acum, se gândeau ei, desigur ne urăște și mai mult și ne vrea răul și mai mult. A vrut să ne păcălească de la început. A vrut să profite de noi că nu ne angaja nimeni. Acum însă este și mai pornit împotriva noastră. Și de ce? Pentru că ne-am apărat? Pentru că ne-am apărat câștigurile viei în fața robilor săi vicleni și lacomi? Cu siguranță că robii aceia lacomi s-ar fi înfruptat ei din rod și nu l-ar fi dus la gospodar, și gospodarului i-ar fi spus că nu i l-am dat. Și gospodarul cum și așa este pornit împotriva noastră, i-ar fi crezut și tot nu am fi făcut nimic. Și sigur acești robi au gânduri ascunse de război. Ei spun că au venit cu gânduri de pace doar să ceară partea de rod. Dar noi știm că au gânduri ascunse să ne ucidă. I-am omorât pentru că meritau. I-am omorât pentru ca să ne apărăm propria viață. Nu putem muri de foame din pricina lăcomiei gospodarului. Trebuie să supraviețuim!*

Dar gospodarul care intuiește că prăpastia este și mai adâncă, plusează în bunătate, în har, în a se face vulnerabil. El vrea să le arate din tot dinadinsul că nu-i urăște, că are gânduri de pace, că de la început a fost pentru ei și nu împotriva lor, că este gata să îi ierte, că vrea să continue relația și parteneriatul cu ei. Nu vrea să-i dea afară din vie ci doar să restabilească

relația de încredere, iar ei să-și dovedească onestitatea prin a-i da rodul din vie. Și știa că dacă bunătatea sa inițială i-a fost călcată în picioare singura soluție de vindecare este să le arate acum și mai multă bunătate și mai multă încredere. Și trimite tot robi neînarmați, și trimite mai mulți robi ca la început. Dar și aceștia sunt omorâți. Prăpastia e și mai adâncă. Singura soluție este să pluseze în calitatea mesajului. Dar ce să mai facă? A trimis atâția robi. Nu a trimis o armată, ci a trimis și mai mulți robi. Dar ei tot nu au înțeles.

Ce aş putea să fac pentru a le arăta că sunt bun, pentru ei, că le vreau binele. Că nu le sunt dușman? A, știi ce voi face! Voi trimite pe fiul meu! Poate robii mei nu au transmis cum trebuie mesajul. Da, am trimis pe robii cei mai buni, pe cei care au învățat să fie buni de la mine. Și știi că le-au vorbit cu blândețe și cu bunătate, așa cum i-am învățat. Dar nu au putut să le vorbească așa cum le poate vorbi fiul meu, care este din mine, care de mic a fost învățat să trăiască în bunătate și dragoste. Le voi trimite pe unicul meu fiu, care este atât de bun și blând. Când îi vor auzi vocea sa blândă și așa plină de iubire, când vor auzi cuvintele sale dulci și când vor vedea ochii săi gingași, sunt sigur că inima lor de piatră se va topi și vor înțelege bunătatea mea. Vor înțelege că le vreau binele de la început, că îi voi lăsa în vie, că nu au de ce să se teamă de mine și că le cer partea de rod spre binele lor, spre vindecarea lor sufletească. Da, voi trimite pe fiul meu! Îl voi trimite neînarmat, fără armată. Căci dacă ar vedea doar o singură armă, s-ar tulbura și ar crede și mai mult că le vreau răul.

Dar nu se poate să nu te gândești că tată că fiul tău este în pericol. Nu se poate să nu îți vină în minte sutele de robi uciși. Gospodarul speră că fiul va fi bine primit, dar nu poate fi sigur. Deci riscă. Și de data aceasta riscă pe viața singurului său fiu! Ce fel de om este gospodarul? Unde întâlnești un asemenea om? Ce om și-ar risca via, viața a sute de slujitori și apoi viața singurului fiu preaiubit pentru vrăjmașii lui? În speranța că dușmanii lui se vor căi și se vor schimba în bine. Deci în speranța că... și nu sigur... că există și posibilitatea ca fiul să moară și vierii să nu se căiască. Și chiar așa se întâmplă! Cât de mult îi iubește deci gospodarul pe vieri? Când de mult dorește și vrea mântuirea lor și vindecarea lor încât este gata să riște și viața unicului său fiu? Pune-te în pielea lui. Să spunem că via lui ar fi casa ta. Vierii ar fi dușmanii tăi. Și tu le dai casa ta și pleci în altă parte. Gândește-te că robii uciși ar fi prietenii tăi dragi și nu niște necunoscuți. Nu te gândi generic la cuvântul prieten. Gândește-te specific la prietenii tăi cei mai buni sa îi vezi cum sunt uciși de dușmanii tăi. Imaginează-ți toată durerea pierderii lor și faptul că nu îi vei mai putea vedea niciodată în viața aceasta. Și gândește-te că mai ai un fiu... poate chiar îl ai. E singurul tău fiu, ești bătrân. E fiul făcut la bătrânețe. Nu mai poți avea alți fii... și nu e un fiu rebel și risipitor. E un fiu atât de bun și fidel. Sufletul tău se desfată în el, în relația cu el. Și e atât de bun încât acceptă să meargă neînarmat la dușmanii tăi. Și tu să fii gata să riști viața lui în speranța vindecării vrăjmașilor tăi? Ai face acest lucru? Ai risca?

Cine sunt robii? Cum de au acceptat slujba de a se duce ca miei în mijlocul lupilor? Robii aveau în ei ceva din bunătatea stăpânului. Robii au înțeles inima stăpânului și erau purtați de aceeași iubire și bunătate față de vieri. Ei au privit la iubirea stăpânului lor și s-au dus din iubire la vieri. Au înțeles că stăpânul nu vroia nimicirea vierilor, căci dacă ar fi dorit acest lucru, ar fi

trimis de la început o armată. Au înțeles că el dorea mântuirea lor. Și de dragul stăpânului lor, și de dragul vierilor s-au dus gata să se jertfească pentru mântuirea dușmanilor stăpânului lor. Și de fapt robii erau vieri vindecați. Altă dată fuseseră și ei vieri răzvrățiți care-l urau pe gospodar. Dar bunătatea gospodarului și bunătatea altor robi care s-au jertfit pentru ei le-a topit în cele din urmă inima. Acum era rândul lor. Ca unii care nu au uitat orbirea în care au trăit altădată și jertfa celor prin care au fost despietriți, au mers de bunăvoie ca mesageri ai păcii către vierii nerecunoscători.

Cine e fiul? Cum de acceptă el acest drum către moarte? Fiul are o relație specială cu tatăl. Bunătatea tatălui se găsește și în inima sa. El nu a fost un vier răzvrătit. El este fiul gospodarului, care de mic a primit și înțeles iubirea și bunătatea acestuia. El înțelege miza. Și merge din iubire pentru tatăl și din iubire pentru vieri. Chiar faptul că acceptă slujba de mesager al păcii face și mai dificilă trimiterea lui ca miel de jertfă. Căci atunci când fiul a spus cu hotărâre: *Da! Mă duc!* a strălucit în toată frumusețea iubirii și a bunătății sale. Și oare această strălucire nu a topit inima tatălui și l-a făcut să conștientizeze din nou faptul că are un fiu așa de minunat? Oare nu a fost mândru de el, și a spus: *Ce minunat este fiul meu! El îmi înțelege cel mai bine inima. Iată ce frumos a crescut! Este plin de bunătate și iubire! E gata să meargă ca mesager al păcii, de dragul meu, de dragul vierilor. Ce mult mă iubește! Este gata să moară pentru mine! Ce mult iubește pe dușmanii mei. Este gata să moară de dragul lor. Iată că își riscă viața mergând neînarmat la dușmanii mei. Ce minunat e fiul meu! Cum să renunț la el? Cum să risc pierderea unicului meu fiu?*

Și totuși a riscat. Iubirea față de vieri pare a fi mai mare decât iubirea față de propriul fiu. Fiul avea să moară în mântuire, dar vierii nemântuiți. Cel neprihănit este sacrificat de dragul celor răzvrățiți. Am învățat acest lucru încă de la Cain și Abel. Dumnezeu nu-l apără pe Abel, dar intervine să-l apere pe Cain de răzbunătorul sângelui! Miza este mântuirea eternă. Fiul cel bun și neprihănit este sacrificat deci de dragul dușmanilor săi împietriți. Câtă iubire are gospodarul pentru vieri. Este într-adevăr o nebulie! Este într-adevăr de necrezut și de neînțeles.

Fiul privește la tatăl său care-l trimite ca miel de jertfă. Se duce de bunăvoie, nu constrâns. Se duce din iubire, nu din datorie. Și știe că tatăl îl iubește. Dar ce fel de dragoste este aceasta care te trimite către moarte? Fiul înțelege riscurile. El nu se îndoiește de iubirea tatălui. El înțelege miza: vindecarea și mântuirea vierilor. El este Abel, iar vierii sunt Cain. Abel moare, Cain trăiește. Aceasta este logica de neînțeles a iubirii. Fiul nu se simte nedreptățit. El nu simte că tatăl iubește pe vieri mai mult decât îl iubește pe el însuși. El ar fi putut spune: *Înțeleg tată... Ești iubire... și-i iubești pe vieri! Dar oare nu trebuie să-i iubești și pe robi? Oare nu trebuie să mă iubești și pe mine? Oare nu trebuie să ne iubești chiar mai mult căci noi suntem prietenii tăi care te iubim? De fapt, nu îți cerem să ne iubești mai mult, ci doar să ne iubești măcar la fel ca pe vieri. Dar iată că tu iubești mai mult pe cei ce te urăsc și mai puțin pe cei ce te slujesc.* Fiul nu spune așa. El nu se îndoiește de iubirea tatălui pentru el. Tatăl e gata să jertfească pe robii săi și pe unicul fiu în speranța reconcilierii relației cu vierii. Ce fel de tată este acesta? Ce fel de iubire este aceasta? Ai dori să fii robul gospodarului? Ai dori să fii fiul lui? Ce ai prefera să fii:

prietenul sau dușmanul său? Dacă ești prietenul său, el te va sacrifica de dragul dușmanilor lui? Dacă ești dușmanul său, el te va păsuși, și va pune pe alții să sufere pentru ca tu să nu fii pedepsit!

Fiul privește la chipul tatălui când îl trimite ca miel de jertfă. El nu vede în acest chip o iubire idolatră față de vieri și o lipsă de iubire față de el însuși. El a văzut durerea imensă a tatălui față de robii care au murit și acum pe chipul său vede durerea aproape de nesuportat care-i sfâșie inima. El știe că tatăl îl iubește enorm, știe că nu-l iubește mai puțin ca pe vieri. Tatăl nu-l trimite râzând, zâmbind, ci cu lacrimi în ochi, cu buzele tremurânde, de-abia abținându-se să nu plângă, ducând o luptă pe viață și pe moarte în inima sa pentru ca să împlinească ce a hotărât. Se încurajează și spune: vor primi cu cinste pe fiul meu! El se convinge pe sine că poate fi un final fericit: fiul nu moare iar vieri se pocăiesc. Dar este atât de naiv? O, nu. În inima sa cunoaște riscurile, și iată că riscă. E nebunia iubirii care suferă totul, nădăjduiește totul, crede totul. Tatăl se grăbește să-și trimită fiul, pentru ca să nu se răzgândească. Încearcă să scurteze dialogul cu fiul înainte de plecare și nu-l privește prea mult în ochi. Durerea e prea mare. S-ar răzgândi, nu ar putea duce până la capăt ce a hotărât. Fiul vede toată frământarea tatălui. E deplin convins de iubirea lui. Și tocmai această iubire îi dă aripi, îi dă putere să accepte jertfa. Și fiul exclamă: *Cât de mult iubește tatăl pe vieri de mă trimite pe mine, singurul fiu, pe care-l iubește cu toată inima sa, pentru ca vieri să nu piară ci să trăiască!* Fiul înțelege miza. El va recupera cu tatăl în ceruri. Dar vieri ar fi pierduți pentru totdeauna.

Cine suntem noi? Mai întâi de toate suntem vieri! Nu doar că am fost vieri înainte de nașterea din nou, ci încă suntem în parte, vieri. Da, înainte de nașterea din nou, cu siguranță am trăit în spiritul vierilor. Am primit cei 10.000 de talanți (vezi pilda din cap.18), partea noastră de moștenire (vezi pilda fiului risipitor din Luca) sau VIA (vezi această pildă)! Despre ce e vorba? Ce am primit de la Dumnezeu atât de valoros? Însăși viața, însăși existența! Această este imensă avere, imensă vie sau parte de moștenire, pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o. E a Lui, nu e a noastră. El ne-a dat-o cu generozitate, lăsându-ne LIBERI să facem ce vrem cu ea. Am intrat în existență. Creați după chipul lui. Am primit trupul, sufletul, mărețul Templu în care se poate odihni dumnezeirea. Memoria, trupul, inteligența, capacitatea de a iubi, de a sluji, de a acționa. Gândirea, logica, abilitățile noastre, talentele noastre... toate vin de la El. Sunt ale Lui. ele reprezintă VIA, partea de moștenire. Și sunt atât de valoroase încât se ridică la peste 10.000 de talanți de aur! Ce taină este viața, existența, statutul de OM! Și Tatăl nostru a plecat. Ne-a lăsat să facem ce vrem cu cei 10.000 de talanți. Ne-a dat libertate totală să-i risipim în îndumnezeirea noastră toată averea. Oare nu era legitim să aștepte RODUL, să aștepte să-i înapoiem cei 10.000 de talanți și chiar să-i înmulțim? Oare nu era legitim să aștepte ca viața noastră să rodească frumusețea Lui spre slava Lui? Oare nu în acest mod am fi adus rodirile cuvenite Creatorului și i-am fi înapoiat cei 10.000 de talanți? Dar noi ce am făcut? Am trăit viața pentru noi înșine. Acesta e cel mai mare rău de sub soare. Poate am trăit-o civilizat și moral. Poate am fost ca fiul cel mare din pilda fiului risipitor. Poate am trăit-o în Biserică chiar. Dar am trăit-o pentru noi și în loc să ne umplem cum frumusețea iubirii sale ne-am umplut cu hidoșenia egocentrismului celui rău. Ce risipă! Ce pagubă! Ce pierdere! Alegând să trăim viața pentru noi, am risipit cei

10.000 de talanți, nu am dat partea lui de rod Celui care ne dăduse via (viața)! Oare ne dăm seama cât de mare este paguba pe care am făcut-o Împăratului prin faptul că am trăit viața pentru noi? Când Domnul a văzut că am pornit pe acest drum, ne-a trimis mesajele păcii, ale harului. E vorba de LUMINA revelației care ne chema să trăim pentru Creator și nu pentru noi. Am primit această lumină în fel și chip. Unii din noi chiar am prigonit pe oamenii prin care venea această lumină. Dar cu toții am răstignit această LUMINĂ, am ucis-o în afara viei cu sânge rece. **Noi suntem vierii!** Nu suntem cu nimic mai buni ca ei. Suntem la fel de hidoși și vinovați. Dar oare am fost vierii doar înainte de nașterea din nou și apoi am devenit robi? Ca și statut a avut loc o schimbare esențială, e adevărat. Dar în dinamica rodirii, în noi este o luptă nesfârșită între dimensiunea de vier și de rob. Vierii trăiau pentru ei înșiși. Robii trăiau pentru gospodar. Chiar după nașterea din nou, continuăm în multe domenii să trăim pentru noi. Venim în Biserică, slujim în Biserică, ne sfințim, ne curățim de anumite păcate. Dar pentru cine facem toate aceste lucruri? Am învățat să nu mai judecăm lucrurile în alb sau negru. Învățăm să deosebim nuanțele. Deci suntem și vierii și robi. Vina noastră nu trebuie definită doar înainte de nașterea din nou, ci și după. Ba vina de după nașterea din nou e mai mare, căci alegerile sunt mai conștiente, răstignirea luminii e mai conștientă. Da, sunt necredincioși care resping mesajul pocăinței. Dar noi ca și credincioși, oare de câte ori nu am respins cercetările Duhului în anumite domenii ale vieții noastre? Necredincioșii nu aduc nici un rod, e adevărat, dar oare noi aducem TOATE roadele cuvenite? Oare nu rămânem în parte încă vierii în acele domenii ale vieții noastre în care încă trăim pentru noi și nu pentru Proprietarul vieții noastre?

Noi deci am fost vierii. Încă suntem vierii. Vom fi vierii până la moarte. În cele din urmă distincția credincioși-necredincioși (deși adevărată în parte și folosită în anumite contexte și de scriitorii Noului Testament) este oare ea totală? Putem spune: noi suntem robii, voi sunteți vierii!? Iată tragedia multor creștini. Când citesc toate aceste pilde se identifică cu personajele pozitive, iar personajele negative sunt ceilalți. În trecut, da, am fost și noi, dar acum nu mai suntem. În cele din urmă nu există nici NOI și EI. Pilda din cap.20 ne arată că nu există nici un NOI și EI în trupul lui Hristos. Plida celor doi fii ne arată că nu există de fapt un NOI și EI nici între credincioși și necredincioși. Există doar un NOI și un EI. Iată evanghelia care mântuiește, care cheamă către adevăr și care nu îndepărtează de adevăr. Unii creștini îndeamnă pe alții: pocăiește-te! Dar o spune de pe poziția celui care este DEJA, care s-a pocăit definitiv și pentru totdeauna! *Eu sunt cel care m-am păcăit. Tu NU!* – iată mesajul transmis. Dar oare credinciosul nu are nevoie de pocăință în fiecare zi? Oare el nu face alegeri păcătoase mai conștient decât cel care trăiește în întuneric? O, iartă-ne. Doamne! Uităm că am fost vierii și negăm că suntem încă vierii. Dacă vestim Evanghelia de poziția *Am fost păcătos*, și **nu SUNT păcătos**, vestim în esența ei, o Evanghelie falsă care va îndepărta pe oameni de Domnul sau care în timp îi va ajuta să devină niște farisei ca noi înșine. Și noi nu trebuie să afirmăm că SUNTEM păcătoși din pricina TRECUTULUI ci din pricina PREZENTULUI. Marea noastră problemă este că nu mai vedem cât de mult suntem încă VIERII și cât de grav este lucrul acesta! Cel care se vede păcătos doar din pricina unor păcate grave va deveni fariseu! Căci cu ajutorul Duhului nu va mai face acele păcate grave. Deci dacă el este păcătos din pricina acelor păcate, acum că nu le mai face, în mod logic

nu mai este la fel de păcătos. Va interveni timpul, uitarea, vechile păcate vor fi înlocuite cu obiceiuri sfinte și iată că în mod inevitabil credinciosul de care vorbim se va vedea mai bun! De ce te vezi păcătos? La ce anume te gândești când spui că ești păcătos? Care lucruri îți vin în minte cel mai repede pentru a-ți dovedi ție însuși că ești un mare un păcătos? MARE ATENȚIE!!!! Căci:

- Dacă acele lucruri care îți vin în minte țin mai mult de TRECUT decât de PREZENT,
- și dacă țin mai mult de PĂCATE MARI, VIZIBILE condamnate de societate și mai puțin de ascunzișurile hidoase ale egocentrice ale inimii!

ATUNCI, ești CERT pe drumul neprihănirii personale!

Da, vei recunoaște că nu ai nici un merit, că totul e prin har. Vei recunoaște că ești un păcătos. Dar este o mare problemă. Argumentele ȚIN de TRECUT și de LUCRURI pe care nu le mai faci. Inima ta bolnavă va specula acest lucru și îți va insufla fără să fii conștient și fără să i te poți opune că *acum ești mai bun!* Uităm că Evanghelia harului este la fel de mult pentru cel credincios ca și pentru cel necredincios. De fapt, poate ea este mai mult pentru cel credincios a cărui vină crește din pricina iluminării de care se bucură. Când vestim Evanghelia pocăinței, dacă ea este pentru altul, dacă ea este mai mult pentru cel necredincios decât pentru noi înșine, suntem pe un drum greșit. Nu e total greșit. Nu e vorba de alb sau negru. Domnul va folosi și această Evanghelie pentru a naște pe unii din nou. Dar unii, mai împietriți și mai sensibili, se vor îndepărta și mai mult de Domnul din pricina acestei Evanghelii. Și de asemenea, cei care se vor întoarce la Domnul prin această Evanghelie, vor deveni farisei ca și noi. Evanghelia noastră le transmite că ***NOI am avut nevoie de pocăință și ne-am pocăit! Acum, alții au nevoie de pocăință!*** Deci și ei când se vor pocăi vor deveni mai buni, ca și noi și vor vesti pocăința altora. Evanghelia pocăinței este în primul rând pentru mine indiferent de câți ani de credință am! Și apoi este pentru celălalt! Cum ar trebui să vestesc Evanghelia pentru ca să transmit acest mesaj și celui cu care vorbesc? Adesea relatăm nașterea noastră din nou. E bine, căci și Pavel făcea acest lucru. Dar dacă ne oprim aici accentuând faptul că AM FOST în ÎNTUNERIC și că acum nu mai SUNTEM, nu transmitem o Evanghelie completă și una care să atragă pe cel din întuneric. După ce relatăm nașterea din nou, ar trebui să adăugăm că acolo a fost doar un început. În fiecare zi retrăim în dinamica rodirii iluminarea, pocăința, iertarea, vindecarea de la nașterea din nou. Suntem încă păcătoși bolnavi și avem nevoie de această Evanghelie a harului AZI la fel de mult ca la nașterea din nou. Avem nevoie de această Evanghelie AZI la fel de mult cât are nevoie AZI cel care ne ascultă. Și putem adăuga: *De fapt, aceste lucruri, nu ți le spun ție, ci mie. Eu am nevoie de pocăință în primul rând. Am descoperit acest lucru și ți-l spun și ție. Iată Evanghelia mea: eu sunt un mare păcătos și EU am nevoie să mă pocăiesc în fiecare zi. Nu pot spune altuia: pocăiește-te, ci pot să îmi spui doar mie: pocăiește-te și azi! Totuși ce îmi spun mie, își spun și ție. Din iubire. Poate ai nevoie ca și mine de acest har amețitor!*

În dinamica transformării noastre suntem chemați ca din vierii centrați pe sine să devenim robii care se jertfesc de dragul altora. În măsura în care vom conștientiza că am fost și suntem încă vierii pentru care Fiul S-a jertfit, în această măsură vom accepta și noi să ne jertfim cu drag pentru ceilalți. Dar dacă ne vom înstrăina de acest lucru, chemarea de a fi robi ni se va părea absurdă, nedreaptă. Vom observa ca și Iov că, noi, robii, suntem dați la moarte și suferință și că lor, vierilor, le merge bine. Și ne vom certa cu Domnul întrebând: de ce? Dar întrebăm așa pentru că am uitat că noi, vierii, suntem recuperați pe cheltuiala Fiului. Și acum ni se dă onoarea de a participa la cheltuiala Fiului pentru recuperarea altor vieri. Este o onoare. Este în același timp un tratament terapeutic. Ne vindecăm de vierul din noi acceptând să fim robul care se jertfește. Într-adevăr, ca să ne putem vindeca în profunzime de egofilie, avem nevoie de contexte de slujire care să ne coste. Avem nevoie să aducem jertfe care să ne coste. Nu că prin acel cost devenim mai merituoși sau îl îndatorăm pe Domnul. Dar acel cost ne ajută să facem o alegere clar orientată spre celălalt și nu spre noi înșine. Noi am dori să slujim Stăpânului viei dar fără să ne coste acest lucru. De fapt noi nu visăm la o viață trăită în lume. Noi visăm la o viață în care să Îl slujim pe Domnul și Biserica Sa, dar o viață liniștită, fără războaie, fără probleme, fără jertfă. Dar nu se poate. Slujirea Stăpânului înseamnă pierderi, jertfe, costuri. De ce? Ca prin acestea să facem alegeri clar orientate spre celălalt și nu spre sine pentru ca să ne vindece de sine. Într-un anumit context David spune: ***Nu voi aduce Domnului arderi de tot care să nu mă coste nimic.*** (2 Sam.24:24). David nu vrea să își cumpere merite înaintea Domnului. E vorba de altceva. Când înțelegi cheltuiala Domnului pentru tine este o onoare, o bucurie să te poți cheltui și tu puțin pentru El. De asemenea, când înțelegi cât de mare este vierul din inima ta bolnavă, îți dai seama că ai nevoie de alegeri pentru Domnul care să te coste! Căci slujirea Domnului aduce mari bucurii sufletului. Și de unde nu știm că de fapt noi Îl slujim pe Domnul de dragul nostru și nu de dragul Lui? Am mai vorbit de paradoxul fericirii: devenim fericiți când uităm de noi înșine și de fericirea noastră și ne dăruim Domnului și semenilor. Dar înțelgând această legitate oare nu vom fi tentați să uităm de fericirea noastră tocmai pentru a deveni fericiți? Da, inima noastră este atât de bolnavă: ne mândrim de faptul că nu ne-am mândrit și uităm de fericirea noastră pentru a fi fericiți. Deci, dacă slujirea Stăpânului viei ar fi una confortabilă, fără sacrificii, pe nesimțite am continua să slujim Domnului, dar în primul rând de dragul nostru și apoi de dragul Lui. Și pentru a ne feri de această capcană, și pentru a aduce o vindecare profundă în adâncul nostru Domnul ne dă harul să realizăm o slujire care să ne coste, care să ne doară. Și cu cât costul e mai mare, cu atât curățirea noastră de sine este mai mare. Căci când renunți la cele mai legitime dorințe, vise, bucurii, de dragul slujirii altora, orientarea spre sine este zdrobită cu putere!

În acest proces este esențial să nu uităm că Dumnezeu nu rămâne nepăsător față de durerile noastre. El suferă împreună cu noi. Dar știe că avem, nevoie de aceste suferințe ca să fim vindecați, și mai știe că prin aceste suferințe vor putea fi recuperați și alți vieri. Noi nu suntem îngeri curați care-L slujesc pe Domnul din iubire, care sunt orientați din fire spre slujirea altora. Noi suntem bolnavi centrați spre propria slujire. Vierii nu au fost leneși. De altfel ei au adus ROD. Dar rodul era pentru ei și nu pentru Stăpân. Ei nu au adus rod Stăpânului, dar au fost roditori pentru ei înșiși. Dar dacă aduci rod pentru sine, din perspectiva cerului este ca și cum nu

ai fi rodit deloc. Toată moralitatea fariseilor, milosteniile lor, toate cunoștințele lor despre Tora, toate ritualurile de la Templu împlinite, erau ROADE. Dar erau roade pentru ei. De aceea, nu puteau fi roade autentice. Rodul așteptat de Domnul este iubirea, este dăruirea față de celălalt. Sinele este însă obstacolul. Căci sinele ca un magnet, ca un instinctiv de conservare extrem de puternic ne orientează mereu spre sine pervertind orice slujire sau faptă bună pe care o facem în Împărăție.

Pentru a ne vindeca de acest sine afară din cale de păcătos, Gospodarul ne dă un exemplu de urmat prin Fiul Său, și apoi ne cheamă să fim și noi miei de jertfă. Dacă ar fi altă cale de vindecare El ne-ar fi spus. Dar suntem atât de bolnavi încât pur și simplu nu este alta! De ce oare Domnul ne cere să ascultăm adesea fără să înțelegem voia Lui și fără ca El să se grăbească să ne explice? Simplu: este un tratament terapeutic logic, și anume: celui răzvrătit și plin de neîncredere în autoritate, cere-i să asculte chiar dacă nu înțelege, cere-i să facă lucruri aparent absurde. Doar în dinamica acestui proces el va căpăta vindecare. Dacă alege să asculte chiar dacă nu înțelege, și-și va frânge rebeliunea interioră, și apoi va descoperi prin experiență că supunerea față de autoritate l-a ferit de rău și l-a condus spre bine, va căpăta vindecare. La fel este și cu centrarea pe sine. Pentru a fi vindecați de ea, avem nevoie de contexte clare de pierderi, de costuri, în care **să nu vedem** câștigul nostru. Pierderea trebuie să fie atât de clară și dureroasă, astfel încât iubirea față de CELĂLALT să fie principala motivație a acțiunii noastre! Căci dacă slujirea nu ne costă vom acționa instinctiv centrați spre noi. Vom acționa în sensul slujirii, dar noi vom rămâne în centru. Și este ceva foarte adânc în noi dar și foarte subtil. Slujim altora de dragul nostru în primul rând, și nici nu ne dăm seama. Domnul nu ne cere să uităm complet de noi, dar să slujim în primul rând de dragul Lui și al celui alt. Robii stăpânului erau niște foști vieri. Dacă ei îl slujeau pe stăpân liniștiți în viața Acestuia, nu ar fi avut șanse de vindecare profundă. Ei au avut nevoie să fie trimiși ca miei de jertfă la vierii rebeli și nerecunoscători. În toate contextele în care slujim este un mare BINE care se va întoarce către noi. Așa funcționează Împărăția. Așa este inima generoasă a Marelui Gospodar. Dar Domnul ne ascunde acest mare BINE tocmai pentru ca vindecarea să se producă. Căci suntem atât de centrați pe sine încât am fi în stare să ne jertfim pentru celălalt de dragul binelui care se va răsfrânge apoi peste noi. O, ce bolnavi suntem!!!! Cum să ne vindece Domnul? A, da, știu! Ne va da contexte în care BINELE nostru va fi ascuns cu desăvârșire de ochii noștri! Ne va da contexte de slujire care să ne coste enorm și în care binele nostru să fie total tănuit. Și în acel context motivația paralizată a dăruirii față de celălalt va fi adusă la viață, va putea deveni activă, va putea acționa fără a fi pângărită de motivația centrată pe binele nostru. După zeci de ani de lumină.... întrezăresc Lumina! O, acum încep să văd.... încep să înțeleg de ce de multe ori Domnul ASCUNDE atât de BINE binecuvântările ce vor izvorî din jertfele noastre. Nu este doar pentru a ne testa credința!!! Da, e mai mult decât atât! Avem nevoie să nu vedem aceste binecuvântări, pentru a se reactiva în noi motivația care pune pe Celălalt (celălalt) înaintea noastră. Așa este Împărăția? În Împărăția Sa cei de acolo nu uită de ei înșiși. Nu e vorba de depersonalizare, de acea negare de sine. A te iubi pe tine, a-ți dori binele este ceva legitim. Dar a trăi centrat pe tine însuși e o altă poveste, și una urăcioasă. Cei din Împărăție se iubesc pe ei înșiși, dar sunt în primul rând orientați spre

ceilalți. În Împărăție fiecare, din fire, se gândește ce mai poate să facă pentru celălalt. Noi din fire ne gândim zi și noapte ce mai putem face pentru noi înșine. Suntem atât de bolnavi încât marea tragedie este că putem acționa în sensul slujirii, sfințirii, dar gândindu-ne în primul rând la noi înșine și apoi la celălalt. Domnul vrea să ne învețe să slujim gândindu-ne în primul rând la celălalt și apoi la noi înșine! Dincolo ne va da un trup de slavă, o altă fire și lucrurile vor curge de la sine! Dar va reuși aici pe pământ când suntem încă în această fire atât de bolnavă? Iată ce mare provocare pentru Marele Gospodar! În bunătatea Sa va concepe contexte de slujire ca să ne coste, în care să simțim adânc durerea, și în care să nu putem vedea beneficiul nostru. Dar ne va arăta discret beneficiul celorlalți. Noi vom suferi, iar alții vor fi mângâiați. Noi vom suferi costuri enorme, iar alții vor fi îmbărbătați! În adâncul nostru există două motivații. Pe una scrie: *pentru mine!* Pe alta scrie: *pentru celălalt!* Ne naștem vieri, adică dominați de prima motivație. Când ne naștem, prima motivație este deja cât un Everest în noi, este activă, puternică, și ne conduce întreaga viață, este dominantă în tot ce facem, gândim și simțim. A doua motivație există și ea. Dar este firavă, amortită și mereu subjugată de prima motivație. Să le personificăm. Să ne închipuim că în adâncul nostru există doi oameni. Pe primul îl cheamă **De dragul meu!**, pe al doilea **De dragul celuilalt!**. Sunt de fapt doi fântânari. Ei scot apă din două fântâni distincte, care provin din două izvoare distincte. Ele reprezintă motivația a tot ceea ce facem. Sunt izvoarele motivaționale ale ființei noastre. Sunt acea energie, acel impuls care ne poartă în lume, care ne dă poftă de viață, care ne mobilizează spre acțiune. Cei doi fântânari toarnă continuu apă într-un jgheab, și acesta duce această apă în întreaga ființă a noastră și această apă curge spre noi, ne înprosperă, ține în viață gândurile noastre, emoțiile noastre, alegerile noastre, acțiunile noastre. Este apa vieții. Este apa motivațională care ne ține VII în sensul profund al termenilor. Un om care intră în depresie profundă, care se uită în gol, care nu mai face nimic, nu mai are nici o poftă să trăiască, și care pur și simplu stă ca o legumă moartă, este un om care nu mai este adăpat. Cei doi fântânari șomează. Apa din fântânile motivației nu mai curg prin venele sufletului și ale ființei lui. Deci este esențial ca cei doi fântânari să toarne continuu apă în venele sufletului. Dar sunt două izvoare diferite. Primul fântânar este un URIAȘ. El toarnă multă apă din fântâna lui. Cea mai mare cantitate de apă este asigurată de el. El este puternic, este un uriaș, are o găleată imensă și îl domină pe celălalt fântânar. Fântânarul *De dragul meu!* este Stăpânul și celălalt robul. Celălalt este firav, slab, un pitic, slab și bolnăvicios. Are o găleată mică și spartă. Și este și robul lui *De dragul meu*. Sunt situații când *De dragul meu* îi interzice lui *De dragul Altuia* să mai toarne apă din fântâna sa. Sunt situații când chiar îi poruncește să îl ajute să toarne mai multă apă din fântâna sa. Sunt și situații când toarnă apă doar *De Dragul meu*, dar și situații când amândoi toarnă apă, fiecare din fântâna lui. Dar apa turnată de Fântânarul *De dragul meu* este tot timpul în cantitate enorm mai mare decât apa provenită din izvorul numit *De dragul altuia*. Și cele două ape au gusturi diferite. Apa din Izvorul *De dragul meu* este foarte amară și rea. Apa din izvorul *De dragul altuia* este dulce și minunată. Dar gustul ei se pierde în amărăciunea adusă de celălalt Izvor pentru că Fântânarul *De dragul meu* conduce ostilitățile! Așa ne naștem... vieri! Ce vrea să facă Domnul? Nu doar să schimbe comportamentul nostru exterior: în loc să ne îmbătăm - să cântăm în cor, în loc să studiem prostii - să studiem Cuvântul Său, în

loc să furăm - să facem milostenie. El vrea să ne schimbe din adâncul nostru. El vrea să schimbe natura apei care ne adapă ființa. Marea tragedie este că pe comportamentul nostru exterior poate să scrie *De dragul celuiilalt*, dar apa care alimentează acel comportament să fie încă amară. Domnul vrea ca acțiunile de slujire să fie alimentate de apă dulce! El vrea ca fântânarul *De Dragul altuia* să conducă alimentarea cu apă a ființei, să fie uriașul, să fie stăpânul. Fântânarul *De dragul meu* nu trebuie să dispară dar să se micoșereze, să devină mai mic, să fie în umbră, și să ajute pe fântânarul *De dragul celuiilalt*. Și de asemenea, e nevoie ca apa izvorului *De dragul meu* să fie schimbată: să nu mai fie amară, ci să fie dulce. Între cei doi fântânari nu trebuie să fie nici o concurență, nici o disonanță. De fapt se urmărește ca cei doi fântânari să devină un singur fântânar care alimentează ființa de la un singur Izvor cu apă dulce, dulce, izvor numit: *De dragul celuiilalt* și... *De dragul meu*... Dar acest ultim lucru va fi posibil doar în eternitate, când vom căpăta un nou trup și vom fi dezbrăcați de natura egocentrată care tot timpul va pofti împotriva Duhului. Ilustrația este limitată, ca orice ilustrație. Ideea se înțelege. Dumnezeu vrea ca prin venele sufletului nostru să curgă o altfel de apă. Apa amară care curge prin firea pământească este din Izvorul *De dragul meu, al meu*, și în primul rând *al meu*. Dumnezeu vrea să ne alimenteze ființa cu apa dulce pe care scrie *În primul rând de dragul altuia*. Dar cum va reuși acest lucru? De fapt noi nici nu avem acces la această apă curată, dulce. Chiar izvorul intitulat *De dragul altuia* este infectat și cu apă amară. Dacă dorim să surprindem și nașterea din nou în ilustrație și apoi și procesul vindecării, trebuie să mai introducem un Izvor în discuție.

Reluăm deci:

- a) **La naștere**, există în adâncul ființei noastre doi fântânari care poartă numele izvoarelor de unde alimentează cu apă venele sufletului. Primul se numește **În primul rând, de dragul meu!**, iar al doilea: **Și de dragul altuia...** Primul izvor are apă amară, iar fântânarul cu pricina e stăpânul, e un uriaș, cu o găleată mare, care-l domină pe celălalt. Al doilea izvor are apă ceva mai dulce, dar tot conține din amărăciunea primului izvor. Fântânarul responsabil pt al doilea izvor, știm cum este: slab, pricăjit, inconstant, cu găleata spartă, subordonat primului fântânar. Această imagine ne arată că ne naștem VIERI. Și suntem neputincioși în a deveni ROBI. Nu putem manifesta în noi și în afara noastră decât apă amară, egocentrată. Nu se poate altfel. Nu putem oferi din noi decât ce este în adâncul nostru. Iar în adâncul nostru am descris ce avem. În acest sens ne naștem morți din punct de vedere spiritual, ne naștem robi ai păcatului, lipsiți de slava lui Dumnezeu sau de Izvorul cu apă dulce.
- b) **La nașterea din nou**, Dumnezeu prin Duhul Sfânt dă naștere în adâncul ființei noastre unui al treilea izvor numit **În primul rând de dragul altuia**. Apa este dulce și curată. Și mai face un lucru. Oferă o găleată nouă celui de-al doilea fântânar, îi dă un nume nou: **În primul rând de dragul altuia**, și începe să îl vindece, să îl hrănească, să îi întărească mușchii și să-l învețe să se alimenteze din acest nou Izvor. Primul fântânar nu dispăre de pe scenă. Ba devine și mai înverșunat. El continuă să toarne apă amară în venele ființei. În acțiunile celui născut din nou este un amestec cuidat de

apă amară și apă dulce curată. Și Duhul vrea să îl facă pe primul fântânar mai puțin activ și pe al doilea fântânar din ce în ce mai activ. Asta urmărește el. Primul fântânar, **În primul rând de dragul meu**, va fi într-un conflict permanent cu al doilea fântânar **În primul rând de dragul celui alt**. Și cu cât al doilea fântânar va crește și va deveni mai activ cu atât primul va deveni mai înverșunat, mai dușmănos. Suntem încă bolnavi. Suntem ÎNCĂ vieri. Am intrat într-un proces de vindecare - avem și natură de ROB, dar suntem încă vieri, acționând des ca vieri. Reamintim eroarea fundamentală a multor creștini de a se vedea VIERI doar înainte de nașterea din nou.

- c) **Procesul vindecării** – dar cum va avea loc procesul vindecării? Unde este dificultatea? Am explicat. Instinctiv apelăm la apa amară. Așa e firea noastră. Iar când slujim în Biserică, de obicei apa amară curge mai mult decât apa dulce. De asemenea când slujim în vremuri liniștite e greu să deosebim ce fel de apă curge prin venele ființei noastre. Noi nu ne vedem adâncul ființei. Privim spre el de la distanță. Odată cu căderea în păcat, am pierdut și capacitatea de a vedea OMUL lăuntric. Adesea privim de la distanță pe cei doi fântânari... și nu îi deosebim. De la distanță nici nu vedem că ei sunt în conflict, că se ceartă, și din pricina faptului că ne-am obișnuit atât de mult cu apa amară, cu motivația egocentrată, gustul sufletului nostru nu mai știe să deosebească apa amară de apa dulce. Deci cum se va produce vindecarea? Cum vom reuși să deosebim cei doi fântânari și să învățăm să intrăm în dialog cu ei? Și să învățăm să poruncim fântânarului **În primul rând de dragul meu** să nu mai toarne apă? Și apoi să impulsionăm pe al doilea fântânar să toarne mai multă apă? Potențial, izvorul cel nou și curat, există. Este Hristos care trăiește în noi! Dar cum va reuși Domnul să ne învețe să ne tragem seva vieții din acest nou Izvor dacă noi nici nu deosebim bine cele două izvoare? Ne va da contexte în viața noastră în care va pune în conflict frontal binele nostru egoist și binele semenului. Cearta dintre cei doi fântânari se va întepi. Vom începe să îi deosebim. Vom descoperi că sunt doi și că sunt în conflict. Vom înțelege cu greu după multe situații că acest conflict e permanent și ireconciliabil. E omniprezent. Chiar în zilele cele mai liniștite, conflictul e prezent, lupta e acerbă, pe viață și pe moarte. Este un război mut în adâncul ființei. Dar Duhul ne vindecă urcehea sufletului și războiul inițial mut, va căpăta glas. Ne vom întreba după mulți ani de curățire: *Am purtat acest război interior zeci de ani în adâncul meu. Cum de nu l-am văzut? Încep să devin conștient de un război care există în mine de atâta vreme. Și vor veni și acele contexte sfinte când drumul slujirii va costa, când cheltuiala va fi mare, când binele nostru va fi ascuns. Și atunci fântânarul **În primul rând de dragul meu**, va trânti găleata și va intra în grevă: Gata! Nu mai pot! Nu mai suport! Ce-i cu asta? Mie ce-mi iese de aici? Nimic! Sunt prostul proștilor! Nu mai alimentez ființa cu apă pe acest drum. Nu sunt de acord cu acest drum al slujirii. Trebuie să ne oprim. Deci eu nu mai alimentez cu apă. Nu pot susține ființa sa meargă în acest drum absurd. Noi pierdem și ceilalți câștigă. E absurd! Nouă nu ne iese nimic... Și în acest moment știți ce se întâmplă cu*

ființa noastră? Intră într-un fel de depresie, într-o semidepresie sfântă. Este ca și cum unui vapor susținut de două motoare îi moare un motor. Deodată merge mai lent. Totul devine greu. Fiecare pas înainte e foarte greu. Mai direct spus: ne dispare pofta de viață, de a trăi, ne vine greu chiar să ne trezim din pat, orice acțiune o facem e foarte greu de făcut. Nu știm ce se întâmplă cu noi: de ce suntem așa de triști, de ce nu mai avem chef de viață, de ce o singură zi devine o povară? Dar e simplu: ființa nu se mai alimentează din Izvorului Sinelui. Dar ea are nevoie de apă, de motivație pentru a fi, pentru a trăi. Dar o motivație esențială până în acel moment este crucificată. Un motor principal nu mai funcționează. Apare o sfântă depresie. Ce este de făcut? Sunt două posibilități: să renunțăm la acel drum al slujrii, al crucii care a dezactivat primul motor, să fugim de acel context al pierderii personale, să schimbăm direcția mersului, să luăm o nouă direcție în care este de acord să alimenteze ființa și primul fântânar. Și deci să reactivăm primul motor, sau să continuăm drumul anevoios doar cu un motor și să ne concentrăm asupra acestui al doilea motor ca să îl reparăm, să îi mărim puterea, să îl alimentăm mai bine. Și astfel să continuăm drumul crucii, dar veseli, bucuroși, plini de viață, plini de pofta de a trăi. Dar este o altă bucurie, o altă veselie, o altă viață, o viață nouă. Dumnezeu ne vindecă de Vierul din noi (primul fântânar) dându-ne contexte de ROB sau de MIEL de JERTFĂ. Și în aceste contexte, Domnul ne ascunde chiar binele izvorât pentru celălalt. Vierii nu s-au pocăit, dar Gospodarul tot a trimis ROBI ca nu cumva dacă binele celuilalt izvorât din jertfa noastră să fie prea clar, astfel încât să îl convertim în binele nostru (ce jertfă cu IMPACT am adus EU!) și să rămânem tot centrați pe noi. O, cât suntem de bolnavi. Dumnezeu e nevoit să ascundă chiar și binele celuilalt care izvorăște din jertfa noastră. Nu așa a făcut cu David? Dumnezeu i-a dat lui David un context atât de dificil când a fost prigonit de Saul. Din perspectiva acestei vieți, cei mai frumoși ani ai tinereții au fost aruncați pe apa sâmbetei. Ponegrit în fața întregului popor și fără putere să se apere. Mereu cu amenințarea morții deasupra capului. Fugind ca o potârniche din peșteră în peșteră. David nu știa de la început cum Domnul îi curăța și pregătea inima în această perioadă pentru funcția de împărat. El nici nu știa cum prin modelul său de ascultare va vindeca inima poporului plină de bolile lui Saul. El înțelegea doar că e voia Domnului să treacă pe acolo. Făcea acest lucru deci de dragul Domnului, fără să vadă cu claritate nici beneficiile personale și nici beneficiile poporului ce izvorau din ciudata încercare prin care trecea. David învăța fără să știe să trăiască pentru Altul, pentru Domnul. Nu se vedea nici util și nici îmbogățit de contextul dificil prin care trecea. Dar Domnul vroia să treacă pe acolo. Și atunci, nu pentru sine, nici măcar pentru popor, el a ales să îndure 10 ani de prigoană. Cineva i-ar fi putut spune: *Dar, Davide, ce câștigi tu din această prigoană nedreaptă și prelungită? Nu vezi că îți pizezi viața? Și ce câștigă poporul? El se cufundă tot mai mult în rățacirea lui Saul, iar pe tine te vede ca un rob care a fugit de la stăpânul său? Care este logica? Pentru ce înduri atâta? De ce nu te revolți împotriva lui Saul*

dacă tot te acuză de revoltă? Sau de ce nu te duci la împărățiile vecine unde ai putea avea o carieră militară de invidiat? David nu avea răspunsuri la aceste întrebări. Dar putea totuși răspunde: *Domnul vrea să trec pe aici. O fac de dragul Lui!* Și prin acest context atât de îndelungat și dificil prin venele lui David începe să curgă apa dulce a iubirii divine, a orientării în primul rând spre celălalt.

Fac o mică paranteză. O dilemă pentru psihologi. Dacă cineva în care nu s-a creat izvorul *În primul rând pentru celălalt* intră în depresie pentru că ființa nu mai este alimentată nici măcar din izvorul *În primul rând pentru mine*, este moral ca psihologul creștin să îl ajute pe acel om să iasă din depresie resuscitând pe fântânarul numit: *În primul rând pentru mine*? Este moral să reactiveze dragostea de sine pentru ieșirea din depresie?

Mai fac o a doua parenteză să menționez că izvorul *În primul rând pentru celălalt* nu duce la o uitare totală de sine, la o negare de sine. E legitim să ne gândim la noi. Mântuitorul afirmă: *Ce i-ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul?* Întrebarea Lui ne arată că este legitim să fim preocupați de noi înșine, de folosul nostru. Însă chemarea iubirii ne cere să punem acest lucru pe planul doi și să-L lăsăm în grija Celui care Se îngrijește de noi în toate lucrurile. Astfel, vom avea libertate să ne focalizăm pe nevoile celuiilalt. În bătălia spirituală, diavolul poate specula chiar porunca iubirii și chemarea de a ne jertfi pentru celălalt, pentru a ne conduce în zone periculoase. Dacă slujind pe celălalt ne neglijăm pe noi înșine (sănătatea fizică sau spirituală de exemplu), nu suntem pe un drum bun. Nu suntem încă în ceruri. Noi suntem încă bolnavi. În noi purtăm o fiară. Nu putem uita de noi înșine și să ne focalizăm doar pe celălalt. În ceruri se va putea. Căci acolo vom avea trupuri de slavă. Dar aici pe pământ, în mod paradoxal, primul pas al iubirii celuiilalt este să veghem asupra propriei noastre inimi bolnave. Pavel îi învață pe prezbiterii din Efes să ia seama în primul rând la ei înșiși și apoi să vegheze asupra turmei. Deci mare atenție la acest echilibru.

- d) *La învierea din morți***- ce frumos va fi atunci! În noi va exista un singur izvor și un singur fântânar denumit: *În primul rând de dragul Celuiilalt*. Nu va mai fi un al doilea izvor, un al doilea fântânar. Nu vom mai purta în noi boli care i-ar putea vătăma pe cei din jur. Nici nu vom avea griji pentru noi înșine căci vom vedea iubirea Creatorului pentru noi înșine în toată splendoarea Lui. Vom putea efectiv să uităm de noi înșine și să ne dăruim celuiilalt fără teamă, fără griji. Ființa noastră suspină pentru acea zi. Vino, Doamne, Isuse! Speranța mântuirii finale înseamnă de fapt speranța mântuirii finale de noi înșine!

Față de celelalte pilde, pilda aceasta subliniază mai bine prețul pe care-l plătește Gospodarul pentru vindecarea oamenilor. În pilda din Matei 18 era vorba de talanți de aur. Mulți, dar totuși erau talanți. În cap.20 era vorba de dinari. Tot bani, iar Gospodarul era bogat. E adevărat că folosind banii ca metaforă mesajul prețului plătit era bine transmis unor evrei care iubeau foarte mult banii. Dar pentru un om mai spiritual, prețul nu este foarte bine explicat. Acum însă descoperim noi dimensiuni ale prețului. Nu e vorba doar de bani. Gospodarul pierde și bani. Ne referim la toată investiția făcută pentru a sădi via, gardul, teasca, turnul. Ne referim la valoarea rodului viei care nu a ajuns la el. Dar intervine un nou cost, mult mai mare: viețile robilor săi fideli și însăși viața unicului său fiu.

Pilda Vierilor - continuare

Față de celelalte pilde, pilda aceasta subliniază mai bine prețul pe care-l plătește Gospodarul pentru vindecarea oamenilor. În pilda din Matei 18 era vorba de talanți de aur. Mulți, dar totuși erau talanți. În cap.20 era vorba de dinari. Tot bani, iar Gospodarul era bogat. E adevărat că folosind banii ca metaforă mesajul prețului plătit era bine transmis unor evrei care iubeau foarte mult banii. Dar pentru un om mai spiritual, prețul nu este foarte bine explicat. Acum însă descoperim noi dimensiuni ale prețului. Nu este vorba doar de bani. Gospodarul pierde și bani. Ne referim la toată investiția făcută pentru a sădi via, gardul, teasca, turnul. Ne referim la valoarea rodului viei care nu a ajuns la el. Dar intervine un nou cost, mult mai mare: viețile robilor săi fideli și însăși viața unicului său fiu. Nu mai este vorba de bani, ci de vieți umane. Pierderea e cu mult mai mare și este atât de dureroasă pentru Gospodar. Mărimea costului pune în lumină cât de mare este iubirea sa de neînțeles pentru vieri. Pilda evidențiază doar costul trimiterii robilor ca miei în mijlocul lupilor. Lui Dumnezeu nu i-a fost ușor să îl lase pe Abel să fie omorât de Cain! Lui Dumnezeu nu îi este deloc ușor să vadă pe copiii Săi suferind pe nedrept din pricina lupilor. Dar acceptă costul. Este însă un cost și mai mare despre care pilda nu vorbește direct. Fiul nu a murit doar ca mesager al păcii, ci ca și jertfă de ispășire. Dimensiunea costului devine amețitoare. Nu mai este vorba doar de suportarea cu răbdare a vierilor, de acceptarea jertfirii copiilor Săi. Acum e vorba de moartea spirituală a Fiului Său, de purtarea păcatului omenirii. Costul devine infinit. Prin el întrezărim iubirea infinită pentru vieri. Și mare atenție. Costul nu are în vedere viața noastră de vieri de dinainte de convertire, ci și cea de vieri de după convertire. Oare cât costă o zi din procesul vindecării unui credincios? Oare cât costă o singură zi din procesul dinamic al transformării noastre din vier în rob? Să ne gândim la acea zi liniștită, fără încercări mari și fără căderi mari. Să ne gândim la acea zi de dorit, acea zi în care ne considerăm că am fost spirituali. Am început ziua cu Domnul încă de dimineață. Domnul ne-a vorbit. L-am păstrat în gând în timpul zilei. Ne-am ferit de ispitele mari. Chiar ni s-a deschis o ușă pentru cuvânt. După-amiaza ne-am întâlnit cu frații și am avut o părtășie minunată. Nu ne-am mâniat, nu am fost nici măcar atrași de ispitele obișnuite ale zilei. A fost o zi minunată. De ar fi toate ca aceasta. Dar oare ce sânge a curs prin venele noastre? Ce apă a curs prin venele sufletului? Cât a fost de amară? Cât am trăit instinctiv pentru noi și cât în primul rând de dragul

celuilalt? Cât ne-am legat de beneficiile sfințirii sau cât ne-am sfințit pentru gloria lui Dumnezeu? Cât ne-am gândit la bucuriile și întristările Lui în acea zi sau cât am fost de absorbiți de propriile noastre bucurii? Cât am fost vieri și cât am fost robi? Adevărul este că am fost și vieri și robi. Adevărul este că vierul din noi nu a murit, ci a fost activ și în acea zi aparent spirituală. Și statutul de vier este cel mai mare și cel mai hidos rău de sub soare și este rădăcina celorlalte rele. Și toată această hidoșenie a fost spălată în permanență de sângele lui Isus care a purtat pe cruce povara grea a secundelor când vierul din noi a fost activ. Și astfel mânia lui Dumnezeu nu ne-a trăsnet; noi ne-am putut bucura în acea zi de liniște și de creștere spirituală. Dar pentru ca acest lucru să fie posibil peste noi au curs tone din sângele scump al lui Isus Hristos. Seara noi ne culcăm liniștiți în așternutul nostru și mulțumim Domnului pentru această zi liniștită, de care de ce nu, suntem mândri, căci am fost plăcuți Domnului. Am fost, dar doar prin Isus Hristos. Și lângă noi se află un lucru pe care nu-l vedem: prețul de sânge al lui Isus care a făcut posibilă acea zi. Un ocean de sânge scump a fost vărsat pentru ca acea zi să fie posibilă. Și este vorba de o zi bună din creșterea noastră spirituală! Dar oare care este prețul pentru acele zile pe care le risipim conștienți și în care ne sustragem de la procesul creșterii și ne lăsăm dominați de vierul din noi? **O, dacă am vedea prețul de sânge scump vărsat pentru fiecare zi a noastră! Atunci și doar atunci am iubi mult!** Vina noastră nu este trecută, ci prezentă! Iertarea noastră nu este în primul rând pentru trecut, ci pentru prezent. Nu am fost păcătoși, ci suntem! În ochii noștri, deși creștem în credință, totuși noi devenim din ce în ce mai păcătoși, și aceasta pentru ceea ce suntem și nu pentru ceea ce am fost. Și conștientizăm mereu mai mult mărimea prețului plătit pentru noi! **Oare cum ar trebui să ne trăim noi o zi pe acest pământ?** Dacă Domnul ne-ar lua acasă, ar fi mai profitabil pentru El. Căci fiecare zi pe care noi o petrecem pe pământ Îl costă enorm. Dar El nu gândește în termeni de pierderi și profit. El iubește. El iubește și atât. Și Mântuitorul ne spune că mulți din Biserică vor alege drumul neprihănirii personale și vor cădea din har. Ne spune că mulți vor compromite procesul rodirii și vor rodi puțin. Puțini vor fi cei care vor rodi mult. Cu toate acestea, El oferă tuturor șansa rodirii. Și sângele sfânt curge pentru fiecare zi. El a curs pe cruce, pentru ca acum să poată curăța mizeriile lăsate de noi prin fiecare zi a noastră. Și sângele curge în dreptul fiecărui om. 7 miliarde de vieri. În dreptul fiecăruia, pentru o singură zi, a curs, curge un ocean din sângele scump al lui Isus. **Oare cât L-a costat, Îl costă pe Cel etern o singură zi de sub soare?** Dar El a plătit, plătește prețul în speranța că vierii se vor întoarce la El și că cei care s-au întors la El vor rodi mai mult! Și totuși atât de puțini se întorc, atât de puțini rămân și dintre cei ce rămân atât de puțini rodesc mult! Dar sângele curge, curge și nu se oprește, iar Domnul nu obosește iertând, nu obosește curățind, nu obosește slujind! **Și nu consideră nici o clipă ca fiind o mare RISIPĂ!** Nu regretă o secundă prețul plătit. Și e vorba de sângele scump al singurului Său Fiu! Noi dacă trecem printr-o mică suferință și nu-i vedem rostul, utilitatea, nu vedem ce ne iese nouă sau măcar celorlalți pe plan personal sau spiritual, ne tulburăm și ne întrebăm: de ce Doamne? Ca și Iov. De fapt rădăcina problemei este că suntem dominați de întrebarea malefică: dar mie ce îmi iese? Din pricina apei amare care curge prin sângele nostru nu suportăm piederea, nu putem concepe să suferim fără să ne iasă nimic! Și pentru a ne vindeca de acest lucru, Gospodarul ne dă

exemplul Său. **Dragostea nu caută folosul ei.** Dragostea nu poate pune întrebarea: mie ce îmi iese? Dragoste pur și simplu se dăruiește, se jertfește și atât. Nu așteaptă recompense, nu așteaptă profit. Dumnezeu este Marele Perdant al istoriei. El varsă sângele Fiului Său pentru întreaga omenire.... și puțini se întorc, și mai puțini rămân, și mai puțini rodesc mult! Dar El nu regretă o clipă prețul plătit. El nu consideră o pierdere, o risipă nici măcar vărsarea sîngelui Fiului Său. El este Iubire. El este Iubirea. El iubește și atât. El este în primul rând pentru celălalt. Aceasta e natura sa. În lumina Marelui Risipitor și a Marelui Perdant, cât de urâți suntem noi? În fața unei mici pierderi sau suferințe, când renunțăm la gunoaiile acestei lumi și nu înțelegem de ce, nu vedem profitul sau utilitatea.... suntem cuprinși de revoltă și ne luăm ca Iov la ceartă cu Creatorul. De ce oare i-a ascuns Dumnezeu lui Iov RAȚIUNEA suferințelor sale? *Iov ești dispus să suferi doar pentru că Eu vreau să treci pe acolo? Suferă de dragul Meu fără nici un profit.* Adevărata iubire nu se gândește la profit. Ea nu poate întreba ca Petru: mie ce îmi iese? Culmea este că orice suferință pentru Hristos ne aduce vindecare în prezent, lucrează pentru mântuirea oamenilor și va fi răsplătită însutit acum și dincolo! Dar chiar dacă nu ar fi toate acestea, noi ar trebui să acceptăm acea suferință, din iubire. Iubirea autentică nu se gândește la profit când se dăruiește. Pur și simplu se dăruiește! Ea nu poate întreba ca Petru: noi am lăsat tot... ce răsplată vom avea? Nu doar că Unica Răsplată se afla lângă Petru... dar întrebarea izvorăște dintr-o paradigmă de gândire greșită. Să pierzi fără nici un profit. Să suferi fără să fie nici un rod, nici un rezultat. Să suferi doar în speranța binelui celuilalt. Iată cine este Isus. Cât de hidoși și de bolnavi suntem noi. În fața modelului Său toată așa-zisa noastră spritualitate dispare iar noi nu putem decât să cădem în genunchi și să-i spunem: *Pleacă de la noi, păcătoșii! Ești prea frumos pentru noi! Ești prea bun!* Avem nevoie să privim la Isus, să ne îndrăgostim de modelul iubirii care nu așteaptă profit. Așa ne va fi scârbă de noi înșine, de vierul din noi. Așa vom vedea marele rău din noi. Așa vom începe lupta împotriva lui. Așa vom lepăda lucifericele întrebări: Doamne de ce? Dar Doamne eu cu ce rămân? Mie ce îmi iese? La ce folos atâta jertfă? Marile noastre întrebări „legitime” se vor dovedi un lucru atât de urâcios. Se vor dovedi a fi o mare nebunie. Ele izvorăsc din cel mai mare rău de sub soare, din Izvorul *În primul rând eu*. Să privim la Marele Perdant, la Marele Risipitor al istoriei și să uităm **măcar o clipă** de beneficiile noastre, de răsplata noastră din ceruri, de faptul că vom primi însutit chiar în această viață. Să acceptăm că suferința noastră este în speranța mântuirii altora. Și știm că se vor întoarce puțini... sau poate nu se va întoarce nimeni în urma jertfirii noastre. Nu este nici un profit, nici o utilitate. Doar speranța binelui celuilalt. Atât. E suficient ca să suferim până la capăt. De ce am jertfit atâta până în acest moment? În speranța întoarcerii vierilor. E suficient. Nu e nici o risipă. Nu e nici o pierdere. E iubire, Iubire din Hristos... din Hristos, bine spus. Această iubire este străină de noi. O putem înțelege, chiar admira, dar nu o putem dăruia. Avem nevoie de Noul Izvor și avem nevoie ca El să crească în noi. Când vei trece prin noi suferințe... și cel rău te va ațâța strecurându-ți întrebarea: *Pentru ce? De ce?* Tu să privești liniștit la Marele Perdant și Risipitor al istoriei și să răspunzi doar atât: din dragoste! Și să suferi liniștit mai departe. În acea clipă nu doar vrăjmașii cerului, dar chiar și cerul va amuți. Un om din natură vier rodește iubirea fără profit! Acestea sunt laudele

pruncilor care închid gura vrăjmașilor Domnului! Dar și cerul va amuți. Cum e posibil ca un om răzvrătit, din natură vier, să rodească dragostea care nu caută profit?

Partea a treia...

Poveste - Era seara. Mă pregăteam să mă culc. Avusesem o zi bună, o zi dulce. Îmi aduceam aminte cu mulțumire ziua care tocmai se scursese prin mine. Mă sculasem în zori de zi, odihnit, și cu bucurie în suflet. Ispitele și îngrijorările mele stăteau departe. În adâncul meu pacea și bucuria aveau părtășie. Am studiat din Cuvânt. Duhul mi-a vorbit și mi-a cercetat inima atât de frumos. Parcă fusesem realmente pe muntele schimbării la Față. M-am rugat Domnului și i-am închinat ziua. Bucuria și pacea m-au însoțit ca doi prieteni de nădejde în toate activitățile zilei. L-am păstrat pe Domnul în gând mereu. M-am rugat pentru toți oamenii cu care m-am întâlnit. Chiar mi-a fost deschisă și o poartă pentru Cuvânt. Am putut vorbi unui fost prieten despre cine este Isus pentru mine! Bucuria a crescut! Dupa-amiaza m-am întâlnit cu frații mei dragi la biserica de casă. Nu venisem cu mâna goală. Le-am dăruit din cadourile pe care le-am primit de la Domnul și am primit și cadourile cu care veniseră ei în Casa Domnului. Am putut încuraja, îmbărbăta pe frați. Și s-a făcut seara. Și așa am ajuns înainte de culcare. O zi minunată, în care am fost păzit de întinăciunile acestei lumi, în care am putut sluji cu bucurie Domnului. Și când îi mulțumeam Domnului pentru această zi, în duh, Domnul S-a apropiat de mine și mi-a zis: *Pregătește-te pentru o călătorie!* Și am răspuns: *Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă!* Și m-a purtat pe aripile vântului și m-a dus lângă o mare minunată. Eu mă gândeam că după o asemenea zi Domnul mi-a pregătit poate o mică răsplătire. M-a așezat lângă mare. În zare apusul. Un apus superb, roșiatic aprins. Tot roșul soarelui se oglindea în mare și toată marea era roșie ca soarele. Și era o mare pe care nu o puteam cuprinde cu privirile. Niște valuri gingașe și jucăușe purtau roșul mării dintr-o parte în alta. Eram fascinat nu de soare, ci de mare. Tot lăuntru meu simțea un puternic imbold de a mă arunca cu totul în mare, de a mă scufunda în ea. Și Domnul mi-a spus: *Ia în mâni puțină apă.* Mi-am strâns palmele și am luat din mare puțină apă. Și pielea a simțit gustul dulce al mării. Apa a îmbrățișat palmele mele și acestea parcă au întinerit. Și toată ființa mea a simțit că s-a înviorat. Priveam spre apa din palme și am văzut că era roșie. Și atunci am înțeles că marea era roșie din natura ei și nu din pricina soarelui care apunea. Eram din ce în ce mai fascinat de această mare misterioasă care totuși nu mă speria de fel. Și am întrebat: *Ce este cu această mare minunată?* Și glasul mi-a răspuns: *Acum îți pot spune taina acestei mări. Acum ești pregătit să cunoști adevărul despre ea. Marea cea roșie este sângele scump al unicolui Fiu al lui Dumnezeu care s-a vărsat la cruce pentru această zi din viața ta. Prin acest sânge au fost curățite toate necurățiile tale din această zi. Toată manifestarea vierului din tine, toate amprente de vier cu care ai pângărit tot cei ai făcut în această zi au fost curățite cu sângele din această mare. Atât l-a costat pe Creator această zi din viața ta. Ca tu să exiști, ca tu să te poți bucura, ca să tu să poți rodi și să poți crește în har în această zi, El a trebuit să verse la cruce toată această mare de sânge!*

Eram copleșit. Mă gândeam la toate celelalte zile pe care le trăisem pe pământ și adunam în mintea mea mările de sânge și se forma un ocean nesfârșit... Și mă gândeam la zilele când

fusesem răzvrătit pe față și apoi m-am gândit la toate zilele fraților mei și la toate zilele tuturor oamenilor care erau în viață. Oare cât costă o zi banală de pe Terra? Șapte miliarde de mări de sânge.... Și mă gândeam la toți oamenii care au trăit... la cei din zilele lui Noe.... și la toți care vor fi.... Eram copleșit.... mintea mea nu suporta să ducă acest clacul până la capăt....

Și glasul mi-a spus: *Întărește-te și îmbărbătează-te! Călătoria de-abia a început. Adună-ți toate puterile, căci va urma un mare test... poate cel mai mare. Îți voi spune povestea unei singure picături din apa pe care o ții în palme.* M-am speriat puțin, am strigat către Domnul și m-am lăsat purtat de El. Și am fost ridicat în cosmos. Și priveam din îndepărtări planeta albastră. Privirea o cuprindea pe toată. Din ea ieșea un pom falnic și înalt. Era atât de înalt încât nu îi puteam cuprinde vârful. Acesta se pierdea undeva dincolo de galaxiile de deasupra pământului. Înțelegeam că vârful este atât de sus încât nu poate fi ajuns niciodată. Vârful se pierdea undeva în infinit. Rădăcinile pomului îmbrățișau întreg pământul. Și era un lucru ciudat. Nu pământul oferea viață pomului prin rădăcinile sale, ci pomul oferea viață pământului prin aceste rădăcini. Era un pom al vieții, care strălucea de viață. Și era un pom puternic. Nimeni nu putea smulge nici măcar o frunză din el. Și era un tot, era ca o unitate, ca un Unu în toată splendoarea lui. Și era de o armonie desăvârșită. Era armonia însăși. Nimic nu era în plus și nimic în minus. Dacă o singură frunză nu ar fi fost la locul ei, armonia își pierdea desăvârșirea. Și când mă minunam de acest Pom de viață, am văzut cum deodată dintr-o parte și alta a pomului au apărut frânghii negre care s-au înfipt cu ură în pom. Și erau miliarde de miliarde de astfel de frânghii care au cuprins pomul de jos de la rădăcină până sus la vârful de neatins. Și frânghiile care s-au prins de partea dreaptă a pomului trăgeau spre dreapta. Iar frânghiile care s-au prins de partea stângă trăgeau spre stânga. Frânghiile negre vroiau de fapt să sfâșie Pomul în două. Și au tras cu o forță teribilă, și toate galaxiile au tremurat, și tot cosmosul s-a umplut de vuietul frânghiilor negre. Și nimic. Pomul rămânea Unul. Căci cum ai putea despărți Nedespărțitul? Cum ai putea diviza Unitatea Însăși? Și frânghiile și-au mărit puterea. Și-au dublat-o. Și în tot Pomul se simțea o tensiunea tulburătoare. Totul vibra în el. Și frânghiile și-au triplat puterea. Și apoi au tras cu o putere înzecită. Tensiunea și durerea din pom creștea. Dar nimic nu se întâmpla. Nici măcar o fisură nu apăruse în Pomul de nedespărțit. Și plângeam alături de durerea Pomului. Și ce mă mira era că Pomul nu riposta. Pe cât era de puternic putea cu o singură frunză să taie toate acele frânghii negre. Dar Pomul tăcea. Și apoi când Pomul a văzut că frânghiile nu-l pot despărți. El și-a deschis o parte din ramuri pentru a ajuta frânghiile. Și o parte din ramurile sale falnice au început să se înfingă asemenea frânghiilor și să tragă în direcții opuse pentru a ajuta frânghiile să realizeze sfâșierea. Și tensiunea a crescut și mai mult. Și în vârful pomului unde crengile erau mai subțiri, prima celulă a cedat. Și o celulă din vârful pomului s-a fisurat. Și atunci s-a auzit un strigăt de durere care s-a revărsat peste galaxii. Dar galaxiile erau prea mici pentru a cuprinde acest strigăt de durere care s-a dus mult dincolo de ele. Și atunci o picătură de sânge din vârful pomului a căzut pe planeta albastră. Am înțeles atunci că era vorba de picătura din palma mea. Și apoi a urmat o a doua picătură. O a treia. Și fiecare picătură era diferită de celelalte. Avea numele ei, durerea ei, povestea ei. Și de sus în jos încetul cu încetul, Pomul a început să fie sfâșiat în două... și picăturile tot curgeau și tot pământul a fost acoperit cu sângele pomului. Dar

pământul era prea mic pentru a primit tot sângele ce curgea în neștire. Și acesta a umplut galaxia pământului, și apoi rând pe rând toate galaxiile, și tot cosmosul, și s-au revărsat apele roșii mult dincolo de ele... asemenea strigătului primei picături...

Și continuam să plâng. Căci plângeam la fiecare picătură. Șuvoaie de lacrimi ieșeau în neștire din ochii mei. Și simțeam cum mă pierd, cum inima cedează, cum mintea cedează. Simțeam că mă voi sfâșia în două asemenea Pomului. Atunci, Domnul a venit ca un viteaz și m-a luat de acolo, m-a adus din nou la marea cea roșie. Și m-a cufundat cu totul în ea. M-a purtat în adâncul ei, tot mai jos, tot mai jos. Și valurile mării îmi mângâiau sufletul, îmi ștergeau lacrimile și îmi topeau cu gingășie durerea din piept. Mângâierile ei erau irezistibile. Nu mă puteam opune. Dulceața ei îmi atingea adâncul ființei și eu nu mă puteam opune. Și mă linișteam. Și mă linișteam.... durerea nu mai era. Era liniște. Pace. Bucurie. Zâmbeam. Durerea era doar o amintire. Puteam să îmi amintesc acum de Pom fără să plâng, fără să mor, fără să înnebunesc. Eram liniștit ca un copil la sânul mamei lui.

Am fost adus pe țărm. Tăceam. Domnul tăcea. Nu mai erau întrebări. Nu mai erau răspunsuri. Nu mai era loc de nimic. Priveam spre Domnul și El privea spre mine. M-am așezat la picioarele Lui. M-am culcat. Și am adormit.

Revenim la studiul nostru. Oare cum ar trebuie să ne trăim fiecare zi în parte? Dacă am înțelege COSTUL Său pentru fiecare zi din viețuirea noastră în această lume, oare cum am trăi fiecare zi în parte? Este ca și cum un om și-ar vinde toată averea sa agonisită cu mare trudă pentru ca tu să fii trimis la un training de șapte zile. El plătește tot ce are: 7 milioane de euro, pentru 7 zile de training. El vrea să investească în tine tot ce are. Oare cum ai participa la training? Oare cum ai trăi cele 7 zile? Ți-ai permite să întârzi, să chiulești, să nu fii atent, să dormi mai mult dimineața, să te culci mai târziu seara, să pierzi vreo noapte și a doua zi să fii neodihnit? Oare te vei plânge că sunt prea multe ore de curs și că nu ai timp să te distrezi? Dumnezeu plătește un preț cu mult mai mare pentru fiecare din noi, ca să urmărim marele curs al lui Hristos în dinamica tainică a rodirii. Nu este zi întâmplătoare, banală sau neînsemnată. În fiecare zi, Marele Pedagog ne-a pregătit noi lecții, noi gânduri, noi experimente, noi roade. Ele sunt SEMNIFICATIVE, VALOROASE, incomensurabil de VALOROASE. Sângele care a fost vărsat grăiește pentru ele și le explică valoarea.

Pilda vierilor este fascinantă. Este atât de fascinantă încât aplicațiile s-au revărsat cu putere chiar înainte să o terminăm de studiat. Pilda este pentru noi. Ea a fost roșită mai întâi pentru preoții cei mai de seamă și farisei. Ei au înțeles că pilda le vorbește despre ei. Pilda este și pentru Israel și pentru noi. Dar mai întâi a fost pentru ei. Isus le-a vorbit într-un limbaj consacrat în Vechiul Testament. Imaginea viei apare în Vechiul Testament de mai multe ori referindu-se la Israel. Iată două pasaje celebre:

1. Voi cânta Preaiubitului meu cântarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o

vie pe o câmpie foarte mănoasă.

2. I-a săpat pământul, l-a curățat de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici.

3. „Acum, dar – zice Domnul – locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea!

4. Ce aş mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni?

5. Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare;

6. o voi pustii; nu va mai fi curățată, nici săpată; spini și mărăcini vor crește în ea! Voi porunci și norilor să nu mai plouă peste ea.”

7. Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. El se aștepta la judecată, și când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo, iată strigăte de apăsare!

(Isaia 5:1-7)

Către mai marele cântăreților. De cântat ca și „Crinii mărturiei”. Un psalm al lui Asaf.

1. Ia aminte, păstorul lui Israel, Tu care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu care șezi pe heruvimi!

2. Trezește-Ți puterea, înaintea lui Efraim, Benjamin și Manase, și vino în ajutorul nostru!

3. Ridică-ne, Dumnezeule, fă să strălucească fața Ta, și vom fi scăpați!

4. Doamne Dumnezeul oștirilor, până când Te vei mânia, cu toată rugăciunea poporului Tău?

5. Îi hrănești cu o pâine de lacrimi și-i adăpi cu lacrimi din plin.

6. Ne faci să fim mărunț de ceartă al vecinilor noștri, și vrăjmașii noștri râd de noi între ei.

7. Ridică-ne, Dumnezeul oștirilor! Fă să strălucească fața Ta, și vom fi scăpați!

8. Tu ai adus o vie din Egipt, ai izgonit neamuri și ai sădit-o.

9. Ai făcut loc înaintea ei, și ea a dat rădăcini și a umplut țara.

10. Munții erau acoperiți de umbra ei, și ramurile ei erau ca niște cedri ai lui Dumnezeu.

11. Își întindea mlădițele până la mare, și lăstarii până la Râu.
12. Pentru ce i-ai rupt gardul acum, de-o jefuiesc toți trecătorii?
13. O rămă mistrețul din pădure și o mănâncă fiarele câmpului.
14. Dumnezeuul oștirilor, întoarce-Te iarăși! Privește din cer și vezi! Cercetează via aceasta!
15. Ocrotește ce a sădit dreapta Ta și pe fiul pe care Ți l-ai ales!...
16. Ea este arsă de foc, este tăiată! De muștrarea feței Tale, ei pier!
17. Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care Ți l-ai ales!
18. Și atunci nu ne vom mai depărta de Tine. Înviește-ne iarăși, și vom chema Numele Tău.
19. Doamne Dumnezeuul oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească fața Ta, și vom fi scăpați!

Nu avem acum timp să comentăm aceste două pasaje superbe din Vechiul Testament. Observăm că în ambele pasaje via este Israel. În ambele pasaje via este pedepsită. În Isaia via nu rodește și este pedepsită de Domnul. În Ps.80 via a avut o perioadă de rodire (probabil perioada lui David), dar acum este la fel, pedepsită de Domnul. Motivul pare misterios. Psalmistul se roagă la Domnul ca El să cerceteze via și să o vindece. Sunt multe asemănări cu via din pilda rostită de Isus. Apare și gardul și turnul și teascu. Oare via din pilda lui Isus este tot Israelul? Totuși sunt și diferențe. Iată diferențele:

- Via din pilda vierilor rodește. Problema nu este lipsa rodului ci că acest rod nu ajunge la Stăpân.
- Apar și noi personaje: vierii.
- Via nu este distrusă sau pedepsită, ci dată Altor vieri.

E adevărat că blestamarea smochinului insistă pe lipsa rodului din Israel. Nici mai marii lui Israel, nici poporul, nici Templul, nu aduseseră ROD. Rodul lipsea. Deci, în contextul pildei vierilor, rodul care nu este dat Stăpânului viei își pierde calitatea de rod.

Să încercăm următoarea interpretare: vierii sunt mai marii lui Israel și via este Israel. Vierii primesc roadele viei, slava ei și nu o dau mai departe Creatorului. Este adevărat. Mai marii lui Israel atrăgeau către ei slava și laudele poporului. Când Isus Domnul a venit în Templu și a îndreptat laudele poporului asupra Lui, mai marii lui Israel s-au mâniat, au devenit geloși și invidioși. Norodul mergea după Isus și nu după ei. Ei rămâneau în umbră. Astfel, roadele viei ar fi laudele poporului. Acestea erau aduse vierilor și nu Proprietarului care le merita. Vierii

primeau și ei cinste (o parte din rod), dar închinarea, lauda, slava o putea primi doar Proprietarul viei. Aceasta era partea lui de rod.

Via este tare misterioasă, la fel și rodul ei. Trebuie să explorăm mai mult ce este via, ce ar putea fi ea? Care sunt diferitele nuanțe sau semnificații ale rodului viei? Ce fel de vie este aceasta încât vierii se îndrăgostesc așa de mult de ea încât uită de Proprietar? Ce roade minunate aduce această vie încât vierii sunt gata să omoare pe fiul proprietarului pentru a moșteni via? Ce putea fi deci via și roadele ei?

O primă interpretare despre care am vorbit deja este legată de darul vieții, darul de a intra în existență ca om. Viața e frumoasă. Ea vine din Dumnezeu. Ea exercită o atracție teribilă asupra noastră. Ne îndrăgostim de actul viețuirii și uităm de Cel care ne-a dat viața. Dorim ca viața să fie a noastră și nu a Lui. Rodim, dar pentru noi înșine și nu pentru El. Sosirea Lui pare o amenințare. El își va revendica dreptul de Creator, dreptul asupra vieții noastre și dreptul asupra roadelor ei. Acest lucru ne sperie.

A doua interpretare este cea legată de Israel. Via este poporul Domnului. Roadele sunt închinarea lui. Vierii sunt mai marii lui Israel. Mai marii lui Israel au fost fascinați de laudele poporului Domnului. Și și le-au însușit. Acum dacă laudele copiilor închid gura vrăjmașilor Domnului, trebuie să fie ceva în aceste laude. Dacă omul este creat după chipul și asemănarea Domnului, lauda sa trebuie să fie una valoroasă. Mai marii lui Israel au fost fascinați de aceste laude și le-au orinentat către ei. La Templu nu era slăvit și slujit Domnul, ci ei. Când Domnul a venit în Templu așa cum anunța Maleahi cap.3, ei și-au dat seama că trebuie să renunțe la laudele lui Israel și acestea să se îndrepte doar către Domnul. Dar nu au vrut. La fel ca vierii, au ucis pe Fiul Proprietarului. În discuție rămâne deci divinitatea lui Isus. Marea fisură a teologiei iudaice a fost și este definirea identității lui Mesia. Mesia este pentru ei doar un om. Nicidecum nu este Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu. Acum ne dăm seama de ce ei își doreau să fie doar un om. Un om nu le putea fura toată slava. Un om putea fi influențat, controlat. Căci era doar un om. Aceasta este de fapt și replica preoților la osanalele copiilor: *Oi fi tu Mesia... dar nu uita că ești doar un om. Laudele sunt doar ale Domnului.* Și continuarea din gândul lor: *Și cum Domnul încă nu se vede, până vine El, laudele sunt ale noastre, reprezentanții Lui.* Observăm deci că eroarea teologică a Fariseilor nu este întâmplătoare. Este o eroare pe care au dorit-o. Este o eroare pe care au căutat-o. Dacă Mesia era Dumnezeu, toate planurile lor de preamărire se sfârșeau. Dacă era om, situația era acceptabilă, căci puteau împărți laudele cu ei. Deci fascinantă nu este doar viața ci și laudele poporului Domnului. Nu vorbim doar de aprecierile oamenilor în general, ci de laudele poporului Domnului. Lauda este în sine atractivă. Dar cu cât cel care o rostește este mai important în ochii noștri, cu atât e mai importantă și lauda din gura sa. Și când vorbim de poporul Domnului, cel ales și răscumpărat de Domnul, nu vorbim de Cineva fără însemnătate. Vorbim de soția lui Yawhe, de fiul Domnului, de copilul Său, de Mireasa Fiului Său, de Biserica Domnului. Laudele ei nu sunt un lucru fără însemnătate. Prin laudele ei toți vrăjmașii Domnului, în frunte cu diavolul însuși, vor amuți și se vor umple de rușine. De ce Saul l-a urât atât de mult pe David? Doar David era un slujitor credincios, care-i salvase Împărăția și care era un pilon esențial pentru

regatul său? Pentru că într-o bună zi a auzit laudele femeilor: *Saul a bătut miile. Dar David zecile de mii...* David, cel care-l prefigura pe Mesia, lua din laudele lui Saul. Dar nu aceasta l-a deranjat pe Saul. El nu a suportat să fie pe locul doi. Saul era Vierul care păstora pe Israel. Nu a suportat ca laudele lui Israel să fie îndreptate în primul rând asupra lui David. Dar David era trimisul Domnului. Cinstea care i se dădea lui David trebuia să meargă mai departe spre Domnul. Saul nu se războia deci cu David, ci cu Domnul care-l trimisese! Să ne cercetăm inima. Să nu subestimăm atracția laudelor poporului Domnului. Ele au transformat mulți robi în vieri. Saul era Rob în vie, dar din pricina fascinației laudelor lui Israel a devenit Vier răzvrătit în vie. Doamne, păzește-mi inima de laudele minunate ale poporului Tău. Tu îmbraci cu cinste pe slujitorii Tăi, și-i înalți în mijlocul poporului Tău. Și poporul Tău cel adevărat îi prețuiește, îi onorează cu îndoită cinste. Unii îi idolatrizează. Doamne, păzește-mi inima! Ajută-mă să îmi aduc aminte mereu că Mesia nu este un om cu care pot împărți laudele, ci este Dumnezeu care nu-și împarte slava cu nimeni! Ajută-mă să rămân în Adevăr. Toată slujirea mea către poporul Tău vine din Tine și se revarsă prin mine pe cheltuiala Ta. Tu meriți toate laudele. Acesta este adevărul. Așa e drept. Ar fi o minciună să îmi însușesc vreo laudă. Chiar dacă nu îmi covine, acesta este adevărul. Tu meriți toate laudele și nu e drept să îți împărți slava cu nimeni. Doar Tu ești vrednic de închinare. Păzește-mi inima de laudele poporului Tău. Și păzește și inima poporului Tău de laudele mele. Păzește-ne pe toți și deschide-ne ochii să te vedem ca Dumnezeu în mijlocul nostru. Atunci vom trimte cu toții toate laudele Tale doar Ție și laudele poporului Tău nu vor mai vătăma pe nimeni!

Există și a treia interpretare. Ea izvorăște din v.43. Isus le spune: ***Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.*** Via ar fi deci nu darul vieții, nici poporul Israel, ci Împărăția Lui Dumnezeu. Dar ce înțelege Isus prin Împărăția lui Dumnezeu? În ce sens Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la mai marii lui Israel (și de la Israel însuși) și va fi dată unui alt neam? Împărăția lui Dumnezeu era încă dată lui Israel în vremea lui Isus? În ce sens? Ce înseamnă Împărăția lui Dumnezeu? Nu este locul unde Dumnezeu domnește? Oare Dumnezeu domnea în mijlocul lui Israel? Oare nu erau ei deja înstrăinați de Împărăția lui Dumnezeu?

Până în acest capitol ne-am mai întâlnit de multe ori cu complexitatea conceptului de Împărăție a lui Dumnezeu sau de Împărăție a cerurilor. Iată diferite semnificații ale acestui concept:

- Locul în care Dumnezeu domnește și este oglindit. În dimensiunea ei prezentă Împărăția este în inimile oamenilor în care Domnul locuiește și domnește (vezi Pilda Semănătorului). În dimensiunea ei viitoare este Împărăția mesianică în care Domnul va domni și va fi oglindit pe tot pământul (vezi explicația la expresia: *Împărăția cerurilor este aproape*).

- Tot ce este creat de El este împărăția Sa. Pământul, deși decăzut și răzvrătit și stăpânit de diavol aparține de drept Creatorului. Creatorul rămâne Proprietarul. Pământul face parte din Împărăția Sa (vezi Pilda semănătorului, 13:41).
- Împărăția cerurilor ca realitate spirituală a Noului Legământ adus de Isus. Astfel, venirea Împărăției cerurilor coincide cu venirea lui Isus Hristos. (vezi comentariul la expresia din 11:22: *cel mai mic din Împărăția cerurilor este mai mare decât Ioan Botezătorul*)

Observăm deci diferite nuanțe sau sensuri ale conceptului de Împărăție a lui Dumnezeu. Deci sensul termenului în Pilda vierilor nu trebuie neapărat să coincidă cu un sens prestabilit. Poate să fie introdusă o nuanță nouă și așa se pare. Împărăția lui Dumnezeu era încredințată poporului evreu. Verdictul din 21:43 nu vizează doar autoritățile lui Israel. El vizează neamul lui Israel. Dumnezeu nu încredințează Împărăția unor noi autorități ci unui nou neam. Împărăția deci era încă încredințată poporului Israel. Vechiul Legământ încă funcționa. Legământul dintre Israel și Domnul nu fusese încă nici rupt, nici înlocuit. Împărăția și valorile ei erau încă încredințate lui Israel și aici ne referim la: Lege, Scripturile Vechiului Testament, Templul (în care încă locuia Dumnezeu!) și sistemul de jertfe, funcția de popor de preoți, de Luminător al Neamurilor, funcția de popor care-l va aduce pe Mesia în lume. Legământul dintre Dumnezeu și Israel a fost rupt odată în anul 586 î.H. când Dumnezeu a părăsit Templul și l-a dat în mâinile Babilonului, când Dumnezeu a dat pe Israel în robie. Dar deși Legământul a fost rupt, Vechiul Legământ nu a fost anulat sau substituit cu un alt Legământ. Daniel se ruga în Babilon cu fața spre Ierusalim și cu nădejdea rezidirii Templului. De asemenea, Dumnezeu nu a ales un alt popor care să-i poarte revelația și Numele printre popoare. Chiar dacă legământul dintre Dumnezeu și Israel a fost rupt (temporar), Vechiul Legământ al apropierii omului de Dumnezeu a rămas activ, iar revelația și valorile Împărăției au rămas încă în mâinile lui Israel. Deci Împărăția era încă în mâinile lui Israel. Isus în 21:43 vorbește despre ceva cu TOTUL NOU. E ceva cu mult mai mult decât ruperea legământului sinaitic dintre Israel și Yahwe, așa cum a avut loc în anul 586 î.H. Legământul este rupt, Templul este din nou dărâmat și Israel din nou pedepsit. Dar se mai întâmplă câteva lucruri absolut NOI:

- Vechiul Legământ este dezactivat și înlocuit cu un nou Legământ, mai bun, așa cum anunțase profetul Ieremia (vezi Ieremia 31). Israel se va putea întoarce la Domnul, dar se reapropia de Domnul nu prin legământul sinaitic, ci printr-un legământ NOU, diferit. După robia babiloniană, Domnul a refăcut legământul Său cu Israel. L-a readus în țară, a rezidit Templul. Refacerea relației lui Israel cu Domnul și continuarea ei s-a făcut pe baza și în cadrul legământului sinaitic. După Isus Hristos lucrurile stau altfel. Reconcilierea e posibilă dar doar în baza unui nou legământ, cel inaugurat de Mesia. De fapt acest lucru a profetizat Ieremia în Ieremia 31, și anume: Israel va mai repeta odată tragedia robiei babiloniene, și se va întoarce din nou la Domnul, la finalul istoriei; dar se

va întoarce în baza unui nou Legământ. Profeția din Ieremia 31 nu s-a putut împlini la întoarcerea din robia babiloniană căci ei s-au întors atunci la Domnul în baza primului legământ. Deci profeția din Ieremia 31 așteaptă o împlinire viitoare când Israel se va întoarce din nou la Domnul dar în baza unui nou Legământ, cel adus de Isus. Totuși Isus în 21:43 nu se referă la acest aspect, ci la următorul:

- Un alt lucru absolut Nou este că Dumnezeu va lua valorile Împărăției de la Israel și le va da unui nou popor. În contextul robiei babiloniene El nu a făcut acest lucru. Israel a rămas depozitarul revelației. Dar acum Dumnezeu va da revelația Sa, Scripturile Sale, valorile Împărăției, realitatea Templului spiritual, funcția de preot și Luminător al Neamurilor, funcția de a-L vesti și aștepta pe Mesia unui alt popor. Este vorba de această dată de un altfel de popor. Nu mai e vorba de o altă națiune, ci de un popor format dintre Neamuri, de cei credincioși dintre Neamuri. E vorba de Biserica Sa, un popor risipit printre toate popoarele. În acest sens, Împărăția va fi luată de la Israel și dată unui alt neam. Despre acest lucru profețise chiar Moise când a spus: *Mi-au întărit gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin idoli deșerti; și Eu îi voi întăra la gelozie printr-un popor care nu este popor. Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere.* Noul popor ales este descris astfel: *un popor care nu este un popor, un neam fără pricepere.* Noul popor nu este un popor, căci e vorba de oameni din diferite popoare care formează un popor spiritual, Trupul viu al Bisericii Sale pe pământ. Este un popor fără pricepere căci este dintre Neamurile care erau sub puterea întunericului, a idolilor și departe de lumina revelației de care se bucura Israelul. Scopul acestei schimbări a fost stărnirea geloziei lui Israel. Cu alte cuvinte Dumnezeu face acest lucru nu doar ca și pedeapsă pentru Israel, dar și spre mântuirea lor.

Deci din această perspectivă via reprezintă: Templul, Scriptura, Revelația, funcția de Preot, valorile Împărăției. În pildă Fiul este omorât în afara viei. Isus este răstignit afară din cetate. Via pare a fi deci Ierusalimul în care se afla Templul, Depozitarul revelației divine. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă în acest context deci REVELAȚIA divină care se afla în mâinile lui Israel și a mai marilor acestuia.

Isus însă citează din Scripturi nu pentru a întări adevărul din 21:43, ci pentru a întări adevărul din 21:38-39, și anume că Fiul, Mesia va fi omorât de mai marii lui Israel. Isus are aceeași formulă: *Nu ați citit **niciodată**.* Cu alte cuvinte era suficient să citești o singură dată pentru a înțelege adevărul revelat de Domnul, și anume că Mesia va fi respins de ai Săi. În comentariul pe cartea Isaia și în alte contexte am atras atenția că sunt multe pasaje din Vechiul Testament care spun direct, clar și explicit că Mesia va suferi și va fi respins de Israel. Isus citează din Ps.118. Ps.118 pare să aibă o semnificație deosebită pentru această secțiune (21-23). Când Isus intră în Ierusalim, mulțimile citează tot din acest Psalm: *Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!* Deci era un Psalm nu doar cunoscut, ci și cunoscut ca fiind mesianic. Apoi Isus citează din nou din acest Psalm în discuția cu fariseii. Iar la finalul confruntării în 23:38-39 El încheie ultimul discurs citând tot din Ps.118. Deci va trebui să analizăm mai atent

acest Psalm. Vom face însă acest lucru la finalul cap.23. Acum doar semnalăm citatul atât de clar pe care Isus îl aduce în discuție: *Piatra lepădată de zidari a ajuns să fie pusă în capul unghiului...*

În v.44 Isus citează și din alte pasaje din Vechiul Testament. Conceptul din Ps.118 *PIATRA*, sau *PIATRA din capul unghiului*, este o expresie mesianică consacrată în Vechiul Testament și folosită și în alte contexte. În studiul pe cartea Isaia am comentat mai amănunțit imaginea mesianică *PIATRA* (vezi comentariul pe cap.8, și cap. 28 din cartea Isaia). Pasajele mesianice din Daniel 2:44 și Isaia 8:15-15 arătau că Piatra care se va lăsa lepădată, va judeca apoi și va nimici. Piatra are deci și funcția judecătii. Ea mai întâi nu ripostează și se lasă lepădată de zidari, dar apoi va aduce judecata. Mai marii Templului care vroiau să-l omoare pe Isus aveau nevoie să audă aceste citate. Discuția are loc în Templu. În Ps.118 versetul despre Piatră apare în contextul Casei Domnului. Este vorba deci despre o Piatră a Templului, lepădată de zidari, dar pusă apoi la loc de cinste în capul unghiului, adică în locul de susținere cel mai important al unei clădiri. Zidarii sunt zidarii Templului. Ei sunt apropiați Templului, ei îngrijesc de Templu. Piatra este esențială pentru clădirea Templului. Zidarii ar trebui să cinstească această Piatră și să o pună ei în capul unghiului căci fără ea clădirea nu poate sta în picioare. În mod paradoxal și cu totul surprinzător zidarii leapădă această Piatră indispensabilă. Și Dumnezeu îngăduie acest lucru. Dar apoi intervine. După ce îngăduie ca Piatra să fie lepădată, intervine El Însuși și așează această Piatră la temelia Templului. În lumina revelației Noului Legământ, e vorba de un nou Templu, e vorba de Templul viu al Bisericii lui Hristos! Deci preoții ar fi trebuit să fie primii care să-L recunoască pe Mesia și să-l cinstească. Ei fac exact opusul! Pilda roșită în Templu și citatul din Ps.118 le arată atât de clar că ei sunt zidarii despre care profetea Psalmistul. Ei fac conexiunea (vezi 21:45), dar în mod de neînțeles decid să lepede Piatra! Decizia lor este una deliberată, conștientă. Înainte de a-l răstigni pe Isus, ei răstignesc revelația clară a Vechiului Testament!

Ne întoarcem puțin la v.41. Mai marii lui Israel își dau de fapt propriul verdict pe care Isus îl va afirma El Însuși în v.43. Însă lucrurile nu se vor întâmpla exact ca în v.41. Lepădarea și pedepsirea vizibilă și definitivă a lui Israel va avea loc în anul 70. d.H., deci după 40 de ani de la omorârea Fiului în afara viei. Deci v.41 nu se împlinește imediat așa cum ar fi făcut vieriilor lui Israel. De fapt, pilda nu continuă cu v.41. Pilda continuă altfel. După ce fiul Gospodarului este omorât, Gospodarul nu cheamă aramata pentru a împlini v.41. Ci Gospodarul face altceva. El cheamă pe soția Fiului și o trimite la fel ca și pe Fiul la vieri, ca mesager al păcii. Este din nou incredibil! De neînțeles! Într-adevăr, înainte de anul 70, Dumnezeu expune pe Israel mărturiei Bisericii Sale, mireasa lui Hristos. Aceasta este și ea respinsă, batjocorită, și omorâtă. De-abia apoi vine efectiv judecata. Câtă iubire din partea Gospodarului! Nici măcar omorârea propriului Fiu nu-l convinge să renunțe să investească în Vieri, să spere în recuperarea și cînța lor. După ce și soția fiului este omorâtă, trimite aramata să-i judece pe vieri. Și ce face apoi cu via? Am înțeles, Îi va nimici pe vieri. Dar ce va face cu via? Finalul pildei nu este ca în v.41. După ce o trimite pe soția fiului, Gospodarul trimite o armată și **ucide doar o parte din vieri**. O parte din ei îi lasă în viață. Apoi dă via altor vieri care să dea roadele cuvenite, și care să-i facă pe primii

vieri geloși! Este incredibil să descoperim că v.41 nu este de fapt continuare autentică a pildei. Da, va fi o judecată a vierilor și via va fi dată altora. Dar sunt și alte elemente: soția fiului, vierii care rămân în viață, noii vieri care au rolul să stârnească gelozia primilor vieri rămași în viață. Gospodarul nu renunță la primii VIERI de fapt! Aceasta este de fapt marea continuare a Pildei!!! Au trecut două mii de ani și Dumnezeu încă așteaptă pe Vierii să se întoarcă. Și într-o bună zi se vor întoarce. Marele Gospodar încă mai speră. Încă mai așteaptă.

O importanță deosebită o are v.43. Ne aducem aminte de ucenici. Ei sunt de față. Ei rămân în centrul atenției Mântuitorului. Pilda nu este rostită doar pentru marii lui Israel ci și pentru ucenici. Ucenicii trebuie să înțeleagă SCHIMBĂRILE și NOILE ETAPE din planul Mântuirii. Schimbări și noi etape au tot fost de la Avraam până la Isus. Dar acum schimbările și noutățile vor atinge apogeul. Ucenicii trebuie să fie pe fază. Ei trebuie să înțeleagă pilda, și mai ales v.43. În cartea Fapte vom observa dificultatea cu care apostolii vor accepta împlinirea v.43. Dumnezeu va trebui să ridice un nou apostol, pe Pavel, pentru ca v.43 să se îplinească.

Dumnezeu va da Împărăția (revelația) unui neam care **va aduce roadele cuvenite**. Acum marea întrebare este: Biserica a adus roadele cuvenite? V.43 este o profeție? Adică Isus profețește că spre deosebire de Israel biserica va aduce roadele cuvenite? Dacă este o profeție, are ea anumite limite? Sau poate nu este o profeție, ci v.43 vizează mai degrabă ideea de intenționalitate. Cu alte cuvinte va alege un nou neam **ca să** aducă roadele cuvenite, dar este posibilitatea ca și acest nou neam să nu rodească, să urmeze modelul vechilor vieri. Noul Testament ne sugerează că v.43 are și o dimensiune profetică dar și una intențională. Ultimile cuvinte ale lui Pavel relatate în cartea Fapte sunt:

- Să știți că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă Neamurilor și **o vor asculta!** (Fapte 28:28)

Pavel profețește că Neamurile vor asculta Evanghelia. El nu spune: probabil o vor asculta, ci **o vor asculta!** În studiul pe Isaia am arătat că siguranța lui Pavel se întemeia pe profețiile din Isaia care anunțau că după respingerea lui Mesia de către Israel va urma o receptivitate fără precedent a Neamurilor față de Evanghelia lui Mesia! Deci dimensiunea profetică a v.28 din Matei 21 este confirmată de Pavel.

În același timp același Pavel în Romani 11 confirmă dimensiunea intențională a v.28, care prezintă rodirea Bisericii ca posibilitate și nu ca certitudine. În Romani 11, Pavel explică faptul că Biserica trebuie să se teamă, căci dacă este necredincioasă va fi și ea alungată din vie și tăiată din măslin. Deci și această dimensiune este confirmată de Pavel.

Cum se împacă cele două confirmări? Apocalipsa 1-3 ne explică. Noul popor e format din Biserici locale. Acestea deși legate în Trupul Universal al lui Hristos pot evolua spiritual distinct. Unele pot fi alungate din vie, în timp ce altele să rămână în vie. Noul popor nu este o națiune cum era Israelul. E format din mai multe familii, Bisericii locale a căror rodire este în bună parte independentă și autonomă. Două din cele 7 Biserici rodesc în vie pe când celelalte 5

sunt amenințate să fie alungate din vie. Observăm că nu toate cele 7 sunt pe moarte, și nici că toate cele 7 rodesc. Astfel dimensiunea profetică rămâne în picioare prin faptul că două Biserici rodesc, iar dimensiunea intențională rămâne în picioare prin faptul că 5 nu rodesc și sunt aproape să fie lepădate. O altă noutate este că lepădarea se face **MULT MAI REPEDE** decât în Vechiul Legământ. Domnul a luat Împărăția de la Israel după 1500 de ani de așteptare. Dar Biserica din Efes nu are nici 50 de ani de existență când Domnul o avertizează că i se va lua Împărăția (sfeșnicul) din mijlocul ei. După 2000 de ani de la rostirea v.43, atât dimensiunea profetică, cât și cea intențională rămân în picioare. Există Biserici locale vii, care rodesc! Slavă Domnului! Există și Biserici locale lepădate sau pe cale de a fi lepădate!

Îmi place dimensiunea profetică. Au fost și vor fi mereu Biserici locale vii care vor aduce Domnului roadele cuvenite. Ele sunt Mângâierea și Bucuria Marelui Gospodar!